

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONICA

Family Ties

Book Two

DELANEY
DIAMOND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Monica

Delaney Diamond

Garden Avenue Press

İçindekiler

Tanıtım

Yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Delaney Diamond'ın diğer](#)

[kitapları](#) [Posta listeme](#)

[katılın](#)

[Yazar](#)

Tanıtım

Zengin bir sosyetik ve onun kötü çocuk eski sevgilisi için ikinci bir aşk şansı.

Dokuz yıl önce kalbi kırılan Monica Connor, evliliğe hiç ilgi duymuyor. En iyi hayatı yaşamakla ve sosyal medya influencer'ı olarak takipçi kitlesini büyütmekle meşgul. Zengin bir iş adamı, yeni açtığı lounge'un tanıtımı için onunla anlaşma yapınca, Monica şimdiye kadarki en kazançlı anlaşması için heyecanlanır. Sonra, bu projede başka biriyle çalışmak zorunda olduğunu öğrenir: Andre Campos, ilk aşkı, iş adamının müstakbel damadı.

Andre, kimse ona şans vermezken ona bir şans veren adamın kızıyla nişanlıdır, ancak Monica'yı görmek eski duygularını yeniden canlandırır ve planlarını sorgulamasına neden olur. Monica ile birlikte olmak, yıllarca uğruna çok çalıştığı her şeyi kaybetmek anlamına gelir. Ancak onu düşünmekten kendini alamaz ve kısa sürede ikisi de inkar edemeyecekleri ateşli tutkuya teslim olurlar.

Monica, Delaney Diamond

Telif hakkı © Ağustos 2022, Delaney Diamond

Garden Avenue Press

Atlanta, Georgia

ISBN: 978-1-946302-67-0 (E-kitap baskısı)

ISBN: 978-1-946302-68-7 (Ciltli baskı)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, Delaney Diamond'ın önceden yazılı izni olmaksızın, aşağıdakiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz veya paylaşılamaz

www.delaneydiamond.com

Birinci Bölüm

"Uyan."

Monica inledi ve ağır battaniyeyi başına çekti, sanki asistanının sesini görmezden gelirse Daisy ortadan kaybolacakmış gibi yatağın içine daha da gömüldü.

Neden gün öğlen başlayamıyordu? Takviminde sabah toplantısı olduğu için, bütün gece dışarıda kalmak en iyi karar olmamıştı. Huysuz ve yorgun olan Monica'nın tek istediği yatakta kalmaktı.

"Çok geç olmadan hazırlanmalısın," dedi Daisy.

Monica, odada dolaştığını duyuyordu, ama gözlerine uyku maskesi takmış ve başını battaniyenin altına gömmüş, karanlık bir kozada kalmaya devam ediyordu.

"Hadi ama Monica." Daisy omuzlarından onu salladı.

"Git buradan," diye mırıldandı Monica yastığa.

"Yapamam. Yaparsam beni kovarsın."

Asistanı battaniyeyi çekip aldı ve Monica abartılı bir iç çekişle nefes verdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Daisy, hiç sarsılmadan.

Monica, gözlerinden siyah saten maskeyi çıkardı ve kapitone başlık ve çok sayıda yastığa yaslanarak, açık perdelerden içeri giren parlak ışığa gözlerini kısarak baktı. Bacaklarını yataktan sallayarak, Daisy'nin masaya koyduğu yemek tepsisine uykulu gözlerle baktı ve istediği yumuşak haşlanmış yumurta, domuz pastırması ve tostı görünce ağzı sulandı.

Daisy, ellerini beline koyarak onun önüne geldi. Monica kadar uzun boylu, aynı kızıl kahverengi ten rengine sahip olan Daisy, kat kat kesilmiş bob saç modeli vardı. Monica, aylar önce saçlarını kesmiş, o kadar kısa kesmişti ki, istese bile basit bir örgü bile yapamazdı.

"Uyanık mısın?" diye sordu Daisy eğlenceli bir ses tonuyla.

"Zar zor."

Daisy cep telefonunu uzattı ve Monica yataktan kalktı. Gözleri ekrana yapışmış halde Instagram ve Twitter'daki hareketliliği kontrol etti, yatağın ayak ucundaki yastıklı iki kişilik koltuğun etrafında dolaştı.

Gece boyunca pek bir şey kaçırmamış, bu yüzden hızlıca "*Günaydın, kızlar!*" tweetini attı ve banyoya gitti. "Dün gece eğlenmişsinizdir herhalde?" diye seslendi Daisy.

"Evet," diye cevapladı Monica, dudaklarında bir gülümsemeyle, çılgın partiyi düşünerek.

Üvey kardeşini ziyaret etmek için Los Angeles'a yaptığı kısa bir seyahatte, bir gala etkinliğinde gelecek vaat eden aktör Dante ile tanışmıştı. Dante, Florida'ya giderken onu görmek için Atlanta'da mola vermişti.

"Adam çok yakışıklı," dedi Daisy.

"Evet, çok yakışıklı," diye onayladı Monica.

"Hayır, o *iyi biri*," diye düzeltti

Daisy. "Haklısın," diye güldü

Monica.

Kadınlar, yakışıklılığı ve güzel fiziği nedeniyle sürekli ona bakıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. O adamla evlenmek istemiyordu. Eğleniyorlardı ve o, uzun zaman önce evlilik ve bağlılığın kendisine göre olmadığına karar vermişti.

Fildişi rengi kısa pijama takımını çıkararak duş kabinine girdi. Sıcak su başının ve yüzünün üzerine dökülerek vücuduna aktı ve uyanırken duşun altında inleyip gülümsedi, yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Duş aldıktan sonra dişlerini fırçaladı ve potansiyel bir reklam anlaşması için denediği yeni bir cilt bakım serisiyle yüzünü yıkadı, sonra sol göğsünde baş harflerinin işlendiği kabarık beyaz bir bornozla yatak odasına girdi.

Odası fildişi rengi ipekler, altın ve toprak tonlarında özel döşeme ve perdelerle dekore edilmişti ve yatağın kapitone başlığı ve kanopi lüks dekorasyona katkıda bulunuyordu. Bir yıl önce annesi odasının yeniden dekore edilmesini onayladığında, Monica yatağın üzerindeki kristal avizeyi vurgulamak için tavanın orta kubbesine altın yaprak deseni eklemişti. Ayrıca müteahhitten, pencerelerin önündeki oyukta, iki sandalyenin küçük bir masanın iki yanında durduğu bir

pencerelerin önündeki oyukta, küçük bir masanın iki yanında iki sandalye bulunan bir platform takmasını istedi.

Platforma adım atarak sandalyeye oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Daisy, beyaz bir çay fincanına sıcak çay döktü, bal ekledi ve Monica'ya uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve bir yudum aldı.

Bugün büyük bir gündü. Dışarıdan sakın görünüyordu, ama içten içe çok heyecanlıydı. Sosyal medya influencer'ı olarak sık sık markalarla sponsorluk anlaşmaları yapıyordu, ama bugünkü sözleşme şimdiye kadarki en kazançlısı olacaktı.

Twitter ve Instagram'da çok sayıda takipçi kazanmıştı. Küçük adımlarla başladı, kıskanılacak bir hayat süren genç bir kadın olarak günlük hayatını sergiledi; partilere katıldığı, en son moda haute couture kıyafetleri giydiği ve dünya çapında tatil yaparken yatlarda poz verdiği fotoğraflar paylaştı.

Reklamcılar, Instagram hesabındaki yüksek etkileşimi fark ettiler. Hiçbir şey yapmamasıyla ünlü kişiliği, ailesini, özellikle de sosyal medya influencer'ını gerçek bir iş olarak görmeyen kardeşi Ethan'ı şaşırtıyordu. Ancak asistanı Daisy de dahil olmak üzere küçük bir ekip yönetiyordu. Kişisel yatırımlarıyla birlikte rahat bir yaşam sürüyordu.

İşleri o kadar iyiydi ki, anlaşma yapmak için çaba sarf etmesine gerek yoktu. Markalar ona geliyordu. Ürünleri tanıtması için ona para ödüyorlardı, ancak o, inanmadığı veya kendisi kullanmadığı hiçbir şeyi tanıtmadı. İlkelerine sadık kalmak kolay değildi, özellikle de bazı şirketlerin ona sunduğu para miktarı göz önüne alındığında, ama en azından dürüstlüğünü koruyordu ve hayranlarının güvenini boşa çıkarmak istemiyordu.

Çayını yudumlarken, Daisy dolabından iki kıyafetle çıktı. Her iki elinde birer askı tutarak, "Kırmızı ve fildişi takımları görmek istemiştin, değil mi?" diye sordu.

Bir parça tost çiğneyen Monica başını salladı. "Karar veremiyorum. İkisini de denemem lazım."

"Tamam." Daisy kıyafetleri nazıkçe yatağın üzerine koydu ve giyinme odasına girdi.

Asistanı ayakkabıları, üstleri, iç çamaşırları ve aksesuarları getirirken Monica kahvaltısını aceleyle bitirdi. Bitirdiğinde

ellerini silkeledi ve beyaz takımını aldı. "Önce bunu deneyeceğim."

İç çamaşırını giydikten sonra kıyafeti giydi. Boy aynasında görünüşünü kontrol ettikten sonra, sola ve sağa döndü, farklı efektler elde etmek için aksesuarları ve takıları değiştirdi. İkisi de tüm kombinasyonların ona çok yakıştığı konusunda hemfikir, ama Monica tam olarak memnun değildi.

Kırmızı takım elbiseyi denedi ve aksesuarları ve takıları onunla karıştırıp eşleştirdi. Sonunda, ellerini beline koydu. "Kırmızıyı seviyorum çünkü beni güçlü gösteriyor," dedi arkasında duran Daisy'ye.

Asistanı başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama bence kırmızı fazla abartılı."

"Ama beyaz takım elbise yetersiz," diye işaret etti Monica. Nefesini tuttu. "İkisini de giyebilirim."

"Ne demek istiyorsun?" "Kırmızı ve beyazı giy."

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen bir dahisin! İkisini birleştirmek mükemmel olur. Beyaz üst mü, kırmızı üst mü?"

"Kırmızı üst," dediler aynı anda.

Gülerek Monica, asistanının kolundan beyaz pantolonu aldı.

"Bakalım nasıl duruyor," dedi, diğer kırmızı pantolonu çıkardı. kırmızıyı çıkardı.

Beyaz pantolonunu giydikten sonra, yine kıvrılmaya başladı dönüşlere başladı, ama bu sefer alnında kaşlarını çatma yoktu. İki rengin kombinasyonu birbirine çok yakışıyordu.

Bir ilham patlamasıyla ipek bluzunu ve sütyenini çıkardı, ancak ceketini göğsünün ortasına kadar düğmeli bıraktı. Derin V yakası, küçük göğüsleriyle çok yakışan kahverengi tenini ortaya çıkardı. Büyük altın halka küpeler ve çok renkli sling back ayakkabılar eklediğinde kıyafet tamamlandı.

"Mükemmel," dedi Daisy içten bir hayranlıkla. "Onları hayran bırakacaksın."

"Kesinlikle." Monica ellerini beline koydu ve aynaya gülümsedi.

William Chambers bir süre önce menajerine ulaşmış ve teklifte bulunmuştu. Bugün, avukatlarla bir araya gelip belgeleri imzalayacaklardı. Normalde müşterileriyle işlerini sanal olarak yürütürdü, ancak sözleşmeleri imzalamadan önce yüz yüze görüşmek istemişti.

"Hazırım," dedi ve aynadan uzaklaştı.

Daisy saatine baktı. "Araba tam üç dakika sonra burada olacak."

"O zaman gitsem iyi olur. Marlon'u bulabildin mi?"

Monica'nın kendi arabaları vardı — sarı bir Ferrari ve daha sade bir beyaz Porsche Cayenne — ama detaylı bir temizlikten geçiyorlardı.

"Tabii ki. İşimi nasıl yapacağımı biliyorum, Monica," diye alay etti Daisy.

Monica güldü. "Biliyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Daisy, avukatının tavsiyesi üzerine altı aydan fazla bir süredir onunla çalışıyordu. Son asistanı evlenmişti. Monica onun için mutluydu, ancak iki yıl sonra böylesine harika bir yardımcısını kaybetmek onu üzdü; sürekli yanında birinin olması da bir dezavantajdı. Asistanları aynı insanlarla tanışıyordu ve sonuncusu ünlü bir aktörle tanışmış ve çok iyi anlaşmışlardı. Altı ay sonra, yeni bir yardımcıya ihtiyacı vardı.

Daha önce kişisel asistan olarak çalışmışlığı olmadığı düşünülürse, Daisy harika bir iş çıkarmıştı. Monica'nın ihtiyaçlarını, o farkına varmadan önceden tahmin ediyordu.

Yatak odasından çıktılar, kız demirden yapılmış tırabzanı avucuyla okşayarak ikiye ayrılan merdivenlerden aşağı inip görkemli fuayeye ulaştı.

"Gelmeye gerek yok mu?" diye sordu Daisy.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Monica, başını telefonuna eğerek. Tweet'i binlerce beğeni, retweet ve yanıt almıştı. "IG DM'lerimi kontrol edip teklifleri kontrol edebilir misin? Biri beni Twitter'da etiketleyip bir teklif gönderdiğini söyledi, ama neyden bahsettiklerini bilmiyorum. Haftalardır DM'lerimi kontrol etmedim. İnsanlar neden profilimdeki talimatları takip etmiyorlar, bilmiyorum." Teklifleri e-postasına göndermeleri gerekiyordu, Daisy de onun için bunları sıralıyordu.

"Sorun değil," dedi Daisy. "Senin için müzayedeye bağışlayacağın kıyafetleri seçtikten sonra yaparım."

"Hay aksi, mzayedeyi unutmuşum. Eşyaları ne zaman almaya gelecekler?"

"Yarın ğlen."

"Güzel. Döndüğümde seçtiğin eşyalara bakarım. Hoşça kal."
ıkarken el salladı.

Marlon, kapısı açık arabanın yanında duruyordu.

"Selam Marlon."

"Merhaba Bayan Connor."

Gözlerini devirdi. "Sen ve bu *Bayan Connor* meselesi. Bana Monica de dedim."

O arka koltuğa otururken Marlon gülerek başını salladı. "Ben de sana ilk isimlerin çok samimi olduğunu söyledim. Benim tarzım değil."

O sürücü koltuğuna oturduğunda, kız, onun kendisini ilk adıyla çağırmayı reddetmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu ifade etmek için yüksek sesle i geçirdi.

"Tamam. Beni güvenli bir şekilde varış noktama götür lütfen." Arka aynadan ona gülümsedi. "Tabii ki."

İkinci Bölüm

"Bu hafta sonu çalışıyor musun? Ekip cumartesi günü beyzbol oynamayı düşünüyor. Takımlar geçen seneki gibi."

Telefonu omzuna ve kulağına sıkıştırmış, Andre Campos, Atlanta'da dönüştürülmüş bir fabrikanın üçüncü katındaki ofisinde, ayaklarını masanın üzerine atmış oturuyordu.

"Vaktim yok dostum," diye cevapladı kuzeni Phineas'a, ki o "yaşlı adam ismini" sevmediği için Phin olarak anılmayı tercih ediyordu.

"Asla takılmak için vaktin yok. Hep çalışıyorsun."

Andre, Chambers Enterprises'ın Güneydoğu'da sahip olduğu birçok restoran zincirinden biri olan Dynamic Lounge'da geçen haftaki içki satışlarının çıktısını incelerken güldü.

"Tek istediğin sürekli oyun oynamak ya da parti yapmak."

"Daha otuz bir yaşındasın ama şimdiden yaşlı bir adam gibi konuşuyorsun," diye suçladı kuzeni.

"Çünkü bayılmadan önce kaç shot içebileceğimi görmekten daha fazlasını istiyorum diye mi?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Aynen öyle. Beyzbol maçı, maçtan sonra bara gidip sarhoş olmak için bir bahane."

"Eskiden eğlenceliydin. Şimdi ise çok ciddi ve sıkıcısın." "Çünkü *çalışıyorum*. Bir gün sen de denemelisin."

Bu haksız bir suçlamaydı. Kuzeni eskiden muhasebeci olarak çalışıyordu, ama şirketinde büyük bir işten çıkarma olunca işsiz kalmıştı.

"Ben uzun bir tatildeyim."

"Tazminatın bittiğinde, iş aramak için koşturup, zor günler için bir şeyler biriktirmiş olmayı dileyeceksin."

"Evet, yaşlı adam. Bu, Büyükbaba Cy'ın söyleyeceği bir şey."

"Ve haklı da olurdu. Dinle, gitmem gerek. Bazılarımızın çalışması gerekiyor."

"Evet, evet. Sen sadece o züppe kızı ve babasını etkilemeye çalışıyorsun. Neden bakımlı kadınları sevdiğini anlamıyorum."

"Sen sevmiyor musun? Chelle bakımlı değil mi?"

"Biraz, ama buna değer," diye mırıldandı.

"Uh-huh. Kendi kışına bak. Burnuna halka takmış. Acınası."

"Siktir git dostum."

Andre içten bir kahkaha attı. "Dinle, cumartesi olmaz ama pazar günü brunch yapmaya ne dersin?"

"Brunch. Kız arkadaşlar gibi. Tamam, peki, seninle takılabilmemin tek yolu buysa, brunch olsun. Güzel bir elbise giy."

"Siktir *git*."

Phin telefonu kapatırken güldü.

Andre ayaklarını yere indirdi ve basılı kağıt üzerindeki rakamları tekrar inceledi. Dynamic Lounge hafta sonu rekor bir içki satışı gerçekleştirmişti. Masasındaki telefon çaldı ve hızlıca baktığında arayanın yönetici ortak William Chambers olduğunu gördü.

"Merhaba William."

"Andre! Seni masanda yakaladığım için mutluyum. Bir iyilik yapman lazım." Sesi arabadaymış gibi geliyordu.

"Tabii, sorun değil. Neye ihtiyacın var?" Andre dalgın bir şekilde sordu ve bir sonraki sayfaya geçti.

"Bu sabah bir sosyal medya influencer'ıyla sözleşme imzalamak için randevum var, ama toplantıya katılamayacağım. Belinda ve ben onun mağazası için bir mülk bakmaya gidiyoruz."

Belinda onun kızıydı ve üç ay önce Andre ona evlenme teklif etmişti. Nişanlısının ayakkabılara olan saçma saplantısını sık sık alay konusu yapardı. Yüzlerce çift ayakkabının bulunduğu, sadece ayakkabılar için ayrılmış bir dolabı vardı ve bunların çoğunu hiç giymemişti. Bir iş sahibi olma ve işletme arzusu doğrultusunda, babası onun için bir ayakkabı butiği açmasını finanse etmeyi kabul etti. Son birkaç hafta içinde birkaç mülkü görmeye gitmişlerdi, ancak hiçbirini yeni girişimciyi tatmin etmemişti.

"Bu proje ne için?" diye sordu Andre.

"17th Street Hotel'deki yeni proje, Midnight Lounge."

Chambers Enterprises genellikle yaşı profesyoneller ve girişimciler için eğlence hizmetleri sunuyordu. Andre'nin önerisiyle bu yeni proje daha genç bir kitleyi hedefliyordu.

"Toplantı ne zaman?" diye sordu

Andre. "Beş dakika sonra."

Bir iç çekişini bastırdı. *Kahretsin.*

"Kısa süreli bir haber, biliyorum, ama başka çare yoktu. J.L. şehir dışında olduğu için şirket adına senin imza atman gerekiyor. Stanley yolda, eğer henüz gelmediyse. Sözleşmeyi imzalamak için sana bir vekaletname hazırladı. Ben zaten imzaladım. Bayan Jones tüm evrakları sana verecek."

Andre şirkette küçük bir maaş alıyordu, ama gelirinin büyük kısmı sessiz ortak olmasından geliyordu ve bu nedenle arka planda kalıyordu. Bu düzenleme onun için iyi sonuç veriyordu. Sermaye katkısında bulunmuş ve bunun sonucunda düzenli bir gelir elde etmişti. Bu geliri, annesinin temyiz davasında avukatın talep ettiği fahiş ücretleri ödemek için kullanıyordu. Şimdiye kadar üç mülke yatırım yapmıştı: Dynamic Lounge, başka bir restoranın genişletilmesi ve yakında açılacak olan Midnight Lounge.

"Sorun değil, ben hallederim," dedi ve sandalyesinden kalktı.

"Teşekkürler. Bugün ofiste olmayacağım. Bu mülkü inceledikten sonra, bir toplantı için Miami'ye uçacağım, ama akşamüstü döneceğim. Saat yedi civarında Belinda ve benimle evde akşam yemeğine ne dersin?"

"Sorun değil. Orada olacağım." "Güzel. Sonra görüşürüz."

Andre telefonu kapattı. Yeleğini düzeltti ve ceket askısından kömür rengi ceketini aldı. Halıyı geçerken, William'ın asistanı Bayan Jones açık kapıdan içeri girdi.

Orta kahverengi tenli, çoğunlukla gri saçlı yaşlı bir kadın olan Bayan Jones'un ciddi, sert bakışlı yüzü ve sıkı dudakları ona bir okul öğretmeni hatırlatıyordu. Ona hiç kaba bir söz söylememiş olsa da, William'ın onu yatırımcı olarak işe almasından hoşlanmadığını biliyordu. Eleştirel gözleriyle parmaklarındaki yüzükleri ve ön kollarındaki dövmeleleri değerlendirmişti ve William'ın gençlik yıllarında kanunla başının belaya girdiğini bildiğinden emindi.

"Bay Chambers aradı. Aşağıdaki toplantıda onun yerine geçmeni istiyor," dedi.

"Onunla az önce konuştum."

Bayan Jones bir kalem ve bir kağıt uzattı. "Stanley bu vekaletnameyi imzalamanızı istiyor. Sadece bugün ve bu sözleşme için geçerli."

Andre belgeyi gözden geçirdi. Kağıdı duvara dayayarak imzaladı.

Bayan Jones sayfayı ve kalemi aldı, ardından bir dosya uzattı. "İşte nihai sözleşme. İki nüsha. Stanley, Bayan Connor ve avukatı sizi bekliyor."

Kalbi bir an durdu. "Bayan Connor mı?"

Connor alışılmadık bir isim değildi. Yine de, yıllar boyunca bu ismi her duyduğunda, vücudu aynı tepkiyi veriyordu. Gerginleşiyor ve daha uyanık hale geliyordu.

"Evet, Bayan Connor ve avukatı buradalar. Hepsi alt kattaki küçük konferans odasındalar." Bayan Jones uzaklaştı.

Hızla toparlanan Andre, ofis çalışanlarının kulübelerinin ortasındaki koridordan asansöre doğru yürürken klasörün içeriğini gözden geçirdi.

"Merhaba Andre."

Birkaç kadın çalışan onu selamladı, o da başını sallayıp gülümsedi ve dostça ama dalgın bir selamla karşılık verdi.

Sözleşme, Connor Media, LLC ile Chambers Enterprises arasında yapılmıştı. Connor Media, Midnight Lounge'un açılış gecesine kadar ve açılış gecesi boyunca birkaç kez paylaşım yapacaktı.

Gönderinin maliyetini görünce kaşlarını kaldırdı.

"Yanlış isteyim," diye mırıldandı.

Günümüz dünyasında reklamcılık değişmiş, influencerlar sayfalarında ürünleri tanıtmak için yüksek ücretler talep ediyorlardı. Bu nedenle William'ın bu yolu seçmesi onu şaşırtmadı, özellikle de bu proje, sosyal ağ kurmak ve etkileşimde bulunmak için benzer düşünen insanlar arayan, harcanabilir gelire sahip genç siyah profesyonelleri hedefliyordu.

Asansörden çıktı. William, binanın ana katındaki karakterini korumayı tercih etti, bu nedenle çıplak tuğla duvarlar ve yüksek

tavanlar ziyaretçileri karşılıyordu. Çift kapının solunda, bir erkek ve bir kadın resepsiyonist yarım ay şeklindeki masanın arkasında duruyordu. Telefonlara cevap vermekle genç çalışanların görevlerini tamamlamak arasında gidip geliyorlardı.

Andre konferans odasına doğru yürürken el salladı. Gözleri elindeki sözleşmelere geri döndü ve son sayfadaki isim onu aniden durdurdu.

Yıllardır görmediği bir isim, siyah beyaz, gün gibi açıktı.

Monica Connor. Şok dalgası içini kapladı. Kesinlikle aynı Monica Connor olamazdı.

Konferans odasının kapalı mini panjurları içeriği görmesini engelliyordu, ama kapıya yaklaştıkça, onu göreceği düşüncesi karın kaslarını gerdi. Onu görmeyeli... ne kadar olmuştu? Dokuz yıl.

Kapıya yaklaşırken omuzlarını düzeltti ve kıyafetinin düzgün olup olmadığını iki kez kontrol etti. Kravatını düzeltti, soluk yeşil gömleğine, koyu renk pantolonuna ve parlak siyah ayakkabılarına baktı. Görünüşü düzgündü. Onun ne düşündüğünü umursamıyordu. O, geçmişinden biriydi ve bu sadece iş meselesiydi.

Ayrıca, konferans odasındaki kişi başka bir Monica Connor da olabilirdi.

Ama öyle bir şans yoktu.

Nefesi bir an durdu. Saçlarını kesip kısa bir saç kesimi yaptırmış olmasına rağmen onu hemen tanıdı. O güzel kestane rengi gözleri ve yüksek elmacık kemiklerini her yerde tanırdı. Omuzlarına neredeyse değecek kadar büyük halka küpeler kulaklarını süslüyordu, ama sağ kulağının kabuğuna daha küçük küpeler de takılmıştı.

Uzun ahşap masanın bir ucunda durmuş, şirketin avukatı Stanley ve onun avukatı olduğunu düşündüğü başka bir kadınla sohbet ediyordu. Yüzü sağlık ve canlılıkla parlıyordu, konuşurken elleri hareketliydi. Kırmızı ruj, dolgun dudaklarını parlatıyor ve kızıl kahverengi teninde öne çıkıyordu.

Zengin bir aileden gelmiyordu ama parayı iyi kullanıyordu. Uzun boylu, ince kıvrımlı vücudu kırmızı ve beyaz pantolonlu takım elbiseye sığmıştı, onun bir influencer olmasına şaşırılmamıştı. Monica Connor, "it" kızın tam anlamıyla örneğiydi

kızın tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi. Popüler ve çekici bir kişiliğe sahip olan Monica, üniversitede trend belirleyici bir figürdü. Stanley, ona Sunshine (Güneş Işığı) derdi, çünkü Monica'nın yüzünde bir ışıltı vardı ve görünüşüyle Stanley'nin gününü aydınlatırdı.

Bakışları, gömlek olarak giydiği kırmızı ceketin derin yakasından görünen tenine kaydı.

Sütyen giymemişti.

Ağzı kurudu ve yarı açık üst kısmı incelerken, çöl gibi kurumuş hissi gidermek için dudaklarını yaladı.

Kızın bakışları kaydı ve gözleri cam masanın üzerinden buluştu. Kızın yüzündeki gülümseme titredi ve sonra tamamen kayboldu. Adam, sanki duvarlar üzerine çöküyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. Kız ona baktı ve bir zamanlar çok iyi tanıdığı dudakları şokla aralandı.

"Andre." Adamın adını fısıldadı ve sesinin tınısı adamın kafa derisini ürpertti. Kısa bir gülümseme attı, elleri kalçalarına gitti. "Vay canına, çok uzun zaman oldu. Seni görmek güzel."

Yalancı. Sesinin çok yüksek perdesi, sahte bir heyecan sinyali veriyordu.

O da gülümsemedi, bu sahneye gerçekten dahil olamadı çünkü Monica Connor'ın çalıştığı binada olacağını hayatta tahmin edemezdi.

Boğazındaki düğümü yuttu. "Seni de görmek güzel." "Madem ikiniz tanışıyorsunuz, tek tanıtılması gereken

Sadece Bayan Charles ile seni tanıştırmam gerekiyor, Andre," dedi Stanley, odada yükselen enerjinin farkında değildi.

Şişman, kel bir adamdı ve cana yakın, dedesi gibi bir izlenim veriyordu. Gerçekte ise, sözleşme görüşmelerinde köpekbalığı kadar keskin dişleri vardı. William, o incelemenden hiçbir şeyi imzalamazdı.

"Penelope Charles, bu Andre Campos. Bugün Bay Chambers'ın yerine geçiyor, çünkü Bay Chambers ailevi bir acil durum nedeniyle ayrılmak zorunda kaldı."

Andre dosyayı uzattı.

"Onun imzası bağlayıcı olduğu sürece, benim için önemli olan tek şey bu," dedi Penelope gülerek.

Stanley gülümsedi. "Kesinlikle. Endişelenecek bir şey yok."

Andre elini uzattı ve Penelope'nin elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Hadi işimizi halledelim, olur mu?"

Hepsi oturdu ve Monica ile avukatı, üzerinde anlaştıkları sözleşmenin eksiksiz olduğundan emin olmak için sayfaları çevirdiler. Bu sırada Andre, Stanley ile sessizce sohbet etti ve Monica'yı göz ucuyla izlemiyor ve hayatının en büyük pişmanlığını düşünmüyor gibi davrandı.

Üçüncü Bölüm

Andre Campos.

Monica onu *uzun zamandır* görmemişti ve onu görmek için hazırlıklı değildi, ama bir şekilde duygularını kontrol altında tuttu.

Belgeleri imzaladıktan sonra, herkes birbiriyle tokalaştı. Andre'nin elini sıkma sırası geldiğinde, Monica nefesini tuttu ve onunla doğrudan göz teması kurdu.

Güçlü ol, diye sessizce kendine telkin etti.

Onu son gördüğünde saçları örgülüydü, ama şimdi saçları kafa derisine yakın düzgün bir şekilde kesilmişti. Sert hatlı bir yüzü vardı ve bu, kaşının ortasından geçen soluk bir yara izi ile daha da belirgin hale geliyordu. Bu yara izi, çocukken bisikletten düşüp kafasını çarptığı bir kazanın sonucuydu.

Zaman yavaşladı, neredeyse durma noktasına geldi. Kalbinin hızlı atışı nefesini kısalttı ve başını biraz döndürdü. Ellerinin temas etmesi, vücuduna elektrik akımı gibi bir his verdi. İki kez sıkıca elini sıkarak tepkisini gizledi, sonra parmaklarını çekti, ama bu hızlı hareket avucundaki karıncalanmayı dindirmek için yeterli olmadı.

Dokuz yıl, ayrılıklarından sonra iyileşmek için yeterince uzun bir süre olmalıydı. Yine de, onun ona hissettirdiklerini ve ilişkilerinin neredeyse yasak olan doğasını unutamıyordu. Monica zengin bir aileden geliyordu, Andre ise ceza adalet sistemini yakından tanıyan bir aileden geliyordu. Andre'nin babası ölmeden önce New York'taki bir çete için para aklamıştı, annesi ise kendisine şiddet uygulayan erkek arkadaşını öldürdüğü için hapisteydi ve Andre de Atlanta'ya taşınarak amcasının yanına yerleşmeden önce birkaç kez çocuk cezaevine girip çıkmıştı.

Kısa bir görüşmeden sonra Penelope veda etti ve Stanley onu odadan çıkardı, böylece Monica Andre ile yalnız kaldı.

Chambers Enterprises'a gelmeden önce kararlaştırıldığı ve kısa toplantı sırasında tekrar belirtildiği gibi, Midnight Lounge'u ziyaret edip açılış öncesi aşamada fotoğraflar çekmesi gerekiyordu.

Telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaparak zaman kazanmaya çalıştı. Ne bahane uydurması gerektiğini bilmiyordu, ama Andre ile birlikte mekana gitmek istemiyordu. Andre onu gergin ve tedirgin ediyordu.

"Şu anda restorana gitmeni engelleyecek herhangi bir acil durum var mı?" Sesi odadaki sessizliği bozdu, alçak ve dumanlıydı, cildine sıcaklık saçıyordu ve söylediği her kelime seksi geliyordu.

Monica gözlerini telefondan kaldırdı. Eğer onu iyi tanımıyorsa, alaycı davrandığını söyleyebilirdi.

Geniş burunlu ve kare çeneli, erkeksi yüz hatları, yüzündeki tek kıl olan çene kıllarıyla tamamlanıyordu. Cildi, Monica'nınkinden bir ton daha açıktı. Çoğu zaman, koyu renkli gözleri hafifçe kısık kalırdı, bu da ona düşünceli bir görünüm kazandırırdu

—sanki her zaman konuştuğu kişiyi inceliyor ve değerlendiriyormuş gibi. Ama gülümsediğinde, nefes kesici bir şekilde dönüşüyordu.

"Acilen ilgilenmem gereken bir şey görmüyorum," dedi Monica, telefonu çantasına koyarak. "Hazırım."

Adam kıpırdamadan bir an onu izledi. "Demek sosyal medya influencer'ısın. Neden şaşırmadım acaba?"

Monica hafifçe gülümsedi. "Bir süre bocaladım ve bir şekilde bu işe girdim." "Bir insan nasıl 'girer' influencer olmaya?"

"Hayatını internette paylaşırsan ve insanlar her gün ne paylaşacağını görmek için seni takip ederse. İnan bana, ben de herkes kadar şaşkınım." Omuz silkti.

Çoğu insan onun sadece fotoğraf paylaştığını sanıyordu, ama o girişimci bir ailenin parçası olarak çok şey öğrenmişti. Geliri çeşitlendirilmişti. Ülkenin çeşitli yerlerinde gelir getiren birkaç mülkü ve bir tekila şirketinin hisseleri vardı.

"En azından pazarlama derslerini işe yarar hale getirebildin."

Kuru bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Öğrendiğim yöntemler ve püf noktaları gerçek hayattaki deneyimlerden ya da başkalarının bana öğrettiklerinden ya da

bana öğreten kişilerden geldi. Her şeyi baştan yapmam gerekseydi, muhtemelen üniversiteyi atlardım. Oradaki hiçbir şeyi kullanmadım. Ya sen?"

Kaşları daha da yükseldi. "Bana ne olmuş?"

Midesinde gerginlik hissederek yutkundu. "Bitirdin mi?"

O başını salladı. "Hayır."

Kalbi kırıldı. Andre, ailesinde üniversiteye giden ilk kişi olmuştu ve üstelik tam burs kazanmıştı. "Şimdiye kadar..."

"Hayır." Saatine bakarak konuşmayı kesti. "Binanın içini görecekseniz, öğle trafiğinden önce gitmeliyiz."

"Biliyor musun... belki de restoranı başka bir gün ziyaret etmeliyim." "Tanıtım için açılış öncesi fotoğraflarına ihtiyacın yok mu?"

"Onları yarın veya birkaç gün içinde çekebilirim."

Gözleri daha da kısıldı. "Sözleşmede, sözleşmeyi imzaladıktan sonra yirmi dört saat içinde ilk paylaşımı yapman gerektiği yazıyor. Benimle gelmek istemiyorsan, tamam, ama şartlara uymak zorundasın. Yoksa sözleşmeden cayıyor musun?"

"Öyle demedim."

"Ben öyle anladım. Yoksa neden şimdi benimle gelmek istemiyorsun?" diye sordu, sesinde meydan okuma vardı.

Bir kaşını kaldırdı ve kadının dudakları sıkılaştı. Onun hakkında hala bir takıntısı olduğunu düşünmesine izin veremezdi.

"Toplantı sırasında telefonumdaki mesajları ve bildirimleri kontrol etmem gerekiyordu, ama şimdi sorun yok. Sen hazırsan ben de hazırım."

Ona pek inanmamış gibi tereddüt etti, sonra sordu, "Arabanı nereye park ettin?"

"Araba kullanmadım."

"O zaman benimle gelebilirsin."

"Gerek yok. Taksi çağırabilirim."

"Aynı yere gidiyoruz, Monica."

Tartışmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Aklına gelen hiçbir argüman mantıklı gelmiyordu. Aynı yere gidiyorlardı, bu yüzden reddetmek saçma olurdu.

kulaklarında çınılıyordu. Güçlü parmakları bileklerini kavrayıp onu yatağa sabitliyordu.

Büyürken, her zaman vücudu konusunda utangaçtı. Dinlediği şarkılarda övülen şehvetli kum saati kıvrımlarına asla sahip olamadı. Bunun yerine, boy olarak babasına çekmişti — yaşına göre sırık gibi ve uzundu. Hiç kilo almadı ve zayıf kaldı, büyük kalçalar veya göğüsler gelişmedi ve kalçaları neredeyse yok gibiydi.

Zamanla, ince vücudunun ona haute couture giyme imkanı tanımasını fırsat bilerek, kendine daha fazla güvenmeye ve rahat hissetmeye başladı. Sosyal medyada iyi duran ve takipçilerini kıskandıran tuhaf kıyafetlerle kişiliğini sergilemeyi tercih etti.

Andre ona hiç şekilsiz bir varlık gibi hissettirmemişti. Onunla birlikte kadınsı bir hale geldi ve Andre'nin ona bakışları kalp atışlarını üç katına çıkardı. Üniversitede, çok daha genç ve naif oldukları zamanlarda.

Andre onun kalbini kırıp güvenini yok etmeden önce.

Dördüncü Bölüm

"İşte geldik."

Andre binanın önüne çekip park etti. 17th Street Hotel, Atlanta'yı çevreleyen Perimeter-Highway 285 içindeki birinci sınıf bir konumda bulunan bir butik oteldi. Sadece beş katlı olan otel, seçici gezginlere kişiselleştirilmiş hizmet sunuyordu.

Andre ve Monica, Escalade'den çıkıp, eski dünya cazibesi otelin modern, siyah dış cephesiyle çarpıcı bir kontrast oluşturan, parke taşlı yüzeye sahip dairesel araba yoluna adım attılar.

"Restoran." Andre, ana binanın sağındaki tek katlı ek binayı işaret etti. "Geceleri, kapılar ve pencereler mavi ışıkla çevrilidir."

"Dikkat çekiyor," dedi Monica. "Aynen öyle."

"Çatı katında bir alan mı var? William'ın asistanının gönderdiği ilk bilgide bunu hatırlamıyorum."

"Fikir zamanla gelişti. Gel, sana içini göstereyim."

Andre, her iki yanında bakımlı çalıların bulunduğu döşeli bir yoldan onu aşağıya götürdü.

"İnsanlar otelin içinden veya buradan girebilirler," dedi, kapının bronz kulplarını tutup kapıyı açarak. Monica'nın önünden geçmesine izin verdi ve Monica geçerken, Escalade'de onu işkence eden şehvetli, misk kokusunu içine çekti. Tanıdık olmayan bu koku, Monica'nın özünü yansıtıyordu: küstah, güçlü ve dikkat çekici.

İçeride, iki işçi son rötuşları yapıyordu. Bir adam duvardaki kırmızı boyayı düzeltirken, diğeri merdivene çıkmış, bir aplik lambasına ampul takıyordu.

"Hey, Lloyd, Jones," diye seslendi.

Onlar da selam verdiler, ellerini salladılar ve Monica onunla birlikte içeri girerken ona meraklı bakışlar attılar. Onları suçlayamazdı. Monica, bir mankenin zarif ve şık yürüyüşüne ve buna uygun özelliklere sahipti.

Birkaç adım sonra Andre durdu. "Solda, otelin girişi ve *burası* da salon," dedi.

Monica'nın parmak uçları, uzun barın cilalı, koyu renkli ahşabını hafifçe okşadı. Bar, zaten tamamen stoklanmıştı ve önünde yüksek sırtlı tabureler vardı. "Güzel," diye fısıldadı.

Sağda, deri koltuklar duvara yaslanmış masaları çevreliyordu. Konuklar, arka tarafa kadar her şeyi görebiliyordu. Orada, ek masaların bulunduğu bir alan vardı ve arkasında küçük bir sahne DJ'i barındırıyordu.

Monica, tüm özellikleri görebilmek için yavaşça döndü. "Şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti. Fotoğraf çekimi için ekibimi buraya getirdiğimde kullanabileceğim harika fikirler edindim."

"Geceleri ışıklar açıldığında daha güzel görünüyor. Sana çatı katını göstereyim."

Andre ona doğru yürüdü, o ise yanından geçerek uzaklaştı. Andre, birlikte arabayla geldiklerinde arabanın kapısına yapışık kalarak mesafesini koruduğunu fark etti. Bu, onun da aralarında titreşen enerjiyi hissettiği anlamına geliyordu. Bu durum, Andre'nin boynunda ve omurgasında gerginlik yaratıyordu.

Andre, Brezilya kiraz ağacından yapılmış parke zeminlerden geçerek sahnenin yanındaki merdivenlere doğru yol gösterdi. Metal bir tırabzan onları ikinci kata çıkardı; burada daha fazla masa ve sandalye, tüm restorani görüyordu. "Ofisler burada," diye açıkladı Andre, "*Sadece Çalışanlar*" yazan kapalı kapıları işaret ederek.

Çıkış kapısını iterek açtı ve onları çatıya çıkaran dolambaçlı merdivenlerden yukarı doğru yol gösterdi. Üst katlardaki otel odaları açık alana bakıyordu ve misafirleri ziyaret etmeye teşvik etmek için ücretsiz reklam sağlıyordu.

"Güzel manzara," dedi Monica, sesini alçaltarak, dudakları gülümsemeye uzanarak.

Andre onu izledi. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Ona dokunmak istiyordu.

Monica, küçük bir bar ve robin yumurtası mavisi kanepelerle çevrili masaların bulunduğu çatı katını geçti. Çevresinde bir korkuluk vardı.

"Açıldığında çok güzel olacak." Ona döndü, kestane rengi gözleri parlıyordu.

Andre ellerini ceplerine soktu. "Katılıyorum. William iyi iş çıkarmış."

"Buna yardımcı oldun mu?"

"Kendi tasarımcıları var, ama ben de önerilerde bulundum."

"Önerilerinden herhangi birini kullandılar mı?"

"Aslında bu benim fikrimdi. İnsanlar hava güzel olduğunda dışarıda yemek yemeyi severler ve Georgia'da yıl boyunca insanların keyif alabileceği çok sayıda gün vardır."

"New York'tan daha fazla, eminim," dedi gülümseyerek.

"Güzel hava, Atlanta'nın New York'a göre tek avantajı," diye karşılık verdi.

Her zaman hangi şehrin daha iyi olduğunu tartışıyorlardı: New York mu, Atlanta mı?

Ona kocaman bir gülümseme attı. Vay canına, çok güzeldi.

"William'la nasıl çalışmaya başladın?"

"Uzun hikaye."

"Vaktim var."

Onun merakına şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Aslında küçük bir işten başladım. Onun salonlarından birinde host olarak çalıştım, insanların rahat ve eğlenceli vakit geçirmelerini sağladım. Sonra doğu yakasındaki salonunda kat müdürü oldum. Orası daha yaşlı bir müşteri kitlesine sahip ama en başarılı salonu."

"Senin sayende mi?"

"Bunu söyleyemem. Ben gelmeden önce de milyonlar kazanıyordu, ama benim bazı fikirlerimi uyguladı. İnsanlar dışarı çıktıklarında tam bir deneyim yaşamak isterler, bu yüzden ona, mükemmel yemeklerin yanı sıra canlı eğlence de eklemesini önerdim — yumuşak müzik çalan gruplar, komedyenler — ve mekanın adını lounge koymasını önerdim. Satışlar fırladı." Alçakgönüllü davranmanın bir anlamı yoktu. Önerilerinin gelir artışına yol açmasından gurur duyuyordu. "Biraz param

biriktirmiştim ve sonunda beni ortağı olarak kabul etti. şimdiye kadar üç mülküne yatırım yaptım."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Oldukça etkileyici."

"Paramı tutumlu ve dikkatli kullanırım," dedi adam. "Her zaman büyük işler başaracağını biliyordum."

Onun o yumuşak sesiyle konuşmasını duymak onu altüst etti ve öfkeliendirdi. "Öyle mi?"

"Tabii ki Elbette. Sen akıllısın. Sen kazandın bir burs kazandın Georgia

Üniversitesi'nden burs

"Şanslıyım, değil mi?" Gözlerini kaçırdı.

Geçmişe atıfta bulunmamalıydı ama kendini tutamadı. Üniversiteye bir yıl geç başladı ve Monica ile ikisi de ikinci sınıfta aynı coğrafya dersinde tanıştı. Onun İspanyolca becerilerinden hemen etkilendi.

Afro-Nikaragualı bir babası olmasına rağmen, Andre İspanyolca'yı neredeyse hiç konuşmuyordu çünkü ailesi onun büyürken kafasının karışmasını istememişti. Öte yandan, İspanyolca konuşan üvey babası ve üvey kardeşleri onu bu dili öğrenmesi için teşvik ediyorlardı.

Andre ve Monica birlikte ders çalışıp arkadaş oldular. Birkaç hafta içinde arkadaşlıkları çok daha ötesine geçti. Monica, Andre'nin annesinin şiddet uygulayan erkek arkadaşını öldürdüğü için ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığını öğrendiğinde onu yargılamadı. Aksine, ona sempati duydu. Andre'nin dolandırıcılık, kavga ve araba hırsızlığıyla dolu çalkantılı geçmişi Monica'nın ilgisini çekti.

Onun kötü çocuk imajı Monica'nın dikkatini çekiyordu, Monica'nın eğlenceyi seven zengin kız tavırları ise onu büyülemişti. İkisi birbirinin tam zıttıydılar. Çarpışma rotasındaki iki yıldız gibiydiler, acı çekmeye mahkumdular ama işaretleri fark edemeyecek kadar genç ve aptaldılar.

Ona sırtını dönerek, Monica ellerini beline koydu, kollarını da beline dayadı. "Yeterince gördüm. Açılışı tanıtmak için sayfamda kullanmak üzere bir video çekip fotoğraflar çekeceğim."

Andre onu duydu, ama dikkati başka yerdeydi. Bakışları, ayaklarından yukarı doğru vücudunu taradı, kısa saçlarına ve boynunun zarif çizgisine takıldı.

"Neden saçını kestirdin?" diye sordu.

Monica elini tepesinden ensesine doğru düzeltti. "Neden? Beğenmedin mi?"

"Güzel görünüyor. Aslında kişiliğine çok yakışıyor."

Dudaklarının köşeleri gülümsemeye başladı ama gülümseme tam olarak ortaya çıkmadı. Andre'nin bildiği bir şey varsa, o da Monica Connor'ın iltifat edilmeyi sevdiğiydi. Ancak bu, kibirden kaynaklanmıyordu. Garip bir şekilde, eskiden erkek fatma olduğu dönemde görünüşü konusunda çok utangaçtı.

"Bakımı çok zor," diye cevapladı.

"Saçına bakmak zorunda olduğundan hep şikayet ederdin. 'Çok zahmetli.'" Sızlanan bir sesle konuştu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben öyle konuşmam!" "Evet, konuşursun."

"Neyse, önemli değil. Artık yok ve ben daha mutluyum." Omuzlarını sevimli bir şekilde silkti.

"Monica Connor her zaman istediğini yapar," dedi, ön kolunu demir parmaklığa dayayarak. Ayrılmak istemiyordu. Birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak istiyordu.

"Her zaman," dedi çenesini öne doğru uzatarak.

Andre kısa bir kahkaha attı. Her zamanki Monica. "Videoyu nereye çekmek istersin? Kesinlikle oturma düzenini ve arka plandaki binaların manzarasını çekmelisin," dedi, ilgili noktaları göstererek.

Monica nefesini tuttu. "Hâlâ sendeymiş," diye fısıldadı.

İlk başta ne demek istediğini anlamadı, ama sonra bakışlarının bileğine sabitlendiğini fark etti. Elini kaldırdığında ceketinin arkası kaydı ve sağ bileğinin iç kısmındaki derisine kazınmış iki iç içe geçmiş kalp ortaya çıktı.

Andre dövmeye baktı. O kadar uzun zamandır oradaydı ki, orada olduğunu unutmuştu ve vücudundaki diğer dövmelere kıyasla çok küçüktü. "Evet."

Sonra gözleri onun gözleriyle buluştu ve aslında sormadan soruyu sordu. Onun da var mıydı? Zihin okuyucu gibi, Monica ceketinin kolunu sıyırdı ve sol bileğinin içini göstermek için kolunu çevirdi. Biri diğerinden daha küçük iki kırmızı kalp birbirine kenetlenmişti.

Nostalji, pişmanlık, öfke, hepsi birden onu vurdu.

Aşklarının sonsuz gibi görüldüğü bir dönemde, aynı anda dövmelelerini yaptırmışlardı. Bu işaretin, birbirlerine olan duygularının derinliğini temsil ettiği konusunda hemfikirdiler. Derilerine kazınmış basit kırmızı kalpler. Aynı işaret, onları sonsuza kadar birbirlerine bağlayacaktı. Sonsuz aşklarının sembolü. En azından, öyle olması gerekiyordu.

Sonsuza kadar seninle yetmez, diye fısıldamıştı.

"Sonsuza kadar," dedi Monica alçak sesle, dövme salonunda öpüşmeden hemen önce söylediği aynı sözleri.

Göğsü duygularla doldu ve aniden, artık çatı katında olmak istemedi. Onunla birlikte, burada değil, başka herhangi bir yerde olmak istedi. Gözlerindeki yumuşaklık onun çöküşüne neden oldu ve şimdi kaybettiği her şeyin anısı ile onu yavaşça öldürüyordu.

Tatlı, çılgın Monica. Vahşi. Evcilleştirilmemiş. Özgür ruhlu. Onun için her şeyi yapmaya hazır olduğu kadın. Her şeyi feda ettiği kadın.

Onunla geçirdiği zaman boyunca Belinda'yı bir kez bile düşünmediğini fark etti ve utanç dalgası onu sardı.

"Ben nişanlıyım." Bu sözleri kendine hatırlatmak için söyledi, ama sözleri keskin çıktı ve kısa bir anı yolculuğunun ardından sert bir şekilde çekiç gibi düştü.

Kadının yumuşak ifadesi kayboldu. "Ne?"

"William'ın kızı Belinda Chambers ile nişanlıyım."

Deli olabilir, ama neredeyse gözlerinde acı olduğunu yemin edebilirdi, bu da onu sözlerini geri almaya teşvik etti. Neredeyse "*Öyle demek istemedim*" diyecekti. Bunun yerine, onun çantasını karıştırmasını izledi.

"Aferin sana. 360 derece video çekeceğim. Çatıdan inmелisin."

Kız telefonunu çıkardı ve Andre, aralarına giren soğukluğa kızarak kıpırdamadı. Bu değişimi o başlatmıştı.

O ona sırtını döndüğünde, sonunda onu rahat bıraktı.

Beşinci Bölüm

Nişanlandı.

Bu kelime kılıç gibi keskin bir acı verdi.

Monica, panoramik bir video çektikten sonra hareket edemeyecek halde çatı katında duruyordu. İlk dört seferde gülümsemesi yapmacık görüldüğü için videoyu beş kez çekmek zorunda kalmıştı.

Andre nişanlanmıştı ve yakında piyasadan çekilecekti. O bilgiyi açıkladığından beri, midesinde sıkı bir düğüm oluşmuştu ve bir türlü gitmiyordu.

Neden bu kadar önemsiyordu ki?

Umursamıyorum, diye düşündü kendi kendine, omuzlarını düzelterek ve başını kaldırarak. Birçok kişiyle çıkmış ve tatmin edici bir hayat yaşamıştı. Zavallı Belinda, acı bir uyanış yaşayacaktı. Bugün nişanlıydı, yarın bekar olabilirdi çünkü Monica, Andre'nin sevgisinin değişkenliğini ilk elden biliyordu. Aylarca aşk sözleri söyledikten sonra, onu terk etmişti. Aşkın kalp kırıcı doğası hakkında aldığı ilk gerçek ders.

Çatıdan ayrılıp merdivenlerden aşağı indi. Andre'yi restoranın arkasında, başı eğik, elleri ceplerinde dururken buldu.

Andre başını kaldırdı. "Bitti mi?"

"Şimdilik. Açılış öncesinde geri sayım için kullanabileceğim fotoğrafları çekmek üzere başka bir gün ışıklar, ekipman ve bir fotoğrafçı ile geri geleceğim. William ile bu konuyu konuşacağım." Fotoğrafçısı Daisy ve doğru ekipmanla, iç mekanı gerçekten gösterecek muhteşem fotoğraflar çekebilirdi.

Andre'nin bakışlarını üzerinde hissetti, ancak telefon ekranına odaklanmaya devam etti.

"Yani hazır mıyız?" diye sordu.

"Her şey hazır," diye onayladı.

Merdivenlerden birinci kata çıktılar ve Andre çıkarken adamlara veda etti. Otoparkta yolcu kapısını açtı ve Monica koltuğa kayd. Escalade'in önünden sürücü tarafına doğru dönerken gözleri onu takip etti.

Nişanıyla ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Ne zamandır nişanlıydı? Nişanlısı nasıldı? Muhtemelen Monica'ya hiç benzemiyordu.

Andre arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Otoyola girerken birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

"Sen ve William o restoranla çok para kazanacaksınız," dedi.

Andre bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer elini vites koluna koydu. Eskiden elini Monica'nın sıcak ve pürüzsüz bacağına koyardı ve bazen trafikte beklerken onu kızdırmak için daha yukarıya doğru iterdi.

"Hiç şüphe yok."

"Peki ya sen? Hâlâ kendi mekanını açmak istiyor musun?"

Koyu renkli gözleri ona bakıyordu ve kalbi göğsünde titriyordu, ama sakinliğini korudu.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum. Ben de bunu düşünmüştüm. Bir süre önce planlar hazırlamıştım."

"Öyle mi?"

Omuz silkti. "Evet, eskizler. Nargile barı, dans pisti ve... Şey, fikirlerim var. Gerçekleşir mi, kim bilir."

"Yeterince çalışırsan, bunu gerçekleştirebilirsin," dedi Monica sessizce. O, Andre'nin doğal zekasına her zaman inanmıştı ve William ile olan başarısı, onun iş dünyasındaki becerisini kanıtlamıştı. Andre ile olan sorunları, onun onu terk edip kalbini kırması, yalnız bırakması ve artık aşka inanmamasına neden olmasından kaynaklanıyordu.

Ondan nefret etmesi gerekirdi, ama bunun yerine kanı kaynıyordu. Andre'nin sadece bedenini istemiyordu. Geçmişte yakınlaşmalarının nedenlerinden biri, ona güvenmesinin kolay olmasıydı. Uzun sohbetleri ve yargılamadan dinleme şekli, zor günlerini atlatmasına yardımcı olmuştu.

Ama aralarındaki kimya yadsınamazdı. Andre'nin dokunuşu, yoluna çıkan her şeyi yakan bir orman yangını gibiydi ve o, bu ateşin onu tekrar yakmasını istiyordu.

Andre'nin dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurmasını ya da elini bacaklarının arasına koyup onu ecstasy'ye ulaştırana kadar okşamasını arzuluyordu.

Tanrım, onun nesi vardı böyle? Titreyerek nefes aldı ve pencereden dışarıdaki hareketli trafiği izledi.

"Evet, bunu gerçekleştirebilirim," dedi Andre dalgın dalgın.

Birkaç dakika daha sessiz kaldılar.

"Demek nişanlısın. Partnerinin kızıyla." "Evet."

Kısa ve kesik cevap onu caydırmadı. Nişan hakkında konuşmak istemiyorsa, bundan bahsetmemeliydi.

"Ne garip buluyorum biliyor musun?"

Andre ona baktı, kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne?"

"Sen onun gibi biriyle nişanlısın. Benimle ve ailemin parasıyla bir sorunun olduğunu sanıyordum, ama şimdi başka bir zengin kadınla çıkıyorsun. Biraz tuhaf."

"Ailenin parasıyla bir sorunun yoktu. Sadece uyumlu değildik."

"Ama onunla uyumlu musun?"

"Evet."

Kalbime bir başka darbe daha.

"İzninle."

"Ne demek istediğimi biliyorsun,

Monica." "Evet, biliyorum."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi.

"Anlıyorum. Senden benim için suçu üstlenmeni hiç istemedim, Andre. Sen bunu seçtin çünkü beni sevdiğini söyledin, sonra pişman oldun ve sinirlendin. Son."

"Sen ne diyorsun? Sana hiç kızmadım ve suçu üstlendiğim için hiç pişman olmadım."

"Tabii," dedi Monica.

Bir yıl birlikte geçirdikten sonra, ayrılmaz bir çift oldular, ancak üçüncü sınıfın ikinci döneminde, biri onu kampüs polisine ispiyonladı

Polisler, Andre'nin de bulunduğu odasına geldiler. Onun esrarını buldular, ancak Andre onun kendisine ait olduğunu söyledi. Kız itiraz etti, ancak Andre onu susturdu, kızla polislerin arasına girdi ve onu korumak için yalan söylediğini iddia etti.

Korkakça ve sonuçlarından korkan kız, sonunda sessiz kaldı. Başlangıçta, yönetimin onu sadece uzaklaştırma cezası vereceğini düşünmüştü, ama Andre bursunu kaybetti ve okuldan atıldı. Ayrılmak için eşyalarını topladığı gün, kız onu görmeye gitti ve Andre ondan ayrıldı.

Andre ona döndü, kaşları çatılmıştı. "Sana gerçeği söylüyorum."

"Sana inanmıyorum. *Bu* senin için hiçbir şey ifade etmiyordu." Bağlı kalpleri göstermek için bileğini uzattı. "Sonsuza kadar, hadi oradan."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye mırıldandı Andre, sözlerinde öfke vardı.

"O zaman beni düzelt. Nerede yanıliyorum?"

"Dokuz yıl önceki bir olay hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bitti, Monica!"

"Bana bir açıklama borçlusun!"

O, onun hatasını kabul etmesini ve aralarındaki ilişkiyi mahvettiğini itiraf etmesini istiyordu, ama o, hiçbir şeyin onları ayıramayacağını iddia etmesine rağmen onu asla affetmemişti. Genç, naif bir aptal gibi, ona inanmıştı. Aşklarına inanmıştı. Zıt kutupların birbirini çektiği hikayelerine hayran kalmıştı.

Andre arabayı otoyoldan çıkıp kenara çekti ve Monica nefesini tutarak kapı koluna tutundu.

Frenlere bastı ve çakıl taşları üzerinde kaydı. Otoyolda arabalar hızla geçip giderken, Andre ona döndü.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi, gözleri öfkeyle ona bakarak. "Senin için suçu üstlendim ve kararımın sonuçlarını kabul ettim, ama bu şimdi ya da hiçbir zaman bunun hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmez."

Monica, koltuğun kenarını sıkıca kavradı ve onunla ayrıldığında yaptığı gibi ağlama isteğiyle mücadele etti. Kendini küçük düşürmek için çok büyük bir istek duyuyordu. Onun affını dilemek için çok büyük bir istek duyuyordu.

"Benden nefret ediyorsun." Sesi çatladı ve boğazı, onun yalanlamasını ya da onaylamasını beklerken bastırıldığı gözyaşlarıyla yanıyordu.

Andre kısa bir süre gözlerini kapattı ve burnundan yavaşça nefes vererek kendini sakinleştirdi. Gözlerini tekrar açtı. "Senden asla nefret edemem," dedi sessiz bir sesle.

Doğru mu söylüyordu? En azından bu bir şey olurdu. Haftalarca, o hayatından çıktıktan sonra keder ve kayıp gözyaşları dökmüştü.

"O zaman..."

"Dur, Monica," dedi Andre sert bir sesle.

Kalbi acıdan sıkıştı.

Dövme yüzünden olanları asla unutmadı, ama bazen haftalarca, aylarca hatırlamadan geçirdi. Sonra olanların gerçekliği, onun olmasına izin verdiği şeylerin gerçekliği, intikam alırcasına geri dönerdi.

Polislere gerçeği itiraf etmeliydi. Andre'den daha fazla kaynağı vardı ama sonuçlarından ve ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Keşke zamanı geri alabilseydi. Birlikte kalmasalar bile, ailesinde üniversiteden mezun olan ilk kişi olma hayalinin, onu korumak için yok olduğunu bilmek onu çok üzüyordu.

Andre aynaları kontrol etti ve trafiğe girdi. Chambers binasına kadar kalan yolu tamamen sessizlik içinde gittiler.

Altıncı Bölüm

"Nerede olduğumu tahmin et?" Monica şarkı söyler gibi sesiyle alay etti. Gözleri kamerayla flört ediyordu.

Andre ofisinde büyülenmiş bir şekilde oturmuş, Monica'nın Instagram'da üç milyondan fazla takipçisine Midnight'ın çatısını 360 derece gösterdiği görüntüyü izliyordu. Biraz daha alay ettikten ve daha fazlasının geleceğini vaat ettikten sonra, Monica dudaklarını büzüp kameraya havadan öpücük gönderdi.

İmza cümlesiyle veda etti. "Hoşça kalın, kızlar." Sonra barış işareti yaptı.

Onun imza cümlesini biliyordu çünkü özel bir Instagram hesabı oluşturmuş ve neredeyse iki saat boyunca onun sayfasını kaydırarak gönderilerini okumuş ve videolarını izlemişti.

Dışarıda bir araba kornası çaldı ve pencereye baktı. Akşamın erken saatlerinde azalan ışık, günü karanlığa doğru itiyordu ve bina çok sessizdi, tüm personel olmasa da çoğu çoktan gitmiş olmalıydı.

"Kahretsin." William ve Belinda ile akşam yemeğini tamamen unutmuştu. Sandalyeden atlayarak, ceketini askıdan kaptı ve boş ofisten koşarak çıktı.

Dikkatsiz bir sürüşle, William'ın malikanesine on dakika geç kaldı ve bir personel onu, yaşlı adamın kendine içki hazırladığı kütüphaneye götürdü.

"Merhaba!" William onu içten bir şekilde selamladı. Andre onun için çalışmaya başladığı ilk günden itibaren, Andre kızıyla ilişkiye girmeden çok önce, aralarında sıcak bir iş ilişkisi kurmuşlardı.

Kahverengi tenli, kısa kesilmiş saçları gri saçlarla karışık olan William, basit bir maun rengi uzun kollu gömlek ve koyu renk pantolonla şık görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, sanki bir sanatçı yüzüne çizmiş gibi mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

"Seni aramak üzereydim. Bizi unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Hiç de değil." Andre odanın içine doğru yürüdü.

"İçki?"

"Tabii. Rom ve kola."

William içkiyi hazırlayıp Andre'ye uzattı.

"Bugün nasıl geçti?" William deri koltuğuna oturdu ve dudaklarına bir cin tonik götürdü.

Andre cevap veremedi Belinda odaya girdi.

"Merhaba baba." Andre'ye hızlıca bir bakış attıktan sonra eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Merhaba, meleğim." William'ın yüzü ve sesi, tek çocuğu olan kızıyla her konuştuğunda olduğu gibi yumuşadı.

Belinda on iki yaşındayken anne babası boşanmış ve o annesiyle yaşamaktansa babasıyla kalmayı seçmişti. Andre, aralarındaki konuşmalardan, Belinda'nın bu kararı annesinin katı kuralları nedeniyle verdiğini, babasının ise ona istediği her şeyi yapmasına izin verdiğini tahmin ediyordu. Belinda onu avucunun içine almıştı.

Belinda ellerini beline koyarak bir daire çizdi. "Ne düşünüyorsun?"

Hardal rengi eteği, tanıştıklarında ilk fark ettiği özelliği olan dolgun kalçalarını sarıyordu ve mavi bluzunun üzerinde bir dizi altın kolye parılıyordu. Koyu kahverengi saçları, güzel, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen gevşek bukleler halinde sırtına dökülüyordu.

"Muhteşem görünüyorsun, meleğim," dedi William, hoşgörülü bir gülümsemeyle. "Peki ya ayakkabılar?" Belinda bir ayağını kaldırarak

ayaklarındaki mücevherli stiletto'ları gösterdi.

"Onlar da muhteşem," dedi William.

"Harika görüldüğünü zaten biliyorsun, Belinda," diye ekledi Andre.

"Teşekkür ederim." Mocha rengi teninde hafif bir kızarıklık belirdi.

İki yıl birlikte olduktan sonra hala onu kızartabilmesi çok sevimliydi.

O, Andre'nin yanına gidip ağzının köşesine bir öpücük kondurdu ve ona umut dolu gözlerle cilveli bir bakış attı. Bu iffetli öpücük, babasının önünde garip bir durum yaratmadan sevgisini göstermesini sağladı.

"Akşam yemeği hazır mı?" diye sordu William.

Belinda başını salladı. "Bu yüzden seni almaya geldim." Andre'nin koluna girdi ve üçü kütüphaneden çıktılar.

"Bugün mağazayı ziyaret nasıl geçti?" diye sordu Andre.

"Sanırım bir yer bulduk, değil mi baba?" Babasına baktı.

"Sanırım öyle. Biraz çalışma gerektiriyor, ama konumu çok işlek ve ihtiyaçlarınıza uygun büyüklükte, değil mi?"

"Kesinlikle. Diğerlerinden daha iyi." Andre'ye baktı. "Bir gün gelip görmelisin."

"Benim onayımı almana gerek yok. Sen beğendiysen ve baban da beğendiyse, yerin hazır demektir." Kızının üzgün ifadesini görünce, "Ama gerçekten istiyorsan, bir bakarım," diye ekledi.

Belinda'nın yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim. Senin fikrine ne kadar değer verdiğimi biliyorsun."

İki avize ve beyaz masa örtüsüyle kaplı, on dört kişinin rahatlıkla oturabileceği dikdörtgen bir masanın bulunduğu zarif büyük yemek odasına girdiler. Her zamanki gibi aynı yerlerine oturdular. William masanın başına, Andre onun soluna ve Belinda onun karşısına oturdu.

Andre, beyaz bir peçeteyi bacaklarının üzerine serdi. Chambers ailesinin evinde yemek yemek, her zaman çok çeşitli yemekler ve tam bir masa düzeniyle gerçek bir olaydı. Üniformalı bir kadın personel, her birinin önüne bir tabak çilek ve ıspanak salatası koydu.

"Bugünkü toplantıdan bahsedecektin," diye hatırlattı William.

Andre, cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirdi. "Doğru. Toplantı iyi geçti. Belgeler imzalandı ve ardından Monica ile restoranı gezdik, o da bir video yayınladı bile."

"Güzel, güzel. Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Andre tereddüt etti. "Aslında onu tanıyorum."

"Kimden bahsediyoruz?" diye sordu Belinda. Başka bir kadından bahsedilince aniden ilgilenmeye başlaması şaşırtıcı değildi.

"Monica Connor. O bir influencer senin baban yeni yeni restoranı tanıtması için işe aldı."

Kaşları daha da yükseldi. "Onu tanıyorum. O temelde bir parti kızı, her zaman eğlenceli ve ilginç şeyler yapıyor. O harika! Ben

biraz hayranıyım." Hafifçe güldü. "Geçen yıl St. John'a yaptığı gezi, kızlarla adaya gitmem için bana ilham verdi. Onu tanıyor musun?"

Andre başını salladı ve rom ve kola dolu bardağını kaldırdı. İkisi de şarap içiyordu, ki o şarabı pek sevmezdi. "Evet, eskiden."

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu Belinda.

Andre yine tereddüt etti. Eskiden çıktıklarını söylerse, ayrıntıları ve arka plan bilgilerini vermek zorunda kalacaktı — Belinda'nın geçmişte ona sorduğu, bileğine kalp dövmesi yaptırmasına ilham veren kadının o olduğunu da dahil.

"İkimiz de Georgia Üniversitesi'ne gittik." İlişkilerinin önemini küçümsemek için omuz silkti.

"Doğru, oraya gittiğini unutmuşum," dedi Belinda.

Onun kayıtsız tavrı işe yaradı çünkü Belinda daha fazla bilgi edinmekle ilgilenmiyor gibiydi.

"Restorandan bahsetmişken, bir şey düşündüm. Açılış gecesini sen halletmeye ne dersin?" William gülümsedi ve bıçağını ve çatalını masaya bıraktı.

"Ben mi?" diye sordu Andre şaşkınlıkla. "Peki ya J.L.?"

J.L., diğer yönetici ortak, yeni mekanların açılışını denetliyordu.

"O zamanlar çok ihtiyaç duyduğu bir tatile çıkacak ve bence açılışı sen halledebilirsin. İşin tüm ayrıntılarını biliyorsun. Esasen, bu senin bebeğin olacak. Gölgelerden çıkacaksın. Eğer ilgilenirsen, buradan devralıp Bayan Connor ve ekibiyle tüm pazarlamayı halledebilirsin." William güldü. "Şaşırdın."

Ofisteki söylentilere göre, J.L. yakında emekli olup torunlarının yanına taşınmayı planlıyordu. Andre aptal değildi. "Gölgelerden çıkma" fırsatı, William'ın onu J.L.'nin yerine yönetici ortak olarak atamak istediği anlamına geliyordu.

"Biraz şaşırdım, ama bu sorumluluğu üstlenebilirim."

Masada ona gülümseyen Belinda'ya bir bakış attı, sonra şarabını yudumladı. Bununla bir ilgisi var mıydı?

"Bayan Jones tüm iletişim bilgilerine sahip, bu yüzden Bayan Connor ile iletişime geçip restoranın devam eden tanıtım çalışmalarına devam edebilirsiniz."

. Hayran kitlesi tam da bizim hitap etmek istediğimiz demografik gruba denk geliyor, bu yüzden bu genç hanımı mutlu etmeliyiz."

Andre başını salladı. Chambers Enterprises'ın yönetici ortağı olmakla hiç ilgilenmiyordu. Nihai hedefi kendi lounge'unu açmaktı. Şimdilik yatırım yapıp para biriktiriyordu. Monica ile çalışmak dikkatini dağıtacaktı, ama bununla başa çıkabilirdi. Hayatında çok daha kötülerıyla başa çıkmıştı.

Akşamın geri kalanında, akşam yemeği sohbeti kolayca ilerledi ve konuşma çoğunlukla iş üzerine odaklandı: Belinda'nın ayakkabı mağazası ve Midnight Lounge. Üçü de tatlı tabakları kaldırılana kadar masada fikirlerini paylaştılar, sonra William izin isteyerek masadan kalktı.

Normalde Andre, Belinda ile vakit geçirmek için masada kalırdı, ama yorgun olduğunu söyleyerek bir bahane uydurdu. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Monica Connor'ı tanıdığına inanamıyorum," dedi Belinda, el ele kapıya doğru yürürken rahat bir tonla.

Andre tepki vermedi. Monica'yı tekrar gündeme getirmesi, bilgi toplamaya çalıştığı anlamına geliyordu.

"Arkadaştan daha fazlası olduğunuzu hissediyorum." Ön kapıda durdular ve Belinda ona baktı.

Andre gerçeği söylemeye karar verdi. "Evet, öyleydik. O eski bir kız arkadaşım."

"Yani yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Sadece bunun bir sorun olmasını istemedim." "Bana söylemeyerek bunu bir sorun haline getirdin."

Tanrım, şimdi olmaz, tartışma çıkmasın. "Uzun zaman önceydi. Gençtik."

Belinda kollarını göğsünde kavuşturdu, keskin gözleriyle onu inceledi. "Neden ayrıldınız?"

"Nedenini hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum." Yalanına sadık kaldı ve gözünü kırpmadı. "Kalp dövmesini onun yüzünden mi yaptırdın?"

Kahretsin, çok hızlıydı, ama Andre ses tonunu nötr tuttu. "Evet."

Belinda başını sağa eğdi. "Hmm. Artık onun adını biliyorum."

"Ayrılmamız uzun zaman önceydi."

"Evet, öyle." Belinda omuz silktili. "Endişelenecek bir şey olmadığına eminim. O uçarı ve..."

"O uçarı biri değil."

Ona baktı, o da ona baktı. Monica aslında bir iş yürütüyordu. O uçarı *değildi* ve o bu görüşünden vazgeçmeyecekti.

"Baban seni gerçekten seviyor, biliyorsun. Seni hiç sahip olmadığı oğlu olarak görüyor."

Bu da nereden çıktı?

"Onu ve bana verdiği fırsatları takdir ediyorum."

Kurnazca gülümsedi. "Sanırım seni yönetici ortak yapmak istiyor. Eğer yaparsa, küçük projen için endişelenmene gerek kalmaz."

Onun "küçük projesi" kendi lounge'ını açma fikriydi, ama Belinda bunun değerini anlamıyordu ve o da bunu onunla tartıştığına pişman oldu. Belinda'nın tek bir kusuru varsa, o da bencil olmasıydı. O, onun kendi işine heyecanlanmasını istiyordu, ama onun işine hiç ilgi göstermiyordu.

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi, kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Seni bırakacağım çünkü eminim uzun bir gün geçirmişsindir. Seni seviyorum ve sana güveniyorum, geçmişinden kalma kalp şeklinde dövmelemleri olan bir sosyal medya influencer'ı için endişelenmiyorum."

Andre ellerini onun kalçalarına koydu. "İyi. Çünkü endişelenecek hiçbir şeyin yok."

"Biliyorum. Bana karşı hiçbir şeyi yok." "Ve o benim *geçmişimden*, Belinda."

Kadın adamın yüzüne baktı ve gülümsedi. Sıcak bir öpücük verdikten sonra inleyerek adamı itti.

"Git, yoksa seni yukarıya kaçırırım."

Andre güldü. İkisi de onun asla bu kadar cüretkar bir şey yapmayacağını biliyordu. Yetişkin olabilirdi, ama burası babasının eviydi ve orada hiç birlikte olmamışlardı. Sadece Andre'nin evinde.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum."

Dudaklarına bir kez daha hızlıca öpücük kondurduktan sonra, Andre merdivenlerden aşağı koştu ve Escalade'ye bindi. Kendrick Lamar'ın en son şarkısının hoparlörlerden çaldığı ses eşliğinde mülkten uzaklaştı.

Yeni restoranın tanıtımı için Monica ile nasıl çalışacağını düşündü. Ayrıca, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Belinda'ya "Seni seviyorum" demek konusunda tereddüt ettiğini de düşündü.

Yapmayacağı tek bir şey varsa, o da Monica Connor'a olan takıntısının hayatını tekrar mahvetmesine izin vermektir.

Yedinci Bölüm

Monica yatakta uzanmış tavana bakıyordu. Dün gece, düzenli görüştüğü erkeklerden biriyle seks yaptıktan sonra, zihninden Andre'yi çıkarmak için geç saatte eve girmişti.

Şeytan çıkarma yerine, o bir ele geçirilme deneyimi yaşadı. Başka bir adamın yatağında yattığı süre boyunca, tek düşünebildiği Andre'ydi. Dudakları. Gülümsediğinde gözlerinin kıvrılması. Dumanlı, zengin sesi. O kadar ıslandı ve o kadar sarsıcı bir orgazm yaşadı ki, çığlık attı ve kontrolsüzce titredi. Partneri şok olmuştu — şok ve kendiyle gurur duyuyordu, ancak onun tepkisi onunla çok az ilgisi vardı, tamamen anılarına dayanan canlı hayal gücüyle ilgiliydi.

Suçluluk duygusuyla onun evinden ayrıldı, geceyi kendi yatağında geçirmek zorundaydı çünkü tek düşünebildiği yeni takıntısı Andre iken sarılma fikrine dayanamıyordu.

Sosyal medya hesaplarını kontrol edip hızlı bir tweet attıktan sonra, Monica renkli bir tayt ve beyaz bir tişört giyip aşağı indi.

"Günaydın," diye seslendi, kendinden birkaç yaş küçük olan personel üyesi Giselle'e selam verirken sesine neşeli bir ton katmaya çalışarak. Genç kadın, giriş holünden evin geri kalanına açılan üç kemerin önündeki masadaki dekoratif eşyaları tozluyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdi.

Monica, sadece aile aşçısı Rodolfo'yu göreceğini umarak mutfığa girdi. Ancak Rodolfo'nun yanında üvey kardeşi Bruno'yu da gördü.

Mutluluktan çığlık attı. "Ahh! Bruno!" Kendini onun kollarına attı ve karşılığında sıcak bir kucaklama aldı. "Ne zaman geldin?"

Bruno, yeni restoranını açmak için aylardır Las Vegas'ta yaşıyordu. "Dün gece gece uçağıyla geldim," dedi Bruno hafif aksanlı İngilizcesiyle. Babasının gri gözlerini ve yakışıklılığını miras almıştı. "Saçını kestirmen lazım, kardeşim." Monica parmak uçlarıyla Bruno'nun siyah saçlarını okşadı. "Senin gibi kısa kestirmeliyim," diye takıldı Bruno. "Herkes bu saç stilini taşıyamaz," dedi Monica, elini ensesine götürüp sallayarak. İkisi de güldü. "*Burada*, evde ne yapıyorsun?" "Evimin tadilatı henüz bitmedi," diye cevapladı, sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Dur tahmin edeyim, annen burada kalabileceğini söyledi." "Biliyorsun, öyle dedi." İkisi de tekrar güldüler. Annesi, ailesini etrafında görmek istemesiyle ünlüydü. "Muhtemelen evinin uzun süre hazır olmaması için dua ediyordur." Bruno güldü. "Öyle yapsa hiç şaşırmam." "Günaydın Rodolfo," dedi Monica şefe selam vererek. Rodolfo dört bifteğin üzerine baharat serpiyordu. Gri şef ceketi ve siyah pantolon giymişti. Üvey babası gibi Meksikalı olan Rodolfo, orta yaşlı, sıcak kahverengi gözlü, soluk tenli ve koyu saçlı bir adamdı. "Günaydın, Monica. Öğle yemeğinde ailen ve Bruno ile birlikte misin?" diye sordu. "Birkaç dakika sonra bazı işlerim için çıkacağım, bu yüzden öğle yemeğinde burada olmayacağım," dedi Bruno. "Ben öğle yemeği için dışarı çıkacağım," diye cevapladı Monica. Buzdolabına gitti. Cam kapaklı, restoran boyutunda, elli kübik fitlik bir buzdolabıydı. Büyük ailelerine ve bazen orada verdikleri partiler için sakladıkları devasa yemek tabaklarına yetecek büyüklükteydi. Monica, Rodolfo'nun her hafta taze sıkılmış olduğu portakal suyunu çıkardı. "Bugün markete gidecek misin?" diye sordu şefine, kendine bir bardak doldururken. "Yarına kadar olmaz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Atıştırmalıklarımız azalıyor. Biraz kurabiye, cips falan alabilir misin?"

Rodolfo başını salladı. "Tabii ki. Kahvaltıda ne istersiniz?" "Birkaç gün önce yaptığın o lezzetli muzlu kreplerden

."

"Senin için biraz hazırlarım," diye cevapladı hoş bir gülümsemeyle. "Teşekkürler. Büyük salonda olacağım," dedi Monica, kapıya doğru geri çekilirken

."

"Bitince seni almaya gelirim."

"Bruno, evin hazır olur olmaz görmek istiyorum. Yeni mutfağın muhteşem olacağını biliyorum."

"Taşıındığımda ilk seni arayacağım," diye söz verdi.

Monica mutfaktan çıkıp evin en popüler odası olan büyük salona doğru yürüdü. Elinde meyve suyu ile yüksek tavanlı odaya girdi. Odada bir şömine ve gruplar halinde dizilmiş kanepeler ve koltuklardan oluşan birkaç sohbet köşesi vardı.

Üvey babası Benicio, jogging pantolonu ve tişörtüyle halının üzerinde sırtüstü yatıyordu, bir bacağı uzanmıştı. Altmışlı yaşlarındaki adamın sakalı, bıyığı ve saçları tamamen grileşmişti.

Annesi Rose, onun önünde diz çökmüş, diğer bacağını tavana doğru havaya kaldırmıştı. 1,50 metreden biraz uzun, maun tenli kadın, gri çizgili saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, Benicio'nun hamstringini germek için kaldırdığı bacağını göğsüne doğru itiyordu.

"Sırtın yine ağrıyor mu, Papa Ben?" diye sordu Monica, meyve suyundan bir yudum alarak.

Annesi baskı uygularken, Benicio yüzünü buruşturdu ve inleyerek evet dedi.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Rose ve bacağını tekrar itip, sessizce sayarken o pozisyonda tuttu.

Annesinin ardından diğer bacağına geçti. Eşofman ve tişört giymiş olan Rose, uyguladığı baskıya rahatlamış bir şekilde inleyen iri yarı eski kocasını hareket ettirdi.

Monica'ya göre, ikisinin tuhaf bir ilişkisi vardı. Boşanmışlardı ama çok dostaneydiler, bu da Monica'nın neden tekrar bir araya gelmediklerini merak etmesine neden oluyordu. Belli ki hâlâ birbirlerini önemsiyorlardı. Üvey babasının, bu sorunu halletmesi için fizyoterapist tutacak parası varken, sırtını germek için buraya gelmesi kimseyi kandırmıyordu.

Düğün dergileriyle dolu masanın önündeki kanepeye oturdu ve burnunu kırıştırdı. Çok fazla dergi vardı. *The Knot, Bridal Guide, Pretty Pear Guide, Inside Weddings, Brides, MunaLuchi Brides* ve *Southern Bride* dergilerinin birçok sayısı vardı.

İlk evliliği felaketle sonuçlandıktan sonra bir daha evlenmeyeceğini düşündüğü en büyük ağabeyi Ethan, uzun süredir birlikte yaşadığı kız arkadaşı Skye ile evlenmeyi planlıyordu. Skye'nin anne babası o henüz gençken vefat ettiği için, Rose Skye'ye düğün planlamasında yardımcı olarak anne rolünü üstlenmişti. Bu nedenle düğün dergileri, iki düğün planlayıcısının ziyaretleri ve diğer etkinlikler vardı, Monica ise hepsinden memnuniyetle uzak duruyordu.

Ethan, Skye'ye bütçe olmadığını söylemişti, bu yüzden Monica büyük bir tören bekliyordu. Monica'nın ablası Audra evlendiğinde kaçtığından beri ailede ilk kez gerçekleşecek olan bu düğün düştüğü zamandan beri ailenin ilk düğünüydü.

Monica'ya göre evlilik modası geçmiş bir kurumdu. Hayatının geri kalanını *tek bir erkeğe* bağlı olarak geçirmeyi hayal edemiyordu.

Benicio ve Rose sonunda yerden kalktılar. "Şimdi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Monica.

Ellerini beline koyan Benicio gülümsedi. "Geldiğim zamankinden çok daha iyi. Annen bir sihirbaz."

"Oh, lütfen," dedi Rose, "sadece esneme hareketleri, ama kendini daha iyi hissettiğine sevindim."

Benicio koltuğa oturdu, Rose ise Monica'nın yanına oturdu.

"Onları çöpe atmadığınıza şaşırdım," dedi Rose eğlenerek, bakışları dergilere kaydı.

"Bunu düşündüm, ama sonra sen ve Skye onları bulamazsanız muhtemelen çıldıracaksınız diye karar verdim."

Annesi güldü ve Benicio başını salladı.

"Dünkü toplantı nasıl geçti? Dün gece seninle konuşamadım."

"Geç geldim. İy i geçti. Sanırım bu, daha kazançlı sözleşmeler için bir sıçrama tahtası olacak. Anlaşmayı imzaladım ve sonra tanıtı mamı istedikleri restor anı ziyaret ettim. Ben... Toplantı iyi geçti."

"Bir şey söyleyecektin," dedi Rose. Annesi çok zeki bir kadındı. Çocukken ondan sır saklamak neredeyse imkansızdı.

Monica omuz silkti. "Ben... geçmişimden birini gördüm. Andre Campos'u hatırlıyor musun?"

Rose'un kaşları daha da yükseldi ve Benicio sandalyede kambur otururken dikleşti.

"Onu nerede gördün?" diye sordu Rose.

"Aslında sözleşme imzalanırken. Chambers Enterprises'ın ortağı."

"Onunla çalışmak zorunda mısınız?" diye sordu

Benicio. "Hayır."

"İyi," dedi.

"Dokuz yıl geçti. O artık üniversitedeki aynı kişi değil." Pişmanlık duygusu geri döndü. Herkes Andre'nin suçlu olduğunu düşünüyordu, ama aslında suçlu olan oydu.

"Onun suçlu olmadığını nereden biliyorsun?"

"Farklı görünüyor, hepsi bu." Meyve suyundan bir yudum aldı.

"Onu bu kadar güvendiğine sevindim. Ben o kadar emin değilim."

"Benicio, insanlar değişebilir," dedi Rose.

"Dikkatli olmalısın, Monica," diye uyardı Benicio, eski karısını görmezden gelerek.

Monica hafifçe güldü. "Onu bir daha görmeyeceğim, rahat ol. J.L. adında biriyle çalışacağım. Andre'yi görsem bile, ona tekrar aşık olacak kadar genç ve aptal değilim."

Benicio annesine baktı.

Rose derin bir nefes aldı ve kanepede duran Monica'nın elini kapattı. "Bu genç adamın daha önce sana ne tür bir etkisi olduğunu biliyoruz. Akıllı davranmanı ve..."

Öfkeli Monica kanepeden fırladı. Sanki kendi başına düşünecek beyni yokmuş gibi davranıyorlardı. Evet, tüm boş zamanlarını Andre ile geçirmişti. Evet, ayrıldıklarında yıkılmıştı.

Rastgele zamanlarda gözyaşlarına boğulmuş, yemek yemeyi bırakmış ve yaşam sevincini kaybetmişti. Sadece ailesinin tavsiyeleri onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ona geri dönmesini yalvarmaktan alıkoymuştu.

"Ben aptal değilim! Ve endişelenecek bir şey yok çünkü onu görmeyeceğim."

"Monica, ses tonuna dikkat et. Annen sadece senin için endişeleniyor," dedi Benicio.

Ailesi, Monica'nın gençlik yıllarından beri kötü çocukları sevme eğiliminde olduğunu biliyordu. Erkek fatma olduğu dönemde onlarla takılırdı çünkü onu erkeklerden biri olarak görürlerdi. Ne yazık ki, kardeşleri, özellikle Ethan ve Bruno, onu kötü niyetli insanlardan korunması gereken narin bir çiçek gibi koruyorlardı. Sanki Papa Ben'in yanı sıra iki babası daha varmış gibi, ama o korunmak istemiyordu.

En azından Papa Ben, kardeşleri gibi onun işine karışmazdı ve şansına, kardeşleri artık kendi hayatlarıyla meşguldü.

Monica sakın bir nefes aldı. "Tek söylediğim, artık eskisi gibi biri olmadığım. Tabii ki ona hala takıntılı değilim. Bana biraz güven."

"Tamam," dedi annesi.

Onları daha da rahatlatmak için Monica ekledi: "Ona karşı hislerim olsaydı, bu zaman kaybı olurdu. Çalıştığı adamın kızıyla nişanlı."

"Oh."

"Gördüğün gibi, endişelenecek bir şey yok."

Benicio tatmin olmuş bir şekilde sandalyeye geri döndü. Ancak annesi, gözlerinde belirsizlikle ona bakıyordu.

"Kahvaltıya bakıp Rodolfo'nun kreplerimi ne kadar pişirdiğini kontrol edeceğim."

Monica meyve suyunu alıp odadan çıktı.

Sekizinci Bölüm

"Teşekkürler," dedi Rose, bir personel tabakları kaldırırken. Hava henüz dayanılmaz derecede sıcak olmamıştı, bu yüzden o ve Benicio, mülkün arka tarafına bakan terasta yemek yediler.

Benicio sabahı onunla geçirmişti. O, Benicio'nun belini esnettikten sonra, evde yapılması gereken onarımları konuştular. Monica evde olmadığı zamanlar hariç, bu kadar büyük bir evde neredeyse tek başına yaşaması saçma bir durumdu, ama Benicio mülkü satmayı düşünmüyordu. Monica çalışmadığı için, tüm bakım masrafları Benicio'ya aitti ve o, gelecek hafta gelecek olan müteahhitlere ödeme yapabilmesi için Monica'nın hesabına ek para yatırdı.

Soğuk, ferahlatıcı limonatayı yudumlarken, masanın karşısından telefonunu kontrol eden ve yüzünde bir kaşlarını çatma beliren onu izledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Benicio başını kaldırdı. "Ofiste bir sorun olduğu konusunda bir mesaj aldım. Öğleden sonra iş yerine gittiğimde halledeceğim."

Garip bir şekilde, evliken onu nadiren görürdü. Şimdi boşandılar ve o gün içinde uğruyordu. Eskiden hiç yapmadığı bir şeydi bu.

"Öğleden sonra işe mi gidiyorsun?"

"Birkaç saatliğine." Telefonu masanın üzerine koydu. "Haftaya iş için Meksika'ya gitmem gerekiyor. Sen de benimle gelmelisin. Uzun zamandır orayı ziyaret etmedin."

"Düşüneceğim," dedi Rose, kibarca teklifini reddederek. Boşanmış olmaları nedeniyle, onun girişken ve misafirperver ailesiyle vakit geçirmek zor olacaktı.

"Bu yaz seyahat etmeyi planlıyor musun?"

"Aslında evet. Sylvie beni Yunan adalarında birkaç hafta yatında kalmaya davet etti."

Milyarder girişimci Sylvie Johnson, milyonlarca dolarlık mirasını alıp daha büyük bir servet kurdu. Çok arkadaşı olan bir insan değildi, ancak son yıllarda Rose ile arkadaş olmuştu. Ortak noktaları pek yoktu, ancak ilişkileri iyi gidiyordu.

Benicio şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Seni tatile mi davet etti? Oscar ne olacak?" diye sordu, Sylvie'nin kocasını kastederek.

"O da geliyor."

"Yani sen üçüncü tekerlek mi olacaksın?" diye sordu Benicio, sesinde şaşkınlık vardı.

Rose, soruya nasıl cevap vereceğini düşünürken bir an durakladı. "Tam olarak değil. Sylvie, aslında Oscar, bir arkadaşını da davet etti."

Benicio'nun yüzü boşaldı. "Erkek bir arkadaş mı?" Rose sandalyesinde kıpırdadı. "Evet."

O ve Benicio birbirlerine flört durumlarını hiç anlatmamışlardı. Benicio'nun biriyle çıktığını ya da en azından kadın arkadaşları olduğunu varsayıyordu. Kendisi de birkaç erkekle çıkmıştı ama ciddi bir ilişki yaşamamıştı. Onun yaşında flört etmek, tahmin ettiğinden çok daha zordu. Onun yaş grubundaki çoğu erkek ya evliydi, ya çok daha genç kadınların peşindeydi ya da eski kocası ona maddi olarak destek olmaya devam eden bir kadına ilgi duymuyordu. Arkadaşlarının tanıştırması, biriyle tanışmak için daha az stresli bir yoldu.

Benicio ona bakıyordu ve sessizlik içinde, gergin bir şekilde limonatayı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Gergin veya utanması için hiçbir neden yoktu, ama yine de öyleydi.

Sonunda bardağı masaya koydu. "Ben, bu benim için çok garip."

"Biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordu sert bir sesle, aksanı daha kalın çıkıyordu.

"Dışarı çıkıp bakacağım..."

"Çıkıyorsun." Artık bir soru değildi. Bir ifadeydi.

"Çıkıyor musun?"

Cevap vermeden önce mülkü gözden geçirdi. "Arada sırada, ciddi bir şey değil."

Rose boğazını saran acıyı yuttu. Elbette biliyordu, ama otomatik tepkisini engelleyemedi. Onu unutmanın tek yolu, sevecek yeni birini bulmaktı. İkisi de hayatlarına devam ediyorlardı. Olması gerektiği gibi.

"Bu da ciddi bir şey değil. Ne olacağını görmek için kendimi ortaya koyuyorum," dedi alçak sesle.

Hoş öğleden sonra mahvolmuştu, Benicio kaşlarını çatmaya devam etti.

Aniden ayağa kalktı. "Gitmeliyim." Telefonunu kapıp uzaklaşmaya başladı.

Rose ayağa fırladı. "Ben..." Durdu ve ona döndü. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Cevap vermeden önce dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Elbette.

Neden olmasın ki?"

Acı dolu bir nefes aldı ve zorla gülümsedi. "Sebebi yok. Buna razı olduğun için mutluyum."

Adam kıpırdamadı. "Boşandık, sen de bunu istiyordun, değil mi?"

Hayır, istediği bu değildi. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istemişti, ama o, onun arkadaşlığına ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmişti. Buna karşılık, o da yapışkan ve tartışmacı hale gelmiş, aralarındaki uçurumu daha da derinleştirmişti. Acı düşmanlara dönüşmek yerine, boşanmak istedi. O da kabul etti.

Benicio tek kelime etmeden eve girdi.

Rose yavaşça sandalyeye oturdu. Omuzları çökmüştü. Kalbi acıyordu.

* * *

Gaz pedalına sertçe basan Benicio, mülkten uzaklaşırken bir dizi İspanyolca küfür mırıldandı. Bluetooth'tan Oscar'ın numarasını çevirdi. Sözde arkadaşı telefonu açana kadar telefon birkaç kez çaldı.

"Merhaba, ihtiyar. Gün ortasında beni neden arıyorsun?" Oscar neşeli bir sesle sordu.

"Senin bir hain olduğunu öğrendim." "Anlamadım?"

Benicio, otoyola giden arka yola saptı. "Birkaç dakika önce Rosa'nın evinden ayrıldım ve bana seninle, karınla ve erkek arkadaşlarından biriyle tatile çıkacağını söyledi."

Oscar sessizce küfretti. "Sana söyleyecektim."

"Karımı arkadaşlarından biriyle ayarlamayı ne zaman söyleyecektin?"

"Eski karım," diye düzeltti Oscar.

"Bana onun ne olduğunu söyleme!" Benicio öfkeyle bağırdı. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye zorladı. Akıcı İngilizce konuşmasına ve onlarca yıldır Amerika'da yaşamasına rağmen, heyecanlandığında veya sinirlendiğinde İspanyolca'ya geçme eğilimi vardı. "O benim karım. Her zaman benim karım olacak," diye homurdandı.

"Ben..."

"Bunu nasıl yapabildin? Biz arkadaşız. Ben iyi bir arkadaş olmadım mı?"

"Evet," dedi Oscar yorgun bir sesle. "İyi bir arkadaş böyle mi davranılır?"

"Sylvie, Rose'un kendini üçüncü tekerlek gibi hissetmemesi için seyahate davet edebileceğim birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Bu geçici bir şey. Ciddi bir şey değil."

"Karımla tatile başka bir adamı davet ettin. Sıradan olsun ya da olmasın, beni aldattın."

"Benicio, sakinleşir misin? Sana söz veriyorum, aralarında hiçbir şey olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü davet ettiğim kişi eski bir tekne arkadaşım ve Rose'un tipi olmadığına eminim. O sana hiç benzemiyor."

"Benden boşandığını biliyorsun, değil mi? Bu da demek oluyor ki, muhtemelen bana hiç benzemeyen bir erkek arıyor. Bunu yaptığına inanamıyorum, Oscar." Frenlere bastı ve direksiyonu kavradı. Kırmızı ışıkta önündeki arabaya neredeyse çarpıyordu.

Kahretsin. Titreyen parmaklarıyla alnını sildi. Kendine ve başkalarına zarar vermeden önce sakinleşmesi gerekiyordu.

"Ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Oscar.

"Karının senden istediği her şeyi yapmamı istiyorum." "O konuya girme," dedi Oscar tehditkar bir ses tonuyla.

"Boş ver, neyse. Bu gezi ne zaman?" "Sana söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi. Başka bir adamla tatile çıkacağından bahsettiği anda aklımı kaçırdım. Başka soru sormadım."

Önündeki araba ilerledi ve Benicio gaza bastı. "4 Temmuz hafta sonu. Birkaç hafta tatil yapacağız."

Birkaç ay vardı, bu da ona plan yapmak için bolca zaman verdi.

"Ben de geliyorum."

"Ne? Davet edilmedin." "O zaman beni davet et."

"Benicio, ne yaptığını bir düşün."

"Düşünüyorum da, Yunan adalarını çok seviyorum. Yıllardır oraya gitmedim, çok uzun zaman oldu. Sen benim arkadaşımsın, beni davet edebilirsin, değil mi?"

Oscar anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Rose bu hileyi hemen anlayacaktır. Herkes anlar."

"Umurumda değil. Ben de bu seyahate geliyorum." Parmakları direksiyonu sıktı.

"Sana bir şey sorayım. Rose'un, onunla hiç zaman geçirmediğin için boşanmak istediğini söylemiştin. Tatilleriniz çok azdı ve aralıkları çok uzundu. Şimdi o hayatına devam etti ve iki haftalık tatile çıkmak üzere, sen de birdenbire işten izin alabiliyorsun?"

Benicio, arkadaşının çok geçerli olan argümanını kabul etmeyi reddetti. "Karınıza seyahate başka birinin daha geleceğini söyle."

"Yaşlı bir aptal gibi davranıyorsun, Benicio."

"Sadece yap şunu. Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Kendini rezil etmek istiyorsan, tamam. Eski karınla bize katıl ve nasıl gideceğini gör."

"Teşekkürler."

Benicio telefonu kapattı ve gaza bastı. Şeridi değiştirerek, daha yavaş giden bir aracı geçti. Hemen işe gidebilmek için aceleyle eve gidip üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Tamamlaması gereken projeler vardı ve birkaç ay sonra, yıllardır ilk kez alacağı tatilini çalışanlarına bildirmesi gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Monica merakına yenik düştü ve Belinda Chambers'ın Instagram hesabını buldu. Yastık yığınlarının üzerine uzanarak yatakta yatarken sayfayı aşağı doğru kaydırды. Belinda'nın uzun siyah saçları ve kıvrımlı bir vücudu vardı, Monica'nın tam tersi. Aralarındaki farklar canını yakıyordu. Andre'nin tercih ettiği kadın bu muydu?

Daisy, iki büyük kağıt torbanın ağırlığı altında zorlanarak yatak odasına girdi. Torbaların sapları vardı ve çantası vücuduna asılıydı. Bir elinde Monica'nın büyük smoothie'si vardı.

Monica şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Saçını kestirmişsin."

Daisy eşyaları yere koydu ve Monica'nın sivrilen pixie kesimini görebilmesi için yavaşça döndü. "Ne düşünüyorsun?" Monica'nın görüşünden endişe duyarak kaşlarını çatı.

"Tabii ki çok beğendim. Neden kestirdin?" diye sordu Monica.

"Bana ilham verdin," diye cevapladı Daisy. "Geçen gün Instagram sayfanı incelerken saçını kestiğın gönderiye tekrar baktım. Gönderinin başlığına *Özgürlük* yazmıştın ve herkes çok destekleyiciydi. Kendime dedim ki, ben de özgürlük istiyorum. Pinterest'te birkaç fotoğraf buldum ve kuaförüme gösterdim. Beğendiğım saç stilini mükemmel bir şekilde yaptı." Omuzlarını silkti ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Aferin sana. Nasıl hissediyorsun?" "Harika. Fikir için teşekkürler."

Monica sırtıttı. "Rica ederim." Monica yataktan kalkıp pencere kenarındaki masaya oturdu. Bacak bacak üstüne atarak Daisy'nin getirdiğı yeşil smoothie'yi yudumladı. *Çok lezzetliydi.*

"Şimdi bir erkek bulmanın yolunu bulmam lazım," diye mırıldandı Daisy. "Bu konuda sana yardımcı olamam."

"Seninle çalışmaya başladığımdan beri, hayatında hep bir erkek vardı. Onlarla nasıl tanışıyorsun?"

"Aslında evden ıkman gerekiyor," dedi Monica, bir kaşını kaldırarak.

Daisy utanarak güldü. "Sanırım bu önemli bir adım."

"Çok önemli. Sana daha önce de söylediğim gibi, evinde saklanarak erkeklerle tanışamazsın. Dışarı ık ve görünür ol. Erkeklerin olduğu yerlere git."

Daisy duyulabilir bir iç çekişle, "Bu abaya değer mi bilmiyorum. İlişkilerimde bir türlü başarılı olamıyorum. Hep yanlış erkeklere aşık oluyorum," dedi.

"Doğru erkeğı bulma şansını artırmak için erkek avı alanını genişletmelisin. Aman Tanrım, biliyor musun? Midnight Lounge'un açılışına benimle gel."

Daisy'nin gözleri bardak altlığı kadar büyüdü. "Ben mi? Giyecek hiçbir şeyim yok ki."

Monica, onun sıkıcı görünüşüne eleştirel bir bakış attı: kot pantolon, gri tişört ve kirli tenis ayakkabıları. Monica'nın işlerini ve diğer işlerini hallederken sıradan bir günde giyinmesine gerek yoktu, ama açılış için daha iyi giyinmesi gerekiyordu, günlük giydiğinden çok daha iyi.

"Benim dolabımdan bir kıyafet ödünç alabilirsin," dedi.

"Hayır, alamam." Daisy şiddetle başını salladı. "İsrar ediyorum."

"Ben senden iki beden büyüğüm."

"Bütün kıyafetlerim dar değıl. Senin için giyebileceğın bir şeyler bulabileceğimize eminim. Bulamazsak, alışverişe çıkarız," dedi Monica.

"Bilemiyorum..."

"Bu bir öneri değıl. Bu bir emir. Asistanım olarak, benimle açılışa gelmeni emrediyorum ve kıyafeti ben temin edeceğim. Bana katlandığın için bunu hak ediyorsun. Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum, anladın mı?"

Daisy kıkırdadı. "Evet, efendim."

Monica sıırttı. "Mükemmel. Şimdi işe koyulalım. Önce Porsche'mi bayiiye götürmen gerekiyor. Gösterge panelinde motor kontrol ışığı yanıyor."

Daisy çantaları yaklaştırdı ve oturdu. Messenger çantasından elektronik tabletini çıkardı ve bir not aldı. "Tamamdır. Pekala, bugün ve haftanın geri kalanı için nelerimiz var bir bakalım..." Gözleri ekranı aşağı kaydırıldı.

Monica, etkinliklere çok sayıda davet alıyordu ve ürünlerini tanıtmasını isteyen şirketlerden ücretsiz ürünler alıyordu. Yazışmalar ve ürünler, kiraladığı ortak çalışma alanına gönderiliyordu. Monica, yaratıcılığını artırmak veya dikkatini dağıtmadan çalışmak istediğinde buraya gidiyordu ve Daisy de bunları düzenliyordu.

"Öğleden sonra saat beşe kadar başka bir işin yok çünkü öğleden sonraki öğle yemeği iptal edildi. Yarın, CamTam Cosmetics'in sponsor olduğu bir tanışma etkinliği var. Davetiyeler nihayet geldi." Çantasından bir dosya çıkardı ve Monica'ya kabartmalı bir kart uzattı. "Sen de dahil olmak üzere yaklaşık yirmi beş influencer, soruları yanıtlayacak satış elemanları ve ürünleri yerinde denemek istersen makyaj sanatçıları da orada olacak. Etkinliğin sonunda, yanına alabileceğin bir çanta dolusu numune alacaksın."

"Görünüşe göre bize yemek de ikram edecekler," dedi Monica, davetiyesine bakarak.

"Evet. Öğle yemeği dahil. Davetiyeyi ters çevirirsen planlanan menüyü görebilirsin."

Monica, havyar da dahil olmak üzere lezzetli yemeklerin listesini onaylayarak mırıldandı. "Bu hafta başka ne yapacağız?"

Daisy çantalarından birinden bir kutu çıkardı ve Monica sevinçle çılgılık attı.

"Evet!" Asistanından ayakkabı kutusunu kaparak göğsüne sıkıca sarıldı.

Daisy ona gülümsedi.

Monica'nın en sevdiği ayakkabı markası Mignonne, çoğunlukla internet üzerinden satış yapıyordu ve Monica'nın beğeneceğini düşündükleri yeni bir topuklu ayakkabı ürettiklerinde onu asla unutmazlardı. Ayakkabıları güzel ve rahattı ve Monica onlarla anlaşma yapmadan önce sosyal medyada onları tanıtmıştı. Özellikle Bentley'nin kaputuna oturmuş bacak bacak üstüne atmış bir fotoğrafı onların dikkatini çekmiş ve ilk teması kurmalarına neden olmuştu. O zamandan beri Monica bedava ayakkabı alıyordu

ve Lenox Mall'daki ilk ve tek mağazalarının açılış töreni de dahil olmak üzere tüm tanıtım etkinliklerine davet ediyorlardı.

O ve Daisy, birkaç oturma toplantısı ve parkta planlanan bir fotoğraf çekimi de dahil olmak üzere ek randevularını gözden geçirdiler. Fotoğraf çekiminde, yeni açılan bir meyve suyu dükkanını tanıtabak ve içeceklerin besleyici ve nemlendirici faydalarını övecekti.

Konuşmalarının ortasında telefon çaldı ve o ekrana kaşlarını çattı. "Chambers Enterprises arıyor."

"Sence ne istiyorlar?" diye sordu Daisy, ayaklarının yanındaki çantadan daha fazla bedava ürün çıkararak.

"Hiçbir fikrim yok. Umarım değişiklik yoktur." Andre, bir tür misilleme olarak anlaşmayı sabote etmiş olabilir miydi?

"Cevaplamamı ister misin?"

Rahatsız edilmek istemediğinde, Daisy onun adına telefonlara cevap veriyor ve mesajlara yanıt veriyordu.

"Hayır. Ben hallederim." Yeşil düğmeye bastı. "Alo?"

"Merhaba Monica, ben Andre."

Kalbi sıkıştı ve onun beklenmedik alçak sesini duyunca keskin bir nefes aldı.

"Merhaba," dedi dikkatlice. Daisy onu izledi.

"Midnight ile ilgili planlarda bir değişiklik olduğunu sana söylemem gerek. William, restoranın açılışını benim üstlenmemi istiyor, bu da demek oluyor ki

—

"Sen benim irtibat kişim olacaksın," diye sözünü kesti Monica.

"Aynen öyle." Duraklama. "Benimle çalışabilir misin?"

O sinirlendi. "Sen *benimle* çalışabilecek misin?" diye karşılık verdi.

"Ben sana önce sordum," dedi.

İki gün önce, Andre'yi bir daha görmek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Bu değişiklikte nasıl tepki vereceğini bilemiyordu, ama onun açıklamasının kendisini ne kadar etkilediğini ona belli edemezdi.

Bileğinin iç kısmındaki birbirine bağlı kalpleri gördü ve çenesini sıktı. O Monica Connor'dı. Sert ve her şeyle başa çıkabilen biriydi.

"Bir sorun görmüyorum," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Ben de."

"O zaman aynı fikirdeyiz. Birlikte çalışabiliriz, sorun yok."

"Burada sorun yok."

Onların yapmacık sözleri samimiyetsiz geliyordu ve ikisinin de yalancı olduğunu kanıtlıyordu.

"Ekibinizin ve William'ın hazırladığı planı inceledim ve başka bazı fikirleri tartışmak istiyorum."

"İmzalanan sözleşmede neyi ne zaman yayınlayacağım açıkça belirtiliyor," diye hatırlattı ona, ayağa kalkarak. Onu o kadar tedirgin etmişti ki, yerinde duramıyordu. Parlak ahşap zemine serilmiş haliya doğru yürüdü.

"Sizden büyük değişiklikler yapmanızı istemiyorum. Zaten planladıklarınızı tamamlayacak birkaç fikrimi ekleyebiliriz."

Daisy'ye sırtını dönerek durakladı. "Sanırım bunu yapabilirim," dedi yavaşça.

"Pazartesi günü ofise gelip fikirlerimi tartışabilir misin?" diye sordu Andre.

"Genelde günlük ayrıntılarla ilgilenmem. Asistanım Daisy sizinle görüşecek ve değişiklikleri bana iletcek."

Daisy'ye döndü, Daisy yalana kaşlarını kaldırdı. Monica onu görmezden geldi. Onunla sınırlı iletişim kurmak en iyisiydi.

"Karar verici siz değil misiniz?" diye sordu

Andre. "Benim."

"O zaman sen ve ben konuşmalıyız."

Monica biraz dişlerini diye dişlerini dişlerini

O nefret nasıl Andre'nin ona meydan

okumasından nefret ediyordu. Bir daha onun yanına yaklaşmak istemiyordu.

"Tamam. Orada olacağım. Başka bir şey var mı?" diye sert bir sesle sordu. "Hayır. Detayları sana e-posta ile göndereceğim."

"İyi." O asılmış telefonu kapattı, rahatsız rahatsız boşa zaman zaman sallamadan

"Kimdi o?" diye sordu Daisy.

"Andre."

"Eski sevgilin mi?"

Monica, Andre ile olan geçmiş ilişkisini ona anlatmıştı. Başını salladı ve masaya geri döndü. Smoothie'sini kaldırıp bir yudum aldı.

"Ne istiyordu?"

Monica sandalyesine geri dönerek, birkaç değişiklik hakkında konuşmak istediğini söyledi.

"Ama lansman çoktan kararlaştırılmıştı," dedi Daisy.

"Biliyorum, ama büyük değişiklikler istemediğini söyledi." "Yine de... belki de bu Penelope'nin halletmesi gereken bir şey."

"Sorun olmaz," dedi Monica, kalbi hızla çarparak.

"Bunu böyle halletmek istediğinden emin misin?" diye sordu Daisy.

Monica bir an sessiz kaldı. "Hayır," diye itiraf etti. "Ama yle yapacağım."

O zaman Andre'nin yanında sinirlerinin dayanmasını dileyin.

Onuncu Bölüm

Monica başı dik bir şekilde Chambers Enterprises binasına girdi. Görünüşüne ekstra özen göstermişti. Boynuna bağlanan çiçek desenli siyah, sırtı açık bir tulum giymişti ve bu kıyafeti, hafta sonu manikür ve pedikür yaptırdıktan sonra tırnakları gibi tereyağı renginde yeni boyadığı ayak parmaklarını gösteren straplez 5 cm topuklu ayakkabılarla tamamlamıştı.

Andre başka birine ait olabilir, ama içinden bir ses onun üniversitede vazgeçtiği şeyi görmesini istiyordu. Başarılı, güzel ve kendine güvenen biriydi.

"Günaydın. Saat 10'da Andre Campos ile randevum var," diye kırmızı saçlı ve parlak yeşil gözlü genç resepsiyonist kadına selam verdi.

"Adınız?"

"Monica Connor."

Genç kadın bilgisayarı kontrol etti. "Evet, randevunuzu görüyorum. Andre sizi küçük konferans odasında bekliyor. Sizi oraya götürebilirim."

Monica, masanın etrafından dolaşmak için harekete geçerken, elini kaldırarak onu durdurdu. "Gerek yok. Nerede olduğunu biliyorum."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Teşekkürler."

Koridordan küçük konferans odasına doğru ilerlerken, her adımda kalbi daha hızlı atıyordu. Mahremiyet için panjurlar kapalıydı, bu yüzden açık kapıdan girene kadar Andre'yi görmedi. Masa başında dizüstü bilgisayarı ve önündeki belgelerle oturuyordu, geçen hafta gördüğünde olduğu kadar yakışıklı ve kalp kırıcı görünüyordu.

Monica, o ayağa kalktığı anda boğazındaki düğümü yuttu. Siyah gömlek, gri kravat ve ince kalçalarında siyah pantolon.

Yüzüklerin yanı sıra, bileğinde kalın bir ip bileklik takıyordu. Tanrım, çok seksi biriydi. Onu gördüğü anda çoktan ıslanmıştı.

Çenesi sıkı, karanlık bakışları onu baştan aşağı süzdü, ruhunun derinliklerine kadar delip geçti. Onun pembe dili alt dudağını yaladığında, belinde bir karıncalanma ve tatmin duygusu hissetti, bu tanıdık hareket onun tahrik olduğunu gösteriyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Gözlerini ondan ayırdı. "Sanırım başlasak iyi olacak."

"Başlamadan önce bir ricam var."

"Nedir?"

"Ateşkes yapabilir miyiz? Birbirimize düşmanlık beslememiz için hiçbir neden yok."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki onun gizli bir amacı olduğunu düşünüyormuş gibi. "Sana karşı herhangi bir düşmanlığım yok. Aslında, beni gördüğüne üzülenin sen olduğunu düşünmüştüm."

"Beni gördüğüne üzüldüğünü sanmıştım."

İşaret parmağıyla masanın üstüne vururken, onu yoğun bir şekilde gözlemledi. "Sanırım ikimiz de yanılmışız. Artık anlaşabilir miyiz?"

"Sen yaparsan ben de denerim," diye cevapladı Monica.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ve Monica'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Gülümsediğinde, sanki ona bir iyilik yapıyormuş, onu kutsuyormuş gibi geliyordu.

"Dur tahmin edeyim, benimle iyi geçinmeye karar verdin."

Kendi iyiliği için fazla zekiydi.

"Ben aptal değilim. Benim bağlantım olarak, şu anda sorumlu kişi sensin. İyi bir şekilde birlikte çalışmamız benim yararına."

"Ve gelecekte bir tavsiyeye ihtiyacın olabilir, Chambers Enterprises'tan bir tavsiye çok ağırlık taşır."

Monica onun haklı olduğunu kabul etmek yerine, sadece gülümsedi ve karşısına oturdu. "Benim için neyin var?"

Andre tekrar koltuğuna oturdu ve kağıtları ona doğru itti. "Açılış gecesine kadar tanıtım için fikirler hakkında konuşalım. Bunun, fikirlerimizi paylaşacağımız bir strateji toplantısı olmasını istiyorum. Hiçbir şey masadan kalkmayacak."

Monica ellerini cam masanın üzerinde birleştirdi ve onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Bana güveniyor musun?"

Andre arkasına yaslandı ve masaya bir kalem attı. "Dinle, bu çok önemli bir iş. Açılışın başarılı olmasını istiyorum. Sana güveniyorum ama yaptığın işe aktif olarak dahil olmam gerekiyor."

"William bunun nasıl işlediğini açıklamadı mı?" "Ne demek istiyorsun?"

Statik gönderilerim için, size erişim izni vereceğim bir sosyal medya aracı kullanıyorum, böylece taslaklarımı onaylayabilirsiniz. Onayladıktan sonra gönderiyi yayınlıyorum. Açılışın başarılı olması konusunda endişelenmenize gerek yok. Bu kadar başarılı olmamın nedeni, gönderilerimde sadece beğeniler almaktan daha fazlasını yapmamdır. Takipçilerim arasında paylaşımlar, yorumlar, sohbetler gibi etkileşimler elde ediyorum. Bana güveniyorlar. İnanmadığım hiçbir şeyi önermeyeceğimi biliyorlar. Yani Midnight Lounge'u önerirsem, iyi bir katılım olacağını garanti ederim. Bunu kanıtlamak için bir fikrim var." Yaklaşarak eğildi. "Takipçilerim için kullanabileceğim bir kod verin. Onlara içki veya meze indirimini sağlayacak bir kod, ya da ne olursa olsun, ilk içki bedava. Ne yapmak isterseniz. Kapıda kodu verecekler ve indirim kartı alacaklar. Bu beni iyi gösterecek, ama ek bir avantajı da, dağıttığınız kartların sayısı, benim pazarlamam sayesinde kaç kişinin geldiğini size gösterecek."

"Oldukça kendinden emin konuşuyorsun." "Bunu birçok kez yaptım."

"Tamam, Bayan Sosyal Medya Etkileyicisi, başka ne planladın?"

Onun alaycı sesi Monica'nın meme uçlarını sertleştirdi, ama Monica fikirlerini anlatmaya devam etti. "Açılış gecesi canlı yayın. Gelmeyi düşünmüş ama eve dönmüş olanlar, benim eğlendiğimi görürlerse, kaçırarak istemeyecekleri için salona birkaç kişi daha gelir. FOMO'nun en iyi hali."

"Huh." Andre masadaki kağıtlara bir göz attı ve sonra dikkatini tekrar ona verdi. "Sosyal medya hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hiçbir yerde hesabın yok mu?" Zaten kontrol etmişti ama teyit etmek istedi.

Andre başını salladı. "Hiç ilgimi çekmedi."

"İşte bu yüzden ben varım. Ben sosyal medyayı seviyorum ve platformları kullanarak ikimize de para kazandırmayı biliyorum."

"Etkinlik öncesinde tanıtım için başka ne gibi fikirlerin var?"

Açılış için heyecan yaratmak amacıyla, ekibiyle birlikte fotoğraf ve video çekmek için salona ne zaman dönmesinin uygun olacağını tartıştılar. Şu anda bir milyondan fazla takipçisi olan Twitter hesabında, görünürlüğü en üst düzeye çıkarmak için nasıl çapraz paylaşım yapacağını açıkladı.

"Videolardan birinde sen de olmalısın," dedi.

"Hayır, teşekkürler, öyle görünmek istemiyorum."

"Fikrini değiştireceğim."

"Değiştirmeyeceksin," dedi, sesi kararlıydı.

"Andre, burada büyük bir fırsatı kaçıırıyorsun. Oldukça çekici bir adamsın."

"Oldukça mı?"

Omuz silkti ama devam etti. "Demek istediğim, görünüşünü kullanarak kadınları mekana çekebilirsin."

"Oh, gerçekten mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun açıklamasını dinlemeye hazırlandı.

"Bekârlar müzayedesini hakkında sana hatırlatmam gerek mi?" Başını geriye atarak, düşük bir inilti çıkardı.

Kız, onu, toplumsal hizmete olan bağlılığını "Daha Fazla Hizmet, Daha Fazla İlerleme" sloganıyla somutlaştıran kız öğrenci kulübü Sigma Gamma Rho tarafından düzenlenen bekarlar müzayedesine katılmaya ikna etmişti. Müzayede, March of Dimes için fon toplarken, seyircilerin giriş ücreti olarak gerekli olan konserve ürünler toplanarak yerel bir gıda bankasına bağışlanmıştı.

Monica güldü. "Hadi ama, o kadar da kötü değildi." "Kız kardeşlerin bizi et parçası gibi davrandı."

"Sen bir grup kadının önünde yarı çıplak dolaşıyordun, bu arada sadece kızlar da değildi."

"Haklısın. Dean Myers'ın o adama teklif verdiğini hatırlıyorum. —Futbolcu. Şu anda adı aklıma gelmiyor." Konsantre olarak kaşlarını çattı.

"Ah, kimden bahsettiğini biliyorum." Monica düşünmek için durakladı, ama adı aklına gelmiyordu. "Kahretsin, hatırlayamıyorum, ama açık artırmayı beş yüz dolardan başlatmıştı!"

Andre güldü. "Paniklemiş görünüyordu."

"Öyleydi. Ama en yüksek teklifi o vermedi. Sen verdin."

Andre'nin gözleri Monica'nınkilerle buluştu. "Senin yüzünden. O kızla, biyoloji dersinden olan kızla, açık artırma savaşına girdin. Açık artırma 50 dolardan başladığına göre, bin dolar aşırıydı."

Monica onu hiç sevmemişti. Her zaman Andre'yi istediğine inanmıştı. Onu kesen bakışları, şakalarına aşırı tepki verip kıkırdaması.

Omuz silkti. "Üç yüz dolara ulaştığımızda pes etmedi ve ben de onu sana kaptırmayacaktım. Ayrıca, iyi bir amaç içindi." Gerekirse on bin dolar bile öderdi. O kızın erkek arkadaşıyla çıkmasına izin vermezdi.

"O kadınların üniversitede o kadar parayı nereden bulduklarını merak ediyorum."

Kız hafifçe güldü. "Şaşırsın. Eminim bazıları evlerini arayıp anne babalarına söylemiştir."

"Senin gibi, ha?"

"Bin dolar için evi aramama gerek yoktu. O oyun parası," dedi Monica alaycı bir şekilde.

"Oh, öyle mi?"

Yüzü kızardı. "Hayır, öyle değil. Demek istediğim..."

"Biliyorum. Paran var, ama bunu hiç göstermedin. Ama şimdi gösteriyorsun."

"Artık işler farklı. Ben yaşlandım ve yaşam tarzımı sergilemek benim için para *kazanmanın* bir yolu. Kuralları ben koymuyorum, ama onlardan yararlanıyorum."

"Şanslısın," dedi.

"Biliyorum." Bir süre sessiz kaldı, bu hikayeyi onunla paylaşıp paylaşmamayı bilemiyordu. "Küçük olduğum için annemin üvey babamla tanışmadan önce nasıl mücadele ettiğini pek hatırlamıyorum. Ama fotoğraflarımız var." Sarı tırnaklarını inceledi. "Küçük bir

dairede yaşıyorduk ve gece geç saatlerde dışarıdan gelen silah seslerini ve yüksek sesli müziği hatırlıyorum. Herkes, o zamanlar sadece iki ya da üç yaşında olduğum için hatırlamamın imkansız olduğunu söylüyor, ama ben hatırlıyorum. Bu, sonradan ekilmiş bir anı değil. Eskiden annemle aynı yatakta yatardım ve gürültü beni korkuturdu, o da beni sıkıca sarar ve ağlamam için bana şarkı söylerdi. Hatırlamadığım şey, taşınmamıza neden olan olaydır, ama hikayesini duydum. Bir gün marketten eve döndüğümüzde evimiz soyulmuştu. Annem yere çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Sanırım bu onu mahvetti. Babam öldükten sonra çok çaba sarf etmişti. Bu bardağı taşıran son damla oldu. Annesi üç küçük çocukla nasıl mücadele etmiş olabileceğini düşününce gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini hiç ondan ayırmayan Andre'ye baktı.

"Sonra ne oldu?" diye sessizce sordu.

Monica boğazını temizledi. "Amcamı aradı ve birkaç gün sonra amcam ve yengemle birlikte yaşamaya başladık. İdeal bir durum değildi ama daha güvenliydi. Sonunda Papa Ben ile tanıştı ve gerisi malum."

"Bana bu hikayeyi hiç anlatmamıştın."

"Çok fazla insana anlatmıyorum. Uzun zaman önceydi ve dürüst olmak gerekirse, pek fazla düşünmüyorum. Ama, sanırım sahip olduğum her şey için minnettar olduğumu bilmeni istedim. Yaşam tarzımı hafife almıyorum. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmayabilirdim, ama bütün gün hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünmek için çok, çok çalışıyorum. Ve bunun için para alıyorum. Zorunda olmasam da, kendimi geçindirmek için gerekli olanı yapıyorum. Çünkü annem gibi sıkışıp kalmak istemiyorum."

Sessiz odada bir iğne düşse, fayans üzerinde cam kırılması gibi bir ses çıkarırdı.

Korkusunu hiç kimseye itiraf etmemişti ve Andre'nin böyle bir itiraftan sonra onun hakkında ne düşüneceğinden emin olamadığı için bakışlarını indirdi. Onun korkularını anlayacak mıydı, yoksa hiçbir şey için endişelenmeyen dramatik bir prenses olduğunu mu düşünecekti?

"Farkında değildim..."

"Derin biri olabilir miyim? Çoğu insan benim sığ biri olduğumu düşünüyor." Sesi daha da alçaldı. Başkalarının görüşlerini pek umursamıyordu, ama Andre'nin onun derinliği olmadığını düşünmesi ona büyük bir darbe olurdu.

"Senin sığ biri olduğunu düşünmüyorum Monica. Şımarık, ama sığ değil."

Sesindeki gülümseme, onun da başını kaldırmasına ve yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu.

"Şımarık olduğumu inkar edemem," dedi.

İkisi de güldü ve odadaki yoğun gerginlik azaldı.

Monica ellerini çırpı. "Peki, devam edelim. Katılımcılardan selfie çekmelerini ve açılış gecesi için oluşturacağım bir hashtag kullanmalarını isteyeceğim ve IG hikayelerim için onlarla röportaj yapacağım."

"Her şeyi planlamışsın."

"Sana söyledim. Ne yaptığımı biliyorum." "Tamam, açılış gecesi için planım şöyle."

Andre fikir listesini gözden geçirdi ve sonraki bir saat boyunca, büyük açılış ve açılış gecesine kadar sürecektir tanıtım çalışmaları üzerinde çalıştılar. Ara sıra şakalar da yaparak, kusursuz bir ekip olarak çalıştılar.

Toplantının sonunda, restorani tanıtmak için gerekli detayları kesinleştirdiler. Andre memnun kalmıştı ve Monica onun vizyonunu daha iyi anlamıştı. Andre zeki ve organize biriydi. Onun yönetiminde Midnight Lounge'un başarılı olacağından hiç şüphe duymuyordu.

Andre, bazıları beyin fırtınası sırasında yazdıkları notlar ve çizimlerle dolu kağıtları topladı. Toplantı sona ererken Monica biraz moral bozukluğuna kapıldı. Birlikte geçirdikleri zamanı uzatmanın bir yolunu aradı.

"Öğle yemeği planın var mı?" diye sordu Andre.

Sonuçta bir fikir bulmasına gerek kalmadı. Kalbi hızla çarparak ona şaşkın bir bakış attı.

On Birinci Bölüm

Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Andre bunun yanlış olduğunu biliyordu ama göğsünü delen suçluluk duygusunu görmezden geldi.

Geçmişle ilgili sohbet, anılar ve şakalar, iş konuşmaları ona Monica'nın en güzel özelliklerini hatırlattı. Monica harika bir mizah anlayışı ve girişken bir kişiliğe sahipti, tüm bunlar onu çekici kılıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Monica bir zamanlar hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal ettiği türden bir kadındı.

Geçmişleri nedeniyle ona olan ilgisi anlaşılabilirdi, ama o Belinda ile evleniyordu. Belki Monica ile arkadaş olabilirdi. En azından dostça bir ilişki kurabilirdi.

"Planım yok," diye cevapladı. Sözlerinde ihtiyat vardı. "Beni öğle yemeğine mi davet ediyorsun?"

Andre dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı. "Evet. Şirketin hesabına." "Ooh, iyi yemek yiyeceğim." Ayağa kalktı.

"Eğer ödemeyi ben yapsaydım, iyi yemek yiyemeyeceğini mi ima ediyorsun?"

Kadın güldü ve bu ses, sanki playoff maçında MVP ödülünü kazanmış gibi Andre'nin moralini yükseltti.

"Öyle bir şey demiyorum," dedi, gözleri alaycı bir şekilde.

"Öyleyse Notte'ye gidebiliriz. Hiç gitmedim ama yemeklerinin mükemmel olduğunu duydum."

"Deniz ürünlü makarnayı seveceksin."

Andre, belgeleri ve dizüstü bilgisayarını koltuğunun altına sıkıştırırken durakladı. "Deniz ürünlerini sevdiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." *Evet* cevabı daha çok "*tabii ki*" gibi geliyordu. Birbirlerine bakarken hava duruldu. "Denemek için sabırsızlanıyorum."

Monica gülümsedi ve onun önünden kapıdan çıktı. Andre'nin bakışları, Monica'nın sırtındaki çıplak tenine ve bol kesimli tulumun kalçalarını saran şekline kaydı. Parmakları, Monica'nın kahverengi tenini okşamak ve daha aşağı inip dolgun poposunu sıkmak ve okşamak için kaşınıyordu, ama bunun yerine bakışlarını kaldırarak bu cazibeyle mücadele etti.

"Bana birkaç dakika ver. Yukarı çıkıp bunları bırakacağım, sonra gidebiliriz."

"Bekleyeceğim."

Onun sözleri göğsünü sıkıştırdı, birlikteyken onu rahatsız eden tanıdık bir his. Bu hissi bir kenara itti ve asansörle üçüncü kata çıktı. Eşyaları masanın üzerine koydu ve popüler restorana hızlıca telefon edip masa ayırttı. Sonra duvardaki aynada görünüşünü kontrol etti, yansımasına bakarken kravatını düzeltti.

"Ne yapıyorsun?" diye kendi kendine sessizce sordu.

Monica kesinlikle bir cazibe merkeziydi, ama ona karşı koyabilirdi. Koymak zorundaydı. Kendini bir daha onun büyüüne kaptırmasına izin veremezdi. Merdivenlerden birinci kata çıktı ve Monica bekleme salonundaki deri koltuktan ayağa kalktı.

"Hazır mısın?" diye

sordu. "Evet.

Açlıktan ölüyorum."

"Yaklaşık bir buçuk saat sonra dönerim," dedi resepsiyonistlere.

Kapıyı açık tuttu ve binadan çıkarken, Monica'nın beline elini koymaya dayanamadı. Cildi hatırladığı kadar yumuşaktı ve omuzlarındaki gerginlik, onun da aynı elektriksel şoku yaşadığını gösteriyordu. Bir anlık sıcaklık.

Elini hemen çekti ve Monica'nın önünden geçip, aracının park edildiği arka taraftaki otoparka doğru yürüyüşünü izledi.

Notte'ye giderken, lounge hakkında konuşmaya devam ettiler ve birkaç fikir daha paylaştılar. Zaman çabuk geçti ve kısa süre sonra otoparka girdi. Öğle yemeği için kalabalık olan restorana girdiler. Önceden aradığı için, görevli onları hemen öğle yemeği için oturacakları bir masaya götürdü.

"Bir ricam daha var," dedi Monica, sanki bir sır paylaşır gibi masanın üzerine eğilerek.

Adam, kadının güzel kahverengi gözlerinin derinliklerinde boğulabilirdi. Dudakları hâlâ bir çiçek yaprağı kadar yumuşak mıydı? Saatlerce onu öpebilirdi ve onun tatlı dudaklarından asla bıkmazdı.

"İsteğin nedir?" "Artık iş hakkında konuşmayalım."

"O zaman ne hakkında konuşmak istersin?"

"Başka herhangi bir şey. Seni yıllardır görmedim. Konuşacak çok şeyimiz olmalı."

Haklıydı ve o, onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Anlaştık."

Birkaç dakika sonra, bir garson iki bardak suyla geldi. Başının üstünde şık bir şekilde birbirine dolanmış uzun örgülü saçları olan açık tenli kadın, onlara günün spesiyalini söyledi, siparişlerini aldı ve onları yalnız bıraktı.

"Ailen nasıl?" diye sordu Andre.

"Maxwell doktor olacak ve ihtisasını başladı," dedi Monica.

"O senin en küçük kardeşin, değil mi?"

Monica büyük, karma bir aileden geliyordu. Annesi ve üvey babası evlendiğinde, her ikisinin de üç çocuğu vardı. Annesinin tarafından bir ağabeyi ve ablası vardı. Üvey babasının tarafından ise üç erkek kardeşi vardı. Sonra çiftin kendi çocukları oldu.

O başını salladı. "Çalışma saatlerinin onu çok yorduğunu söylüyor, ama ben onun bu işi sevdiğini biliyorum. Büyürken en çok konuştuğu şey doktor olmaktı."

"Peki ya annen ve baban?"

"Birkaç yıl önce boşandılar."

"Olamaz."

"Sürpriz oldu, ama aslında pek de sürpriz değildi. İlişkileri bir süredir gergindi ve bir gün annem üvey babamdan boşanmak istedi ve o da kabul etti."

"Öylece mi?"

"Aşağı yukarı öyle. Ne kadar çılgınca biliyor musun? Boşandıklarını neredeyse hiç anlamıyorsun. Papa Ben hep evde ve onlar sanki

en iyi arkadaşlar. Geçen gün, bel ağrısı vardı ve onları büyük odada buldum, annem onun belini gererek. Adam milyonlarca dolarlık bir servete sahip ve fizyoterapist tutacak parası var, ama belini tatmin edici bir şekilde gerebilen tek kişi annem. Şüphesini ifade etmek için dudaklarını büzdü.

Andre bilmiş bir kahkaha attı. "Görünüşe göre Papa Ben geri dönmeye çalışıyor. Belki tekrar bir araya gelirler."

"Bilmiyorum. Güzel olurdu. Bakalım başka ne var... Ah, kardeşim Ethan evleniyor."

Sonra üvey kardeşlerinin ne üzerinde çalıştıklarını anlattı ve özetini bitirdiğinde, garson içecek siparişlerini ve salatalarını getirmişti.

"Annenle ilgili son gelişmeler nedir?" diye sordu Monica, salatasına dalarak.

Annesinin erkek arkadaşını nasıl öldürdüğünü çok iyi biliyordu. Bir gün artık dayanamayıp onu vurarak öldürmüştü. Gözü morarmış, vücudu çürüklerle kaplı ve dudağı patlamış olmasına rağmen polis onu tutuklayıp kayıt altına almıştı.

"Temyiz için çalışıyoruz."

Annesi, "kendini geliştirmesi" için üniversiteye gitmesini teşvik etmişti. UGA onu okuldan attığında, tam zamanlı çalışmaya başladı ve bir gece kulübünde güvenlik görevlisi olarak iş buldu. Annesinin davasını inceledi ve onu serbest bırakmayı hedefine koydu, tüm fazladan parasını avukatlara gönderdi. Chambers Enterprises'ta çalışmaya başladığında, daha yüksek maaş ve ikramiyeler sayesinde daha fazla para biriktirebildi.

Babası gibi bir dolandırıcı olan Andre, yatırım yaparsa daha hızlı daha fazla para kazanabileceğini fark etti ve William'a, sessiz ortak olarak işlerine sermaye yatırma fikriyle yaklaştı. Ayrıca günlük alım satım ve hızlı getiri elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Andre kazandığı her dolar için, annesini serbest bırakmaya kararlı olarak annesinin avukatına bir dolar ayırdı. Tek lüksü, yıllardır istediği Escalade arabasıydı.

"Ne kadar süredir hapiste?" diye sordu Monica.

"On yedi yıl oldu. Sanırım o umudunu kaybediyor, ama ben kaybetmiyorum.

Asla vazgeçmeyeceğim."

Duruşmanın bir komedi olduğunu anlattı. Yargıç, annesine en ağır cezayı, ömür boyu hapis cezası vermişti, onun maruz kaldığı istismarı hiç dikkate almamıştı. Daha sonra, oğlunun aşırı dozdan öldüğünü, Andre'nin babasının para akladığı çeteden satın aldığı uyuşturucuyu kullandığından şüphelenildiğini öğrendiler. Yargıç, duruşma sırasındaki diğer tutarsızlıkların yanı sıra, temyizlerinin temelini oluşturan bu durumdan dolayı davadan çekilmeliydi.

Adaletin elleri yavaş hareket ediyordu ve nakit parayla yağlanması gerekiyordu. Babasının bıraktığı tüm para, annesinin duruşması sırasında avukatlara gitti. Sonunda, birikimlerini tükettiler ve yaşadıkları evi kaybettiler.

Andre tabağındaki marulu karıştırdı. "Avukatlar yeni bir duruşma yapılabileceğinden emin olduklarını söylediler, ama o bana en iyi kararın durumu kabullenmek olduğunu söyledi. Annemi sonsuza kadar kaybettiğimi düşünmekten nefret ediyorum. Bir yanım bunu kabulleniyor, ama kolay değil. Onun hapiste olduğunu kabul etmezsem, New York'a uçup yargıcın kafasına bir kurşun sıkma riskini göze alırım."

"Bu çok acımasızca," dedi Monica sessizce.

"Benim hissettiğim bu. Bana kalırsa, o kızın hayatını aldı, bu yüzden kendi hayatını da kaybetmeli." Onunla konuşmak çok kolaydı. Tehlikeli fantezilerini içinden geçiyordu.

"Üzgünüm, Andre."

Bir süre sessizce yemek yediler.

"Ne zamandır nişanlısınız?" diye sordu Monica rahat bir ses tonuyla.

Masadan ona baktı. "Gerçekten Belinda hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Biraz merak ediyorum. *Her şeyi* anlatmak zorunda değilsin."

Çatalını masaya bıraktı. "Tamam. Birkaç ay önce nişanlandık."

"Ne zaman evleneceksiniz?"

"Gelecek yıl, ilkbaharda."

Monica başını salladı ve buzlu çayından bir yudum aldı.

Ağzı, onun ilişki durumunu sormak için açıldı, ama sözcükler çıkmadı. Bilmek istemiyordu. Onu başka bir erkekle düşünmek kıskançlık dalgasını tetikledi ve

tüm vücudunu kaskatı yaptı. Bu duyguları hissetmemeliydi. Hiçbir şey hissetmemeliydi.

"Zaten babası için çalışıyorsun, bir gün onun işini devralacaksın, değil mi?"

"Bu benim hayalim değil." William'ın hayali olduğunu tahmin etse de.

Adam onu bir sonraki varisi olarak atamıştı.

"Senin hayalin nedir?"

"Sana söylediğim gibi, kendi işimi kurmak. Hedef kitlem, yirmi bir ile otuz beş yaşları arasındaki genç siyah profesyoneller olacak."

"Biraz araştırma yapmışsın gibi görünüyor."

"Evet. Aslında, yerini bile buldum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nerede?"

Adam güldü. "Heyecanlanma. Henüz orayı satın alacak param yok, ama gelecek vaat eden bir bölgede. İç mekan için bazı fikirlerimi eskizlere döktüm."

"Tamam, ama nerede?"

Ona şehrin hangi bölgesini söylediğinde, Monica, "O bölgeyi pek iyi bilmiyorum. Sanırım çok güzel bir yer?" dedi.

"Pek sayılmaz. Dediğim gibi, gelişmekte olan bir bölge. Yakınlarda apartmanlar inşa ediliyor ve birkaç dakika uzaklıkta yeni bir alışveriş merkezi açılacak, bu yüzden büyük potansiyeli var. İstersen seni oraya götürebilirim."

Bu teklif dilinden döküldü. Monica ile hayallerini ve sırlarını paylaşmak her zaman kolay olmuştu. İyi bir haber aldığı anda veya bir hedefini paylaşmak istediğinde, ilk aradığı veya mesaj attığı kişi hep Monica olurdu. Ayrıldıklarında, ona ulaşamamayı çok özlemişti.

"Vaktin varsa, görmek isterim."

Zamanı yoktu. Ofise dönüp bazı evrak işlerini bitirmeli ve sonra eve gidip hisse senedi portföyünü kontrol etmeliydi, ama öyle demedi.

"Tamam, Sunshine. Yemeğini bitir, seni götüreceğim."

Donakaldı ve ona bakakaldı.

"Ne?"

"Bana Güneş Işığı dedin."

"Evet," dedi, farkında olmadan dudaklarından bu sevgi dolu kelimenin çıkmasına şaşırarak. "Öyle dedim."

Masada bakışları birbirine kilitlendi. Kızın ne düşündüğünü bilmiyordu, ama zihninde birlikte geçirdikleri binlerce saat hızla geçiyordu: kampüste el ele yürüdükleri, eski Cadillac'ının arka koltuğunda öpüştükleri, ilk kez gözlerine bakıp onu sevdiğini fısıldadığı anlar.

Ona göre Monica, annesinin hapse girmesinden sonraki en karanlık yıllarında ışığı temsil ediyordu. O, güneş ışığını temsil ediyordu.

Onikinci Bölüm

Monica bu semti belli belirsiz tanıyordu.

Yatırımcılar, bir grup terk edilmiş fabrikayı, birçok olanak sunan yeni ve şık daireler ve apartmanlara dönüştürmüştü. Çevrede, marketler ve benzersiz hediyeler satan küçük dükkanlar gibi yeni işletmeler de ortaya çıkmaya başlamıştı. Andre'ye göre, mülkler ucuza satın alınabilirdi, ancak binalar yıllardır terk edilmiş olduğu için çok fazla çalışma gerektiriyordu.

SUV, çakıl yolda zıplıyordu. "Henüz yargılama," dedi Andre.

"Yargılamıyorum."

Ona bir bakış attı ve kız, gözlerinde heyecan gördü.

Bir grup binanın arkasında, tuğla cephele iki katlı eski bir deponun önünde durdular. Çatlak pencereler ve tahta ile kapatılmış ön kapı, yapının güzelliğini gölgeleyemiyordu.

"Burası."

Monica etrafına baktı. Mahallenin bu bölümünde pek bir şey yoktu.

Andre güldü. Geçmişte olduğundan çok daha rahat görünüyordu, o da gülmekten kendini alamadı.

"Ne?" diye sordu.

"Yüzünü görmelisin."

"Yani, burada görülecek pek bir şey yok. Mahallenin bu kısmı tamamen gelişmemiş. Bu binayı nasıl buldun?"

"Ticari bir haber bültenine aboneyim ve bu semt, satılık mülkler ve yatırım yapacak yeterli parası olanlar için potansiyel hakkında uzun bir makale vardı. İçini görmek ister misin?"

"Tabii. Buradayız. Hadi bakalım."

Monica SUV'den atladı ve Andre'nin arkasından gitti. Andre onu binanın yan tarafındaki tahta ile kapatılmış bir pencereye götürdü. Devasa pencereler neredeyse birinci katın tüm yüksekliğini kaplıyordu. Andre tahtayı tutup kenara çekti ve kırık camları ortaya çıkardı.

"Dikkatli olun."

Andre elini uzattı, Monica da elini tuttu ve düşük pencere pervazından dikkatlice geçerek tozlu, nemli depoya girdi. Andre de onun ardından içeri girdi ve tahta gıcırdayan bir sesle yerine oturdu, onları pencerelerden ve duvarlardaki küçük çatlaklardan içeri giren ışık huzmelerinin olduğu içeride kapattı. Üst katın büyük bir kısmı çürümüş ve aşağıya düşmüştü, bu yüzden zemin katta odun parçaları dağılmıştı.

"Fazla bir şey gibi görünmediğini biliyorum," diye başladı Andre, ayakkabıları kırık cam ve diğer enkazların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkararak. "Ama burası benim lounge'umu açmak istediğim yer. İnsanların birbirleriyle bağlantı kurmak, ağlarını genişletmek ve olağan kulüp atmosferinin dışında iyi vakit geçirmek için gelebileceği rahat bir mekan hayal ediyorum. Arkada bir nargile bar kurmak istiyorum. Şimdi" —kadına dönerek, onun da kendisiyle aynı yöne bakmasını sağladı—"çürümüş birinci kat tavanının tamamen ortadan kalktığını ve bu alanı ikiye bölen, arka arkaya iki bar olduğunu hayal et."

Monica başını salladı. "Gözümde canlandı."

"Sağda, insanların dinlenip oturabilecekleri şezlonglar. Solda, mahremiyet için kapatılabilen tavandan sarkan perdelerle donatılmış masalar."

Monica ona dönerek baktı. "Ooh, harika bir fikir."

Sanki o bir satıcı, Monica da potansiyel bir alıcıymış gibi, heyecanla devam etti. "Midnight Lounge'daki gibi bir ikinci katımız olacak, burada insanlar tüm salonu seyrederek yemek yiyip güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarabilecekler. Sonra açık alanın üzerinde bir podyum hayal et..."

"Podyum mu?" Monica sözünü kesti.

"Bekle, sabırlı ol. İnsanların yürüyebileceği bir podyum ve ön tarafta ofislerim olacak."

Ofislerden otoparkı görebileceğim, ama aynı zamanda tüm katı da oldukça iyi görebileceğim."

Monica ellerini beline koyarak başını salladı. "Hoşuma gitti."

Andre ona şüpheyle baktı. "Hadi ama. Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim. Bu eşsiz bir tasarım ve bir şey yapacaksan, büyük ve görkemli yap."

"Ben de tam olarak öyle düşünüyordum."

Sessizleşerek, uzaklara baktı.

"Bütün bunları ne zaman yapacaksın?" Yüzünde şaşkınlık gördü. "Ne?"

"Bu binayı gösterdiğim başka birine tamamen farklı tepki verdin."

O kişinin Belinda olup olmadığını merak etti. "Belki de gayrimenkul sektöründe çalışan bir erkek kardeşim olduğu içindir. Ethan çok zengindir, ama bu tür bir yerden başladı. Üvey babamız ona harap bir binayı tamir etmesi için para ödünç verdi ve o da böyle başladı."

"Öyle mi? Çok güzel. Soruna cevap vermek gerekirse, bu konuda yakın zamanda bir şey yapamam."

"Hızlı hareket etmelisin. Dediğin gibi bu bölgeye ilgi varsa ve çok uzun süre beklersen, fırsatı kaçıracaksın. Başka biri burayı alacak."

"Bu mülkü satın alıp yenilemek için gereken paraya sahip değilim ve eminim bu yerin büyük bir tadilata ihtiyacı olduğunu görüyorsunuz, bu yüzden yakın zamanda böyle bir şey olmayacak."

"Kredi alabilirsin."

"Ben de piyangoyu kazanabilirim," dedi alaycı bir şekilde.

"Hadi ama Andre, beni buraya bir amaçla getirdin. Yakın olmalısın."

"Rüyalarımda," diye mırıldandı.

Kalbi onun için acıdı. "Bir isim buldun mu?" O sırtıttı.

"Buldum."

"Biliyordum! Adı ne?" diye sordu heyecanla. "NV Lounge. N-V olarak yazılıyor."

"Aman Tanrım, bayıldım! Git. Al. Kredini."

"O kadar kolay değil, Monica."

"Değerli hiçbir Şey kolay elde edilmez. Bunun için çalışmalısın, Andre."

"Evet, evet."

"Ne kadar paraya ihtiyaın var?"

enesinin zerindeki kıl tutamını okşadı. "Bilmiyorum ki. İş planı yazmak için bilgi topluyorum ama çok fazla çeşit var. Sadece araştırma bile beni çok zorluyor, planı yazmaya gelince ise başım belada."

Kız kıkırdadı. Yazmak onun güçlü olduğu bir alan değildi. "Cimri davranmayı bırak ve birine para verip senin için yazmasını sağla. Yapmak istemediğin işleri başkalarına yaptır. Hayatın çok daha kolaylaşır."

"Bunu söyleyen kadın, milyoner ve kişisel asistanı olan bir kadın."

"Ben de bu yüzden biliyorum."

Adam güldü. "Tamam, haklısın, kuzenim muhtemelen bana yardım edebilir. Sen de biraz bilgi sahibi olabilirsin."

"Biraz mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Biraz." Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden 6 mm'den az uzak tuttu.

"Her neyse." Elini vurdu.

Adam kadının bileğini yakaladı. "Neden hep vuruyorsun?" "Vurmuyorum!"

"Bazı Şeyler hiç değişmez."

Gözleri kadının yüzünü taradı ve etraflarındaki hava aniden daraldı. Başparmağı, birbirine kenetlenmiş kalplerin üzerinde, kadının bileğinin içini okşadı ve Monica her dokunuşu iliklerine kadar hissetti.

Ayağına bir Şey çarptı ve o da sıçrayarak Andre'nin göğsüne çarptı. "O da neydi yle?"

Yere hızlıca baktı ve gri bir farenin kirişlerin altında kaybolduğunu gördü.

"İğrenç! Bir fare." Titreyerek yüzünü onun göğsüne çevirdi. Göğsü kahkahalarla titriyordu. "Dünyanın sonu değil ya." Ona baktı. "Fare ayağının üzerinden geçti mi? Hayır.

Bu iğrençti."

"O zaman seni buradan çıkarsam iyi olur."

Hareket etmek yerine, bileğini tutmayan eli sırtına kayd.

"Lanet olsun, çok yumuşaksın," diye fısıldadı Andre, parmaklarını onun cildinde gezdirerek.

Monica geri çekildi, onun dokunuşunu istemediği için değil, önündeki tehlikeyi fark ettiği için. Bileğini saran parmaklar onu sıkıca tuttu ve kolu onu sıkıca sardı, sırtının aşağısına, tam kışının üstüne indi. Nefesini tuttu.

Diğer eli çıplak kolunu nazikçe yukarı aşağı okşadı. "Bazı şeyler gerçekten hiç değişmiyor," dedi, sesini alçak tutarak.

Fare, deponun tozlu içi... Başını ona doğru eğdiğinde tüm çevre unutuldu. Dudakları birbirine değene kadar onu öpmesini ne kadar istediğini fark etmemişti. Öpücük patlayıcı, ateşliydi ve boğazından yüksek bir inilti çıkmasına neden oldu. Dudakları onun dudaklarının altında titredi ve eli onun yanağına uzandı.

Güneşin ısısı, etraflarını saran ve onları kavurucu bir açlıkla saran ısıya karşı koyamadı. Onun vücudunu keşfetti - geniş omuzlarını, kaslı pazılarını, göğsünü, yüzünü, başını. Her yerine dokundu, derin, çılgın bir öpücüğe daldı.

Ona ihtiyacı vardı. Onu arzuluyordu. O anda Andre'den daha fazlasını elde etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Öpücükleri şakaklarını, yanaklarını, boynunun dibine kadar her yerini kapladı. Başını geriye eğdi, böylece o da boğazını keşfedebildi, hassas cildini emip öperken sert nefesler alıyordu.

"Andre," diye inledi, sesi kalın ve yalvarırcasına.

Bir sonraki anda, ayakları yerden kesilmiş, bacakları Andre'nin beline dolanmıştı. Andre onu kaldırmamış, o Andre'ye tırmanmıştı. Uzun parmaklı elleri, sahiplenici bir tutuşla kalçalarını kavradı, sağ eli tulumunun açıklığının altına kayarak sol kalçasını avuçladı. Kollarını Andre'nin boynuna dolayarak ona sarıldı ve her okşama ve öpücüğün tadını çıkardı. Nefes almakta zorlanıyordu, dizginlenemeyen arzuyla boğulurken, rahatlamak için kalçalarını ona sürüyordu.

Sertleşmiş penisi acil bir şekilde ona bastırıyordu. O, talepkar bir öpücükle ağzını yağmalarken, kız onun vücudunu yağmalamasını istiyordu. Kalın dudaklarının bacaklarının arasında imkansız derecede müstehcen şeyler yapmasını istiyordu ve onu kirli yere atıp sikmesi umurunda değildi. O korkunç, işkence gibi acıyı dindirmek için onu elinden gelen her şekilde alacaktı.

Sonra, birdenbire, bir kesinti oldu. Şehvetten kafası karışmış olan Monica, ilk başta ne olduğunu anlamadı, ama birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, Andre'nin cebindeki telefon iç bacağına titreşerek çarptı. Andre inledi ve ağzını onunkinden ayırdı, Monica ise nefesini kontrol altına almak için iki derin nefes aldı.

Yutkundu, vücudu onu hissetmenin zevkinden titriyordu, sıcak eli cildinde özgürce dolaşıyor ve onu şehvetli bir şekilde okşuyordu.

Ayaklarının üzerine indi ve Andre cebinden telefonu çıkardı. Yüzü düştü, yana döndü ve telefonu açtı.

"Alo?" Andre elini ağzına götürdü. "Orada ne yapıyorsun?" Duraklama. "Hayır, öğle yemeğindeyim... bir müşteriyle." Bakışları onun bakışlarıyla buluştu ve Belinda ile konuştuğunu hemen anladı.

Utanç, bir fırtına gibi üzerine çöktü ve körü körüne kırık pencereye doğru koştu. Andre konuşmaya devam ederken kolunu tuttu, ama o Andre'nin söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. Sanki su altında kalmış gibi hissediyordu ve nefes alabilmek için yüzeye çıkması gerekiyordu.

Elini itti ve yüzeyinde enkazla dolu beton zeminde aceleyle ilerledi. Tahtayı kenara çekmeye çalıştı, ama tahtanın ağırlığı ve içeriden kaldıracak bir yer bulamaması nedeniyle başaramadı.

Andre yanına geldi ve konuşmaya devam etti. Mevcut duruma rağmen, onun sıcak ve sert vücuduna yaslanıp, elinin göğüslerini okşaması için uzanmasını diledi. Sırf gergin meme uçlarını yatıştırıp biraz rahatlamak için olsa bile.

"Ofise geleceğini bilmiyordum," dedi.

Başka bir kelime daha duymak istemiyordu. Ona bakamıyordu, kalbi kontrolden çıkmış, yüzü utançtan yanıyordu.

Adam bir eliyle tahtayı itti ve parmaklarını dışarıya kaydırđı. Kenarı iyice kavradı ve tahta kaplamayı kenara çekti.
Monica ona bakmadan dışarı çıktı ve aceleyle uzaklaştı.

On Üçüncü Bölüm

Ne sorunum var benim?

Monica, Escalade'in yolcu kapısının yanında durarak kendini azarladı.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Başka kadınların nişanlılarını öpmezdi.

Çakıl taşları üzerinde duyduğu ayak sesleri, Andre'nin telefonda konuşmayı bırakıp ona doğru geldiğini fark etmesini sağladı. Andre'nin söyleyeceklerini dinlemek için beklerken kalbi göğsünde çarpıyordu.

Andre birkaç metre ötede durdu. "Orada olanlar..." "Olmamalıydı," diye onun yerine cümleyi tamamladı.

"Hayır, olmamalıydı."

Duraklama.

"Telefondaki oydu mu?" "Evet."

"Ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun. Fazla konuşmadık. Öğle yemeği toplantım bittiğinde ofise geleceğimi söyledim."

İkisi de sessiz kaldı, birbirlerine bakmadılar. Çok tehlikeliydi. Aralarında arzu dalgalanmaya devam ediyordu ve o, ne yapacağından korkuyordu. Ne kadar yanlışı olursa olsun, onun dokunuşunun sıcaklığını ve dudaklarının dudaklarına değmesinin heyecanını istiyordu.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum." İğrenerek başını salladı.

"Birkaç saat birlikte geçirdik ve belli ki eski duygular yeniden su yüzüne çıktı. Hepsi bu. Başka bir şey yok."

"Başka bir şey yok mu? Telefon çalmamış olsaydı, seni en yakın sert yüzeye karşı becermiş olabilirdim."

Onun sözlerinin sertliği ve onun bunu yapmasını dilediği gerçeği içini titretti.

"Seni çok düşünüyorum ve bundan hoşlanmıyorum," diye devam etti. "Ben aldatmam Monica. Ben öyle biri değilim."

"Sen benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Siktir, siktir, siktir!" Gerginlikten omuzları kaskatı kesilmiş bir şekilde ondan uzaklaştı. Üç metre uzaktan ona öfkeyle baktı. "Neden sen...?"

Soru dudaklarında kalakaldı, ama o cümleyi kafasında tamamladı, çünkü bu, ona milyonlarca kez sessizce sorduğu sorunun aynısıydı. Neden hayatıma geri döndün?

Sıcak bahar havasında aniden üşüyen kadın, kollarını kendine doladı. "Kendini suçlamayı bitirdiysen, beni ofise geri götürür müsün? Lütfen."

"Monica..."

"Ne dememi istiyorsun! Sen nişanlısın. O yüzden saçmalamayı bırakıp dürüstçe konuşalım. İkimiz de geçmişe özlem duyuyoruz, ama öpücük bir hataydı. Nostalji de, ne dersen de, ama ikimiz de bu olmamış gibi davranırsak en iyisi olur. Öpücük olmamıştı."

"Öylece mi? Olmadı mı?" Onun sözlerine daha da öfkelenerek burun delikleri genişledi.

"Nişanlandın. Böyle olması gerekiyor, değil mi?" Doğru cevabı bildiği halde, gizlice farklı bir sonuç umarak soruyu sordu.

"Peki ya sen? Bir erkek arkadaşın var mı?" "Ciddi bir şey yok," diye mırıldandı Monica.

"Sana inanmıyorum. Birisi olmalı."

"Çıkıyorum. Bu gezegendeki herkes gibi benim de arkadaşlığa ihtiyacım var!" diye tersledi.

Andre yaklaştı ve o, SUV'nin sıcak metal dış yüzeyine dokunmamaya dikkat ederek geri çekildi. Andre, Monica'nın gözlerinin içine baktı.

"Kıskanıyorum ve kıskanmaya hakkım yok. Başka birinin sana dokunması, seni öpmesi, seninle sevişmesi düşüncesi beni delirtiyor. Orada açıkça belirtmediysem, bunları yapan kişi *ben* olmak istiyorum. Bu da beni pisliğin teki yapar, değil mi? Çünkü seni bu şekilde düşünmemeliyim. Hayatındaki diğer tüm erkekleri senden vazgeçirmek istediğimi düşünmemeliyim."

Onun sözlerinin sıcaklığı, onu saran soğuğu uzaklaştırdı ve dehşetle, Andre ile tekrar birlikte olmak için diğer tüm sevgililerini terk edeceğini kabul etti. Üniversitede de öyle yapmıştı. Hayatında ilk kez istediği gibi gelip gitme özgürlüğünün coşkusuyla, Andre ile tanışana kadar farklı erkeklerle çıkmıştı. Onun için hepsini terk etmişti ve bunu tekrar yapmaya hazırdı. Tek yapması gereken bir kelime söylemekti, o da ona ne derse yapacaktı.

Yatağında, o bir tanrıça haline geldi ve onun altında ezilme fantezisi, geçen hafta onu toplantı odasına girerek şaşırttığından beri kafasında bedavaya yaşıyordu. Başka biri tarafından dokunulması, öpülmesi ve sevilmesi düşüncesinden nefret ediyordu. O ilk önce onundu ve onu kaybetmişti, Belinda'nın onu sonsuza kadar elinde tutacak olmasından nefret ediyordu.

Andre birkaç adım geri çekildi, aralarındaki çekiciliği ortadan kaldırmak ve aralarında sürekli olan çekiciliği yok etmek için açıkça mesafe yaratma ihtiyacı olduğunu gösterdi.

"Haklısın. Bu olmadı." Derin bir nefes aldı ve arkasındaki depoya baktı.

Ne düşündüğünü anladı. Kaybedecek çok şeyi vardı. Nişanlısı. Babasının gözündeki itibarı. Geçim kaynağı. Annesine yardım etme şansı. Monica ile ilişki kurmak, yıllardır uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek anlamına geliyordu. Onun için tüm bunları riske atmak aptallık olurdu.

"Bu olmadı," diye onaylayarak tekrarladı.

O bir sanatçıydı. Her gün sosyal medyada performans sergiliyordu ve onun birkaç gün içinde dünyasını alt üst etmediğini iddia edebilirdi.

Andre uzaktan kumandayla kilitleri açtı ve yolcu kapısını açtı. Monica arabaya bindi ve onun aracın diğer tarafına doğru yürüdüğünü izledi.

Andre sürücü tarafına bindiğinde, Monica emniyet kemerini taktı ve dizlerini ondan uzaklaştırdı, bacaklarının arasında hissettiği nemli acıyı yok edemediği için kızgındı. Pencereden dışarı bakarak, Andre'nin arabasına ilk bindiği zamanki gibi kapıya yaslandı.

Chambers Enterprises'a tamamen sessiz bir şekilde geri döndüler.

* * *

"Hey, iyi misin?" diye sordu Daisy. Monica'nın yatağının ayak ucundaki koltuğa oturmuş, kollarını kavuşturmuş bir şekilde ileri geri yürüyen Monica'yı izliyordu.

"Hayır, iyiyim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Monica, volta atmayı bıraktı ve büyük bir çaba sarf ederek çığlık atma isteğini bastırdı. "Hiçbir şey."

"Ama çok üzgün görünüyorsun. Yapabileceğim bir şey olmalı."

Monica ellerini beline koydu. "Beni deli gibi hissetmekten kurtaracak bir yol biliyor musun?"

"Bilmiyorum, ama iyi bir dinleyiciyim. Otur." Daisy, Monica'yı kanepeye oturttu ve pencerenin yanındaki sandalyeyi getirdi. Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Benim terapistin olduğumu varsay."

Monica güldü.

"Ciddiyim. Aklında ne varsa anlat bana." Daisy sabırla bekledi.

Monica, Daisy'nin ciddi olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Andre yüzünden üzgünüm."

"Toplantıda bir şey mi oldu? Ne yaptı?" "Ne yaptık."

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, seks yapmadık ama..." Sesi alçaldı. "Telefonu çalmamış olsaydı, yapabilirdik."

"Baştan başla."

Monica, önce tereddüt ederek toplantıyı, Notte'deki öğle yemeğini, depoya yaptıkları ziyareti ve ardından gelen ateşli öpücüğü anlattı.

Daisy öne eğildi, Monica'nın her sözünü dikkatle dinledi. Monica anlatmayı bitirdiğinde, sandalyesinde dikleşti. "Vay canına. İkinizin arasında açıkça bir kimya var."

"Ama o biriyle birlikte. Ciddi bir ilişki," diye belirtti Monica.

"Ama sana karşı hisleri varsa, kalp ne isterse onu ister."

"Bilmiyorum." Monica başparmağını ısırđı.

"Onun nesini seviyorsun? Bunca zaman sonra onu bu kadar çekici kılan ne?"

Hemen cevap vermedi. Sonra fısıldadı, "Her şeyi." Cevap onu o kadar çıplak bıraktı ki, göğsü özlemden çökmüş gibi hissetti. "Yürüyüşü. Konuşması. Bana bakışı. Mizah anlayışı." Elini alnına sürdü. "Üniversitedeki anılar da yardımcı olmuyor."

"Anılar mı?" diye sordu Daisy.

"Aramızdaki ilişkinin eskiden nasıl olduğu. Ateşliydi. O..." Cümlesini yarım bıraktı, yanakları kızardı ve vücudu yeniden canlanan arzuyla titremeye başladı.

"Yatakta iyiydi," diye tamamladı Daisy.

Monica başını salladı. "Eşsizdi."

"Vay canına."

"O, tek eşli olduğum tek erkek," diye itiraf etti.

Bu, iyi bir penisin verdiği acıydı. İyi bir penisin *tehlikesi*. Planlarını değiştirip hayatını yeniden düşünmeni sağlıyordu. Onu tüketti. Kimsenin keşfetmediğı, hatta dokunmadığı noktalara ulaştı.

"Penis tarafından dövölmüş gibisin."

"Kesinlikle penis tarafından dövölmüşüm."

İkisi de güldü.

"Sence o nasıl hissediyor?" diye sordu Daisy.

"Öpücük ve bana olan ilgisi yüzünden suçlu hissediyor. Dediğim gibi, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdik."

"Bunu yapabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım." İkisi de sessizleşti.

Daisy neşelendi. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

"Neye?"

"Çikolatalı smoothie."

Monica güldü, eğlence Andre ile geçirdiğı zamanın gerginliğini hafifletmesine izin verdi. "Nasıl oluyor da ihtiyacım olan şeyi benden önce biliyorsun?"

"ESP. Hadi, gidelim. Ben sürerken sen rahatla." Daisy sandalyeden kalktı ve yatak odasından çıktılar.

Cayenne'ye bindiler ve Daisy direksiyona geçti. Smoothie dükkânına yarı yolda, "Bu araba çok yumuşak gidiyor," dedi.

"Öyle. Arabamı çok seviyorum." Monica çıplak ayaklarını torpido gözüne koydu ve pencereden dışarı baktı.

Andre şu anda ne yapıyordu? O da Monica'yı, Monica'nın onu düşündüğü kadar düşünüyor muydu?

"Bütçemi aşılıyor ama bir gün mutlaka bir tane alacağım," diye devam etti Daisy.

"Bu beni terk edeceğin anlamına geliyor," diye haykırdı Monica.

"Seni asla terk etmem." Daisy gülümsedi ve elini sıktı. "İyi.

Çünkü sensiz ne yaparım bilmiyorum."

Smoothie dükkanının arabaya servis bölümüne girdiler ve iki büyük çikolatalı smoothie sipariş ettiler.

"Ben de artık bunlara bağımlı oldum," dedi Daisy, uzun bir yudum aldıktan sonra içeceğini bardak tutucusuna koydu.

"Kötü bir etkiyim." "Evet, öylesin."

Monica kamerasını çıkardı. "Fotoğraf çekmeliyiz." "Hayır."

"Evet, hadi." Daisy'ye doğru eğildi ve Daisy de ona doğru eğildi.

"Benim gibi smoothie'ni kaldır."

Daisy gülerek onun istediğini yaptı. "Biz neredeyse ikiziz."

"Peynir yerine bunu söyleyeceğiz. Üç deyince —bir, iki, üç..."

"İkizler!" dediler ve Monica fotoğrafı çekti.

Fotoğraf mükemmel çıkmıştı, ikisi de kameraya gülümsüyor, başlarını birbirlerine doğru eğmiş, aynı smoothieleri ellerinde tutuyorlardı. Monica bir filtre ekledi ve fotoğrafı Daisy'ye gönderdi.

"Bayıldım. Bunu sonsuza kadar saklayacağım," dedi Daisy.

Sonra otoparktan çıktı ve eve geri döndü.

Monica ona baktı. Kısa sürede, o artık bir asistandan daha fazlası olmuştu. Onu güvenilir bir arkadaş ve yol arkadaşı olarak görüyordu.

İlişkileri beklenmedik bir şekilde gelişmişti ve Daisy sayesinde artık kötü bir ruh hali içinde değildi.

"Hayatımda olduğun için çok mutluyum," dedi. Daisy ona gülümsedi. "Ben de."

On Dördüncü Bölüm

Andre duş kabinine girdi ve suyu soğuk ayarladı. Monica'yı kafasından çıkarmalı ve onu kollarında hissettiği duyguları, teninin dokusunu, parfümünün kokusunu unutmalıydı. Saatler sonra bile vücudu onu arzulamaya devam ederken bu neredeyse imkansızdı.

Daha da kötüsü, onunla geçirdiği çalınmış anlardan pişmanlık duymuyordu. Konuşmaları ona enerji veriyordu, öpüşmeleri ve dokunuşları ruhunu uçuruyordu.

Ofise döndükten sonra, Monica sanki hiçbir şey olmamış gibi öğle yemeği için ona teşekkür etti. Sonra Porsche Cayenne'ine bindi ve arkasına bakmadan otoparktan çıktı. Neyse ki Belinda binadan çoktan ayrılmıştı, bu yüzden Andre, kimse tarafından rahatsız edilmemek için ofisin kapısını kapattı

—nadiren yaptığı bir şeydi—kimsenin onu rahatsız etmemesi için. Konsantre olamayan adam, bir saat sonra işten ayrılıp eve gitti ve akşam Belinda gelene kadar ticaret yaptı.

Hassas penisine elini koydu. Diğer odadaki kadını düşünmesi gerekirdi, ama Monica, onun çelik direk gibi sertleşmesinin sebebiydi. Belinda ile seks yapmaktan zevk alıyordu ve çoğunlukla tatmin oluyordu, ama yatakta yapmayacağı şeyler vardı ve ne kadar ikna etse de fikrini değiştiremiyordu. Diğer alanlarda uyumlu oldukları için bunu kabullenmişti, ama Monica sınır tanımayan bir sevgiliydi, yatakta ve yatak dışında denemeye istekliydi.

Futbol stadyumunun otoparkında sevişmişlerdi, o soğuk metal kaputun üzerine eğilmiş, zevk çığlıkları atarken, o da Cadillac'ının kaputuna eğilmişti. Bar kapandıktan ve öğrenciler eve gitmek zorunda kaldıktan birkaç dakika sonra, onu yerel bir barın dış duvarına dayamıştı. Kaç kez

onun yatağında ve kendi yatağında kaç kez seviştiklerini, vücutlarının senkronize hareketlerini, tutkulu çığlıklarının müstehcen bir düet gibi birbirine karıştığını.

İki kez. Onu iki kez görmüştü ve evlenmeyi düşündüğü kadınla geleceğini şimdiden sorgulamaya başlamıştı. Kadının üzerinde "*Tehlike*" ya da daha iyisi "*Belaya Hazır Olun*" yazan bir tabela olması gerekirdi.

Elini duvara dayayan Andre, sabunlu penisini okşadı, başını eğdi ve su sırtına vurmaya devam etti. Düşük bir sesle inledi, istediğini elde edemediği için yaptığı şeye duyduğu acı ve tiksintinin birleşik sesi.

Onun içine girmeyi hayal etti ve anıları, bu fanteziyi desteklemek için onu bombardımana tuttu. Uzun bacakları kalçalarına dolanmıştı. Yalvaran nefesleri, daha sert ve daha derine girmesini istiyordu. Sonra, dudaklarının penisini saran hissini hatırladı, çenesini gevşetip onu daha derine almak için inlemelerini duydu.

Duvardaki eli, daha hızlı okşarken bir top haline geldi. Sonra duş kapısı açıldı ve başını suçlulukla kaldırdı.

Kahretsin.

Çok yakındı.

Belinda çıplak olarak duş kabinine girdi, saçları başının üstünde toplanmış, gözleri onu cilveli bir şekilde izliyordu.

"Bu benim için mi?" diye sordu, onun ereksiyonuna bakarak.

Boğazından kesik kesik bir kahkaha çıktı. Suçluluk duygusu onu yalan söylemekten alıkoydu, bu yüzden soruya cevap vermedi.

Kollarını onun beline doladı. "Yardım ister misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak, sesinde umut vardı.

Andre, o anda dokunulmak istemediğini belli etmeden - umduğu gibi - kollarından kurtuldu. Kız anlamayacaktı. Kendisi bile zar zor anlıyordu.

"Yorgunum. Enerjim yok," dedi, suyun vücudundaki sabunu yıkamasını beklerken.

Kadın onun ereksiyonuna baktı. "Emin misin?"

Ereksiyon olduğu halde seks yapmak istememesinin ironisini gülerek geçiştirdi. Vergiler, inşaat işçileri, beyzbol gibi cinsel olmayan düşüncelere ihtiyacı vardı.

"Eminim."

Duştan ıktı ve bir havlu aldı. Cildini hızla kuruladıktan sonra havluyu beline sardı ve banyodan çıktı.

Çok sonra, Belinda yanında yatariken uyanık kaldı. Onu banyoda terk ettiği konusunda tek kelime etmemişti, ama bu konu tekrar gündeme gelecekti. O böyle davranırdı. Her zaman aklındakileri o anda söylemezdi, ama daha sonra, en beklemediği anda konuyu açar ve onu hazırlıksız yakalardı.

Yanında, onun evinde tuttuğu saten yastık kılıflarından birine başını dayamış, onun nefes alışını dinledi. Bir süre sonra yataktan kalkıp şifonyere gitti. Bir esrar sararak Belinda'nın uyuyan haline bir kez daha hızlıca baktıktan sonra, dikey panjurları kenara itip mümkün olduğunca sessizce sürgülü cam kapıyı açtı. Balkona ıktı ve n kollarını metal korkuluğa dayayarak, çevresini gözlemlerken sigara içti.

Mahalle sessizdi, pencerelerin çoğu karanlıktı, ancak birkaç tanesi perdeler kapalı halde aydınlatılmıştı. Mahalle, farklı boyutlardaki tuğla binalarla doluydu. Bazıları birkaç katlıydı ve her katta iki veya dört daire vardı. Diğerleri ise, onunki gibi, iki katlıydı ama tek daire vardı. Onun binasında dört daire vardı, ama o şanslıydı ki en uçtaki dairede oturuyordu. Yanındaki kiracı çok seyahat ediyordu, ama evde kaldığında o kadar sessizdi ki, bazen Andre komşusu olduğunu unutuyordu.

Arkasındaki cam kapının kayma sesini duyunca kalbi sıkıştı. Yalnız kalmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Omzunun üzerinden bakınca, Belinda'nın kapıda beyaz, şeffaf, bebek bebek geceliği ile durduğunu gördü. En sevdiği geceliklerden biriydi, ama penisinin ona olan ilgisi açısından, üzerinde büyük boy bir patates çuvalı giymiş de olabilirdi.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

Belinda başını salladı, hareketle saçları da sallandı. "İyi misin?" diye sordu.

Onun ilgisini hak etmiyordu. Korkuluktan doğruldu, kokunun ona doğru yayılmaması için esrarı ondan uzak tutmaya dikkat etti. Esrar kokusunu sevmezdi.

"Evet, tabii ki."

"Son zamanlarda dikkatin dağınık görünüyor ve şimdi de gece yarısı benimle yatakta olmak yerine burada duruyorsun."

Esrarlı sigaradan bir nefes çekti ve dumanı ağzının köşesinden, ondan uzağa üfledi. "Aklımda çok şey var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Açılışın iyi geçmesini istiyorum, hepsi bu." Kısmen doğruyd.

Yatırımından yüksek getiri elde etmek istiyordu.

"Bebeğim, sana mükemmeliyetçi tavrından bahsetmiştim. Bu gerçekçi değil." Dışarı çıktı ve onun kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Açılış başarılı olacak."

"Haklısın."

Ona yumuşak bir gülümsemeyle bakarak.

"Yatağa git. Ben de birazdan gelirim." Şu anda dudaklarından öpmesine izin vermediği için yanağından öptü.

"Acele et. Seni seviyorum." Hâlâ gülümseyerek ona baktı.

Aralarında bir anlık bir sessizlik oldu ve gülümsemesi titredi.

Andre, ona aynı şeyi söylemediğini fark etti. "Ben de seni seviyorum."

Sözler ağzından kuru ve pürüzlü bir şekilde çıktı.

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. İkisi de, dudaklarından kolayca ve otomatik olarak çıkması gereken bu sözleri tekrarlamak için çok uzun sürdüğünü biliyordu.

Belinda'nın yüzü sahte bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Çok uzun sürmesin," diye fısıldadı. İçeri girip kapıyı kapattı.

Andre gözlerini kapattı ve esrarlı sigaradan uzun bir nefes çekti.

Monica'yı kafasından ve hayatından çıkarmak zorundaydı.

Hemen.

* * *

"Ne yapıyorsun? Bahar temizliği mi?" diye sordu Maxwell.

Monica, telefonunu gardırobunun içindeki bir standı, kardeşi onun kıyafetlere göz attığını görebilecek şekilde yerleştirmişti. Tamamen beyaz renkte tasarlanan bu alan, istediği kadar geniş değildi

ama giyinme odası olarak işlev görecektik kadar büyüktü ve küçük bir butiği dolduracak kadar eşya ile doluydu.

Gömme şifonyerde eşarplar, katlanmış tişörtler ve gündelik giysiler saklanıyordu. Gömme raflarda ayakkabılarının bir kısmı duruyordu, fazlası ise misafir yatak odasındaki dolaplarda saklanıyordu. Giysilerinin çoğu cam kapılı dolaplarda askılarda asılıydı ve daha az kullanılan eşyalar, örneğin bazı çantalar, köşedeki küçük merdivenle ulaşılabilen açık raflarda dolabın üstünde saklanıyordu.

"Daisy'nin giyebileceği bir şey arıyorum. Onu benimle birlikte salonun açılışına götüreceğim," diye açıkladı Monica.

"Onu daha önce hiç dışarı çıkarmamıştın. Neden böyle bir şey yapmaya karar verdin?" Maxwell eliyle esnemesini sakladı.

O anda hastanede bir sedyede yatıyordu. Uyumaya çalışması gerekirdi, ama Monica onu kontrol etmek için aradığında, sohbet edebilmek için uyumayı ertelemişti.

Monica onu "bebek" diye çağırarak alay etmeyi severdi, o ise bundan nefret ederdi. Siyah ve Meksikalı ebeveynlerinin karışımı olan Maxwell, kahverengi tenli ve gevşek kıvrımlı saçlıydı. Şu anda parmaklarıyla saçlarını taradığı için saçları farklı yönlerde dağılmıştı.

"O dışarı çıkmıyor, ben de onu biraz dışarı çıkarıp sosyalleşmesi için yanımda götürmeye karar verdim."

"Sosyal olmakla, bir erkek bulmak mı demek istiyorsun?"

"Çok zekisin. Sanırım bu yüzden doktor olacaksın."

Maxwell gülümsedi. "İkiniz aynı beden değilsiniz. O senden yaklaşık iki beden büyük," diye işaret etti.

"Onun bedenini nereden biliyorsun? Asistanımı mı dikizliyordun, kardeşim?"

O güldü. "Kör değilim." "Mhmm."

Maxwell, ışığın kelebekleri çektiği gibi kadınları kendine çekiyordu ve karşı cinse olan çekiciliğinden sonuna kadar yararlanıyordu.

"Dolabımda uygun bir kıyafet bulamazsam, onu alışverişe götüreceğim." Monica, askıdan yere kadar uzanan bir elbiseyi kaldırdı. "Hayır, bu olmaz," dedi ve hemen yerine geri koydu.

"Çok nazıksın. Eminim o da bunu takdir edecektir."

"Bunu hak ediyor, biliyor musun? Çok çalışıyor ve onun için güzel bir şey yapmak istiyorum. Ayrıca, bugün de dahil olmak üzere, sürekli sızlanmamı ve şikayetlerimi dinliyor."

"Bugün ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." Andre ile ilgili çelişkili duygularını kardeşi ile tartışmak istemiyordu. Ayrıca, Daisy ile yaptığı sohbet çok yardımcı olmuştu. "Yeni bir kıyafet ve benimle dışarı çıkmak çok önemli bir şey değil, ama belki biriyle tanışabilir."

"Son asistanını da böyle kaybetmiştin."

"Biliyorum," diye inledi Monica. "Biriyle tanışmaktan bahsetmişken, peki ya sen?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Flört edecek vaktim yok. Hayatım iş ve uyku. Bazen yemek yerim."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Olabilir, ama ben bunu yapmak istiyorum, o yüzden katlanacağım." Yine esnedi. "Bunu yapmak istemiyorum, ama biraz uyumam lazım."

Monica telefonu aldı. "Tamam, dinlen. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Ben de seninle gurur duyuyorum. Sen de kendi işini yapıyorsun. Hoşça kal," dedi gülümseyerek ve barış işareti yaptı.

Monica da ona aynı işareti yaptı. "Hoşça kal, kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra, yüzündeki gülümseme kayboldu ve sahte beyaz kürkle kaplı pufun üzerine oturdu. Bugün başka birinin nişanlısını öptüğünü bilseydi gurur duymazdı. Monica yüzünü ellerine gömdü.

Bacaklarının arasında boşluk hissediyordu. Andre ile doldurulmak istiyordu.

İyi olacaksın, diye düşündü.

Salon üç hafta sonra açılacaktı. O zamana ve açılış gecesine kadar dayanırsa, onun yakışıklı yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

On Beşinci Bölüm

Andre, Midnight Lounge'da dolaşarak ara sıra durup müşterileri kontrol ediyor, yemeklerin damaklarını tatmin edip etmediğini ve içeceklerin uzun bir iş gününün ardından arzuladıkları keyfi yaşatıp yaşatmadığını kontrol ediyordu.

Mekanın her köşesi gülümseyen, gülen, etkileyici kıyafetler giymiş müşterilerle doluydu, ancak dans pistinde pek kimse yoktu. Jazmine Sullivan hoparlörlerden süzülürken, iki çift yavaşça dans ediyordu ve bir adam tek başına, içkisini göğsüne sıkıca tutarak, gözleri kapalı bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyordu. Zavallı adam zor bir hafta geçirmiş olmalıydı.

Neredeyse herkes memnun ve iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Bir grup kız öğrenci kulübü üyesi bir masanın etrafında toplanmış, renkli içecekler içiyordu. İki erkek ve bir kadın başka bir masada oturmuş, ağır mezeler yiyip gürültüyle gülüyorlardı.

Andre'nin gözleri potansiyel bir soruna odaklandı. Barın yakınında, takım elbiseli bir kadın, iki taburenin arasında sıkışmış, tıknaz bir adam tarafından sıkıştırılmıştı. Genç kadın elinde bir içki tutuyordu, ama vücut dili her şeyi anlatıyordu. Üzerine eğilen adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu, sanki korkmuş bir tavşan gibi kaçmak üzereydi. Bazı erkekler bu tür sinyalleri okuyamazlardı, ya da okurlar ama tamamen görmezden gelirlerdi.

Andre yaklaştı ve adamın omzuna ağır bir elini koydu. "Hey, bu gece nasılsınız?"

"Harika dostum," diye cevapladı adam. "İçkiler iyi mi?"

"Mükemmel. Burası benim yeni mekanım olacak."

Andre dikkatini genç kadına çevirdi. "Ya sen? Bu gece iyi misin?"

"İyiyim," dedi kadın uysal bir sesle.

"Birkaç dakikanız var mı? Bayanlar için özel olarak hazırladığımız bir şeyi size göstermek istiyorum."

Kadın canlandı. "Tabii, sorun değil."

"İzninizle." Andre adamı kenara itti ve kadının sırtına elini koyarak onu istediği yöne doğru yönlendirdi.

Onu sahnenin yanındaki korkuluğa kadar eşlik etti. "O adam sizi rahatsız mı ediyordu?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Kimseyi zor durumda bırakmak istemem."

"Öyle olmayacak. Sadece ona göz kulak olmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Kadın tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Biraz agresifti, ama kibarca nasıl uzaklaşabileceğimi bilemedim."

"Gördüm." Ceketinin iç cebinden bir kart çıkardı. "Dinle, tüm misafirlerimizin burada rahat etmesini istiyoruz. Al şunu. Bak, burada yardıma ihtiyacın olduğunda kullanabileceğin birkaç kod var. Örneğin, barmene veya garsonlardan birine Beachy Bomb sipariş etmek istediğini söylersen, seni arabana kadar eşlik edecek birine ihtiyacın olduğunu anlarlar. Çalışanlarımız çok sağduyulu ve olay çıkarmazlar. Bunu kaybedersen, tüm kodların asılı olduğu kadınlar tuvaletine git."

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi ve kartı aldı. "Çok teşekkür ederim."

"Yalnız mısınız?"

"İki kız arkadaşım bu akşam benimle buluşacaktı, ama geç kalıyorlar."

"Bak ne diyeceğim, VIP bölümümüze çık, kız arkadaşlarını ara ve onlara nerede oturduğunu söyle. O adamın seni bir daha rahatsız etmemesini sağlayacağım."

VIP bölümü uydurmuştu, ama düşündükçe bunun maddi açıdan faydalı olabileceğini fark etti. Yarın William'a bu fikri mesajla iletecekti.

"Adın neydi?" diye sordu kadın. "Andre. Ben buranın sahiplerinden biriyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum Andre. Teşekkür ederim."

Elini uzattı ve yüzündeki ifade rahatlama ve minnettarlıktan ilgiye dönüştü. "Tiffany," dedi.

"Memnun oldum, Tiffany." Kısa bir süre el sıkıştılar.

Andre elini çekmeye çalıştığında, kadın elini tuttu.

"Belki de barda tanıştığın adam geri gelirse diye bana eşlik etmelisin."

Yumuşak bir kahkaha attı ve elini onunkinden çekti. "Barın sahiplerinden biri olarak ilgilenmem gereken çok şey var. Ama merak etme, seni bir daha rahatsız etmeyecek. Güvenlik görevlilerine onu gözetlemelerini söyleyeceğim."

"Zaten kendimi güvende hissediyorum," dedi kız. "İyi geceler, Tiffany." "Teşekkürler, Andre."

O merdivenleri çıkarken, Andre siyah tişört ve siyah pantolon giymiş güvenlik görevlisi Juan'ın yanına gitti. Kaslı yapılı, 1,78 boyunda Nikaragualı adamın yüzünde sürekli bir kaş çatma vardı.

"Juan, bana bir iyilik yap. Şuradaki mavi-beyaz çizgili kravatlı adama göz kulak ol. Henüz bir şey yapmadı ama kadınlara karşı agresif davranışları nedeniyle onu yasaklamamız gerekebileceğini hissediyorum."

"Tabii patron. Gözüm üzerinde olacak."

Andre, Juan'ın omzuna teşekkür etmek için hafifçe vurdu ve uzaklaştı.

Patron. Bu kelimenin sesini seviyordu. Bir gün gerçekten patron olacaktı, babasının eskiden sahip olduğu gibi kendi mekanı olacaktı. Ancak onun mekanı yasal olacaktı, uyuşturucu parası aklamak için bir paravan olmayacaktı.

Bara geri dönünce, barmenin dikkatini çekti. "Limonlu votka," dedi ve barmen başını sallayarak siparişi kabul etti.

Belinda henüz gelmemişti, ama gelmesini bekliyordu. Kız arkadaşlarıyla bir şeyler yapıyordu ve şu anda onun orada olmamasını tercih ediyordu. Ne zaman gelirse gelsin, onun dikkatini çekecekti ve şu anda restorana konsantre olması gerekiyordu.

Gözleri odayı taradı ve Monica'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Depodaki günden beri onu görmemişti. Midnight

Lounge'a fotoğraf çekmeye gelme zamanı geldiğinde, genç bir çalışandan onu ve ekibini karşılamasını ve içeri almasını istedi.

Restoranda yürüyen görüntüsü içini burktu. Eğer daha iyi bilmiyor olsaydı, müşterilerin onun podyum mankeni gibi salonu geçerken yolundan çekildiğine yemin ederdi. Nasıl giriş yapılacağını çok iyi biliyordu.

Şampanya rengi ipek elbise, ince vücudunu sararken, sol uyluğuna kadar uzanan cesur bir yırtmaç vardı. Attığı her adımda kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor, elbise yüksek topuklu ayakkabılarla vücudunun şehvetli hareketleriyle parıldıyor ve dalgalanıyordu. Spagetti askılar pürüzsüz omuzlarında duruyordu ve yanındaki adamla canlı bir şekilde konuşurken kulaklarındaki büyük pirinç rengi küpeler sallanıyordu. Bu gece makyajı daha ağırdı: dudaklarında koyu renk, gözlerini çevreleyen dramatik siyah ve yanaklarını vurgulayan kırmızımsı bronz renk.

Erkekler ve kadınlar, onun hareketlerini takip ederek salonda dolaşıyordu. Birkaç kişiye el salladı, gülümsedi ve başını salladı, bir süperstarın hayranlarına yaptığı gibi onları selamladı.

Onun görünüşünden o kadar etkilenmişti ki, yanındaki adam kolunu beline doladığında aniden sarsıldı. Andre kaskatı kesildi, burun delikleri genişledi ve gözleri bu harekete kilitlendi.

Sahtekarı inceledi. Toz mavisi gömlek ve siyah pantolon giymişti, bir kulak memesinde küçük altın bir halka vardı. Sakalı gür, teni karamel rengindeydi ve Monica'ya bir şey fısıldarken yüzünde kaygan, sinir bozucu bir gülümseme vardı.

Monica, Andre'yi görünce çekici bir gülümseme attı, ama Andre ona karşılık veremedi, çünkü yanındaki adam elini belinden çekmeyerek onu çok sinirlendiriyordu. Kimdi bu adam?

Andre'nin gergin vücudu, birkaç metre ötede durduklarında daha da gerildi.

"Geldik. Parti başlayabilir," dedi Monica.

Artık birbirlerine daha yakın oldukları için, dudaklarının derin, koyu çikolata rengini açıkça görebiliyordu. Dudakları nemli ve yumuşak görünüyordu ve ona tekrar öpücükler yağdırmak için dayanılmaz bir istek duydu.

Öpüşmemiş gibi davranmaya karar vermişlerdi ve kız rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Kızın performansı onun sinirlerini bozsa da, onu kızın izinden gitmeye teşvik etti.

"Bir arkadaşını getirmişsin," dedi Andre.

"Arkadaşlar. Bu Donald. Donald, Andre ile tanış. Bu benim asistanım Daisy." Kenara çekildi ve tüm bu süre boyunca arkasında yürüdüğünü fark etmediği bir kadını gösterdi.

"Memnun oldum," dedi Daisy.

Kahverengi tenli, dostça gözlü kadın, straplez kırmızı bir elbise giymişti. Elbisenin etek ucu önden kısa, arkadan uzundu. Elbiseye 7,5 cm topuklu ayakkabılar ve küçük küpeler eşlik ediyordu.

"Masamız nerede?" diye sordu Monica.

Barmen önceden sipariş edilen votka ve limonu bara koydu ve Andre bardağı aldı. "Bu taraftan."

Yüzeyinde "*Rezervasyonlu*" yazan bir masaya doğru yürüdü.

"Burası sizin," dedi.

"Mükemmel bir yer. DJ'i ve dans pistini görebiliyoruz," dedi Monica.

"Burası güzel," dedi adam.

Onun yorumu Andre'yi konuşmaya teşvik etti. "Peki sen kimsin?"

Monica cevap verdi. "Sana söyledim, adı Donald. O benim arkadaşım."

Bir arkadaşım. Erkek arkadaşım değil.

Ciddi miydiler? Monica'yı anlamak zordu. Üniversitede çılgın bir çocuktuk, ailesinden ve kardeşlerinden uzak olmayı kutluyordu. Partilere katılıyor, gündelik seksin tadını çıkarıyor, kendini veya ilişkilerini asla çok ciddiye almıyordu. Yine de Andre ile ciddi bir ilişkiye girmiş, tek eşliliği benimsemiş ve diğer erkekleri geride bırakmıştı.

Peki Donald onun için neydi? Sıradan bir sevgili mi, yoksa daha önemli biri mi? Andre, Instagram sayfasında onun hiçbir fotoğrafını görmemişti, bu yüzden belki de ilişkileri ciddi değildi. Depoda, erkek arkadaşı olduğunu *inkar etmişti*.

Aklına gelmemesi gereken düşünceler. Elbisesini yukarı kaydırıp uyluklarının içini öpme düşünceleri. Onun tahrik olduğunda çıkardığı sesi biliyordu — ilk gece seviştiklerinden beri beynine kazınmış bir ses.

Monica yatakta cömert ve vericiydi, ona karşı savunmasız ve açıktı.

Bu şehvetli fanteziyi kafasından uzaklaştırdı. Salonun ortasında ereksiyon olmak istemiyordu.

"Bütün gece sana bir garson atadım. Adı Jenny. İstedğin her şeyi getireceğini biliyor. Kalıp sohbet etmek isterdim, ama yapacak milyonlarca işim var."

"Anlaşılabilir bir durum," dedi Donald.

Andre ona bir bakış attı, onu boğazlamak istedi. Neden konuşuyordu ki? Andre Monica ile konuşuyordu, onunla değil, ama yine de konuşmaya karışmıştı.

"Susadım. Umarım Jenny yakında gelir," dedi Monica.

"Gelmesini ve sana ve misafirlerine iyi bakmasını sağlayacağım. Ben işime dönmeliyim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Veririm," dedi.

Bakışları üzerinde kaldı, gözleri yasak bir arzunun gizli mesajıyla birbirine bağlandı.

O dönüp uzaklaşmadan önce, omurgasında bir karıncalanma hissetti.

On Altıncı Bölüm

Monica telefonunu kaldırdı ve bir takipçisiyle selfie çekti. Yanaklarını birbirine değdirerek, dudaklarını büzerek kamera için poz verdiler.

Fotoğrafı çektikten sonra hayranı, "Aman Tanrım, teşekkürler Monica. Bunu paylaşacak mısınız?" dedi.

"Yayınladım bile." Monica, diğer kadının ekranı görebilmesi için telefonunu çevirdi.

O çığlık attı ve sonra Monica'yı hızlı ama sıkı bir kucaklamaya çekti. "Teşekkür ederim."

Monica barış işareti yaptı ve ikisi aynı anda "Hoşça kal, kaltak" dedi. Kadın sonra masasına doğru koştu.

Bir influencer olmasına rağmen, bazen onu seven, yorumlarda onunla sohbet eden ve videolarını arkadaşlarıyla paylaşan üç milyondan fazla hayranı olduğuna inanamıyordu. Onlar *onun* arkadaşı olmak istiyorlardı. Onun hareketlerini taklit ediyor, kıyafetlerine, takılarına ve ürün seçimlerine takıntılıydılar. Tüm bu deneyim onu hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

Mekanı gözden geçiren Monica, Daisy'nin barın yanında birkaç kadınla sohbet ettiğini gördü. Monica'nın satın aldığı kırmızı elbise, Daisy'nin kıvrımlı vücuduna çok yakışmıştı ve onun hareketli davranışlarından da anlaşıldığı üzere, Daisy'nin özgüvenini artırmış gibiydi.

"Çok popülersin." Andre'nin hoş bir şekilde kaba sesi arkasından geldi ve hoş olmayan bir sıcaklık hissi kollarında belirdi.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözleri, elbisenin tehlikeli derecede derin dekoltesi nedeniyle açıkta kalan sırtına kilitlenmişti. Bir adım öne çıkarak soluna geçti ve Monica onu baştan aşağı hızlıca süzdü. Yeni kesilmiş saçları vardı. Her zamanki gibi güzel kokuyordu. Çekici kahverengi bir pakette saf, ham seksapeli vardı.

"Bu yüzden şirketin beni işe aldı."

"Peki, Donald'la durum ne?" Andre rahat bir şekilde sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Monica kısa bir kahkaha attı. "O bir arkadaş."

"Senin erkek arkadaşın yok ki."

"Aslında, evet, çok teşekkür ederim."

"Ne zamandan beri?" O, kadını yan gözle izledi. "Sonsuza kadar."

"Arkadaşlık ilişkilerinden bahsetmiyorum," dedi, sesini alçaltarak.

Kız elini beline koydu. "Platonik erkek arkadaşlarım var, Andre."

"Yani onunla yatmıyorsun?"

Bu açık sözlü soru onu şok etti. "Anlamadım?"

"Duydun beni."

"Bu seni ne ilgilendirir? Senin bir nişanlın var."

Onun sabit bakışları değişmedi. "Onunla yatıyor musun, söyle bana. Basit bir evet ya da hayır cevabı."

Sözlerinin altında kıskançlık gizleniyordu. Birkaç hafta önceki öpücüklerini unutamıyordu ve belki o da unutamamıştı.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Çünkü istiyorum."

"Yeşil sana çok yakışıyor," diye düşündü.

Onun gözleri daraldı. "Ben değilim kıskanmıyorum eğer bu senin bunu ima ediyorsan."

"Emin misin?"

Yumuşak bir kahkaha attı ve gözlerini her zamankinden daha fazla kısarak, "Asla değişmeyeceksin, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ küstah. Hâlâ saçmalıklarla dolu."

Boğazından bir kahkaha patladı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Övgüydü. Sen eşsizsin."

Onun gözleri daldı onu onun gözleri ve göğüslerine göğüsleri sıkıştı. Nefes almak zorlaştı. Onu sanki giysilerini yırtmak istercesine muayene ederken

hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edebilirdi?

Andre ona bunu yapmıştı, ona hep bunu yapmıştı. Basit bir iltifat bile nefesini kesiyor, meme uçlarını sertleştiriyordu. İyi bir görünüm sergiliyordu, ama kimse onun yanında durmakla bile, ona dokunmadan bile, vücudunu bu kadar ağrıtamıyordu.

"Değilim."

"Ne değil?"

"Uyumuyorum onunla . Değil bu bu önemli sizin iş işin."

"Tamam. Demek başka biri var, çünkü ikimiz de senin iştahlı

"Tamam. Demek başka biri var, çünkü ikimiz de senin iştahlı olduğunu biliyoruz. Tabii yeni bir sayfa açıp bekârlığa dönmediysen."

Monica, onun saçma sözlerine burun kıvırdı.

"Senin de aynı iştahın, aynı ihtiyaçların var mı?" Burnunun köprüleri genişledi.

"Tehlikeli bir şekilde uygunsuzluğa yaklaşıyorsun. Aslında, sınırı aştığını söyleyebilirim. İkimiz de bana bunu sormanın uygun olmadığını biliyoruz."

"Haklısın, yok. Kim olursa olsun, Instagram feed'inde olmadığına göre ciddi bir şey olmadığını biliyorum."

"Belki de o da senin gibi sosyal medyadan uzak duruyordur."

Dudakları sıkılaştı ve gözlerinde bir anlık bir duygu belirdi, sonra kayboldu.

"Yani Instagram hesabımı mı inceledin?" "İşle ilgili nedenlerden dolayı."

"Tabii tabii. Hepsi bu mu, Andre?" Ona yaklaştı. "St. John'da turuncu bikinili fotoğraflarımı gördün mü?"

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

"Bitiremeyen ben değilim. Senin bir sorunun var, değil mi? Sayfamı takip etmeyi ve ne yaptığımı, kiminle olduğumu merak etmeyi bırak."

"Takip etmek mi?" Kısa bir kahkaha attı.

"Evet, takip ediyorum. Gördüğümü söylüyorum." "Heyyy!"

Tiz sesi duyduğu anda, daha kısa boylu, daha dolgun bir kadın aralarına girdi. Belinda, göğüslerine ve geniş kalçalarına yapışan dar kırmızı bir elbise giymişti. Kollarını Andre'nin boynuna doladı ve onu kendine çekerek yüksek sesle öptü.

Başını geriye eğerek, "Merhaba, bebeğim. Geciktiğim için üzgünüm," dedi.

Andre, Belinda'dan çok daha az heyecanlı görünüyordu. Sert ama nazıkçe, Belinda'nın boynuna doladığı kollarını çıkardı.

"Gelmeden önce aramalıydın," dedi.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Bu kim?" Dikkatini Monica'ya çevirdi.

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Belinda, açıkça sahte bir şaşkınlıkla sordu. Bakışları Monica'nın kıyafetine kaydı.

"Monica Connor," dedi Andre.

"Ah evet, onun hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum. Sen Instagram kızıydın, değil mi?"

Monica Andre'ye baktı, ama onun ifadesiz yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Evet, ben bir influencer'ım ve bu lounge'u tanıtmak için işe alındım - tahminimce baban tarafından. Sen Belinda'sın, değil mi?"

"Andre benden bahsetti mi?" Bu fikirden açıkça memnun olan Belinda, Andre'ye göz ucuyla cilveli bir gülümseme attı.

"Hayır, sadece davranışlarından tahmin ettim," dedi Monica, sesi bal gibi akıyordu.

Belinda'nın gülümsemesi sönükleşti ve Monica'nın onu küçük düşürerek yaşadığı iyi hissettiren anın yerini suçluluk duygusu aldı.

Andre boğazını temizledi. "Seninle konuşmak güzeldi, Monica. Sen ve misafirlerin yeterince içki ve yemek aldınız mı?"

"İhtiyacım olanı elde etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sen git kız arkadaşınla ilgilen."

"Nişanlım," diye düzeltti Belinda.

"Benim hatam. Sonra konuşuruz, Andre."

Sonra Monica onlardan uzaklaştı.

* * *

"Ha?"

Andre, alt kattaki müşterileri gözlemlediği ikinci kattaki pencereden başını çevirdi. Monica da dahil, o anda Daisy ve başka bir kadınla masasında şakacı bir şekilde twerk yapıyordu. Ofisteki ışıklar loş olduğundan, Donald'ın dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışan üç kadının histerik bir şekilde güldüğünü kimse fark edemedi. Donald ise sırayla her bir kadınla dans ederek açıkça eğleniyordu.

Belinda, elleri belinde, yüzünde sinirli bir ifadeyle ofisin ortasında duruyordu.

"Ne zaman aşağı ineceksin dedim?" "Şu anda olamaz. Meşgulüm."

"Neyle meşgul? Orada öylece duruyordun."

Andre keskin bir cevap vermekten kaçındı ve masadaki kağıtları karıştırdı. "Ben burada öylece durmuyordum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için etrafı gözetliyordum. Neden Monica'yı tanımıyor gibi davrandın?"

"Neden sana bu kadar yapıştı?" diye karşılık verdi Belinda.

"Yüzüme yapışık değildi," diye mırıldandı Andre, sinirli bir şekilde.

Kollarını göğsünün üzerinde yeniden konumlandırdı. "Böyle davrandığında senden nefret ediyorum."

"Nasıl?"

"Kararsız. Neden gelmeye zahmet ettim ki? Bana hiç ilgi göstermiyorsun."

"*Çalışıyorum.*" Andre sesini sabit tuttu.

"Tabii, haklısın." Belinda sağ ayağıyla yere vurdu. "Sence ben ne yapıyorum?"

"Bilmiyorum, ama babamın sana bu pozisyonu verdiğini biliyorum ve sen işini yapmak yerine aşağıda neler olup bittiğini görmekle daha çok ilgileniyor gibisin."

Andre'nin kontrolü bir anda kayboldu ve Belinda'nın durduğu yere doğru yürüdü. Belinda'nın kolları düştü ve birkaç adım geri çekilirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Doğru, William ona suç geçmişi nedeniyle başkalarının vermeyeceği fırsatlar vermişti, ama o çok çalışmış ve işini çok iyi yapmıştı.

"Bu pozisyonu *hak ettim*. Bir daha bana böyle saçma sapan şeyler söyleme."

O sessizce öfkelenirken odayı sessizlik kapladı ve Belinda utançla yutkundu.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim," dedi Belinda küçük bir sesle. Gerçekten pişman görünüyordu, ama o umursamadı.

"Gitmen gerek." Ona sırtını döndü ve masasının arkasındaki yerine geri döndü. Bir kağıt parçası aldı ve onu okuyormuş gibi yaptı.

"Özür dilerim. Andre!"

"Hoşça kal, Belinda," dedi, ona bakmadan.

"Beni affettiğini söyleyene kadar gitmeyeceğim."

Kağıt üzerindeki yazıya dalmış gibi davranmaya devam etti.

Kadın masanın arkasına geldi. "Sadece dikkatini istiyorum. Son zamanlarda çok dalgınsın ve bu gece daha da kötüsün."

"Restoranın açılış gecesi," diye işaret etti.

O da başını salladı. "Biliyorum ve anlıyorum. Bencil ve aptalca davranıyorum. Senin yapman gereken çok şey var."

"Evet, ve senin desteğine gerçekten ihtiyacım var, senin işlerin yerine."

Kız hemen başını sallayarak kabul etti ve yaklaştı. Kollarını onun beline dolayarak vücudunu ona yasladı. "Seni çok seviyorum, bazen kendimi güvensiz hissediyorum."

Suçluluk duygusu göğsünde bir tirbuşon gibi kıvrıldı. "Sen çok güzel bir kadınsın. Kendini güvensiz hissetmemelisin."

Belinda gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi. Onun yüzünü kendine doğru çekti ve ona sıcak, yumuşak bir öpücük verdi.

"Uslu duracağım ve işini bitirebilmen için seni rahat bırakacağım. Aşağı inip biraz vakit geçireceğine söz ver bana. Sürekli işe odaklanıp eğlenmeye zaman ayıramazsın, tamam mı? Anneni kurtarmak için çok çalıştığını biliyorum ama senin için endişeleniyorum." Elini çenesine koydu ve gözlerine baktı.

"Bu gece eğlenmek için zaman ayıracağım. Birazdan seni almaya geleceğim."

."

O zaman açıkça gülümsedi. "İyi."

O uzaklaşırken onu izledi ve omuzlarında bir yük kalkmış gibi hissetti.

Yine yalnız kalan adam, pencereye doğru yavaşça yürüdü ve aşağıdaki hareketliliği izledi. Gözleri, kameraya konuşurken parlak bir gülümsemeyele asistanının koluna sarılmış, canlı yayın yapan Monica'ya döndü.

Güçlü bir nefes vererek, aniden arkasını döndü ve bilgisayara oturarak o ana kadar olan gece satışlarını inceledi.

Bu geceden sonra ne yapması gerektiğini biliyordu. Belinda ile ilişkisini sürdüremezdi. Bu ona haksızlık olurdu. Onu incitmeden ve tüm hayatının alt üst olmaması için bu ilişkiyi bitirmenin bir yolunu bulmalıydı.

On Yedinci Bölüm

"İyi bir gece geçirdik. Büyük adam memnun olacak," dedi barmen.

Andre, mekan boşaldıktan sonra ceketini çıkarmış, gömlek ve pantolonuyla bar taburesine oturdu.

William'ın bu gecenin katılımcı sayısı ve gelirinden çok memnun olacağına emin olarak başını salladı. "Hiç şüphesiz."

Belinda bir saat önce ayrılmıştı ve tüm konuklar gittikten sonra sadece Andre ve barmen yerinde kalmıştı.

Barmen ona elini uzattı. "Aferin dostum." "Yardımanın için teşekkürler."

Bahşiş kavanozundan aldığı paralarla şişkinleşen ceplerini okşadı. "Bütün teşekkürlerim burada. Yarın görüşürüz." Andre'ye selam verdi ve ön kapıya doğru yavaşça yürüdü.

Andre sessizlik içinde oturdu, içini huzur kapladı. Bu gece beklenenden daha iyi geçmişti ve bu deneyim ona gelecekte kendi lounge'unu açarken nasıl davranması gerektiği konusunda fikirler verdi.

Kiraz ağacından yapılmış parke zeminde topuk sesleri dikkatini çekti. Monica ona doğru yürüdü ve hemen kalbi hızlandı, omurgası dikleşti.

Birkaç metre ötede durdu ve elini beline koydu. "Ee?"

"Ne mi?" Andre, uzun gecenin sonunda onu gördüğü için mantıksız bir şekilde mutluydu.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve ona doğru yürüdü, ayakkabılar parmaklarında kayışlarından sarkıyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koyarken, gözleri kalçalarının sallanmasına kaydı. Kendini tutamadı. Bu kadın onu boğazlamıştı.

"Gece nasıl geçti?" diye sordu.

"Beklediğimden daha iyi."

"Yani memnun musun?" Bu bir soru değildi. Daha çok bir ifadeydi. "Kesinlikle."

"Canlı yayın sırasında çok ilgi gördüm."

"Birçok kişi verdiğin kodu kullandı. Yarın kesin rakamları öğrenip sana kaç kişi olduğunu bildiririm." Andre ayağa kalkıp barın arkasına geçti. "İçki ister misin?"

"Tabii." Monica ayakkabılarını yere koydu ve bar taburesine oturdu. "Bana şüphe duyduğunu söyleme."

Andre kısa bir kahkaha attı, manşetlerini açtı ve gömleğinin kollarını sıvadı, dövmei ön kollarını ortaya çıkardı. "Asla. Büyük Monica Connor'dan asla şüphe etmem." Uzun, ince bir bardak kaldırdı. "Dirty Shirley?"

"Evet, lütfen."

En kaliteli votkadan bir şişe aldı. "Ekstra votka ile." "Hatırladın mı?" diye sordu, sesinde memnuniyet vardı.

Bir anlığına gözlerini kaldırdı. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Hazırladığı içkiyi kadının önüne koydu ve kendine limon dilimli buzlu votka doldurdu.

"Başarıya." Monica bardağını kaldırdı.

"Buna içelim."

Kadehlerini tokuşturdular ve aynı anda yudumladılar.

"Mmm, güzel ve sert." Monica barın karşısına baktı, yüzü canlanmıştı, elmacık kemikleri yumuşak bir gülümsemeyle belirginleşmişti, koyu renkli gözleri ona odaklanmıştı ve bu sadece bela anlamına gelebilirdi. Havada bunu hissetti, üzerine ağırlık yapıyordu.

Cazibe. "Erkeğin nerede?"

"Sana zaten söyledim, erkek arkadaşım yok."

"Yani buraya birlikte geldiğin adamla aranızda gerçekten bir şey yok mu?"

"Yalan söylemedim Andre. O sadece takıldığım biriydi. Bir arkadaş." "Sadece bir arkadaş," dedi Andre.

"Belinda eve gitti mi?"

Nişanlısının adını duyan Andre, şimdiye kadar gitmiş olması gerektiğini hatırladı. Yatağının serin çarşaflarının altına girip, muhtemelen onu bekleyen Belinda'nın yumuşak vücuduna sarılmalıydı. Bunun yerine, önümüzdeki bir iki gün içinde onun kalbini kırmayı planlıyordu. Bunun yerine, sessiz, boş salonda durup, kafasından çıkaramadığı kadınla bir içki içmeyi tercih etti.

"Bu gece çok güzelsin," dedi, Belinda hakkında konuşmaktan kaçınarak. "Bunu üstüme attım," dedi Monica şakacı bir tonla.

"Bundan şüpheliyim." Bakışları omuzlarında kaldı ve arzuyla beline ağırlık çöktü. Daha fazla votka yuttu.

Acele etmeden barın arkasından çıktı ve Monica taburede yarım daire çizerek dönerek onun hareketlerini takip etti.

"Neden geri döndün, Monica?"

Kadın omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Neden eve gitmediğini söyle. Neden burada olduğunu söyle. Neden benimle uğraştığını söyle."

Gözleri büyüdü. "Öyle bir şey yapmıyorum." "Öyle mi? Hâlâ senden hoşlandığımı biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Birkaç hafta önce depoda olanları unuttun mu? Ben unutmadım."

Yüzünü saklayarak cevap vermedi.

"Unutmadın ve hala bana ilgi duyuyorsun. Öyleyse neden şu anda buradasın?"

O yaklaşıncaya, vücudu belirgin bir şekilde gerildi.

"Soruma cevap verecek misin?"

"O gecenin nasıl geçtiğini merak ettim," dedi alçak, boğuk bir sesle.

"Başka ne var?" diye nazikçe sordu. Durması gerekirdi ama duramıyordu.

Parfümünün kokusunu ve cildinin eşsiz kokusunu duydu. Eskiden yüzünü boynunun kıvrımına gömüp, kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başlayıp onu rahat bırakması için yalvarana kadar onu öpmeyi severdi. Çok, çok uzun zaman önce. Neden unutamıyordu?

"Sanırım... takılmak istedim." Yutkundu, kestane rengi gözleri ona bakıyordu.

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi alçak sesle. "Yalan söylemeyi bırak ve nedenini söyle."

Omuzları dikleştirdi, sanki aniden bir karar vermiş gibi. "Çünkü seninle vakit geçirmek istedim, tamam mı? Seninle vakit geçirmek istedim, hatta..." Sesi kesildi.

"Hiçbir şey olamazsa bile," diye tamamladı Andre.

İçkisini bir yudum aldı ve bardağı elinde tutarak, örtülü bacağına koydu. Andre'nin bakışları, diğer bacağını ortaya çıkaran yırtıkta takıldı. Sonunda, Dirty Shirley'ye bakmaya devam ederek başını salladı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Biliyorum. Geri gelmemeliydim."

"Hayır, sen gelmemeliydin gelmemeliydin. Biz bunu harcamamalı zaman zaman zaman"

Her şey olabilir."

Gözlerini kaldırdı ve bakışlarını gömleğinin önünden boğazına, oradan da gözlerine doğru yavaşça gezdirdi. Bu yavaş hareket, aralarında elektriksel bir gerilim yaratarak onu çingiraklı yılan gibi gergin hale getirdi.

"Çok kendinden emin konuşuyorsun." "Katılmıyor musun?"

"Hayır," dedi kadın alçak sesle.

"Çok geç kalmış olabiliriz," dedi Andre boğuk bir sesle.

Titrek bir nefes aldı ve yine onun bakışlarından kaçtı. "Yanlış bir şey yapmanı istemiyorum. Ben de yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

"Sana inanmıyorum. Yanlış bir şey yapmamak için geri döndüğüne inanmıyorum."

"Benim istediğim..." Gözlerini geçici olarak kapattı ve sanki zihnini dolduran düşünceleri silkelemek istercesine başını salladı. Ona tekrar baktığında, ağzı ve gözleri kararlılıkla doluydu. "Senin onunla olmanı istemiyorum. Benimle olmanı istiyorum. Seni kendime istiyorum. Birlikte olamamızın sebebi benim. Beni affetmeni istiyorum. Senin..."

"Kes şunu," diye homurdandı. "Okuldan atılmam senin suçun değildi. Suçu üstlendim çünkü istedim."

"O zaman onunla evlenme! Onunla evlenmeni istemiyorum." Göğüsleri zor nefeslerle inip kalkıyordu. "Şüphelerin varsa, onunla evlenmemelisin. Haklı olduğumu biliyorsun."

O haklıydı. Monica'ya olan duygularıyla Belinda ile evlenemezdi. Belinda'yı incitecekti ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Geriye dönüp baktığında, onu gerçekten sevmiş miydi? Belinda, Monica'nın yaptığı gibi onu hiç tüketmemişti. Monica için tereddüt etmeden yaptığı gibi, Belinda için kendini tehlikeye atıp sonuçlarına gururla katlanmak istememişti.

Andre içkisini onun arkasına koydu ve elinden içkisini alıp bara koydu. Sonra, Belinda'nın eski depoda yaptıkları görüşmeyi kesen telefonundan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Bir eliyle yüzünü avuçladı ve o, sanki yüzyıllardır onun harekete geçmesini beklemiş gibi, rahatlamış bir şekilde hafifçe içini çekti.

Yaklaşarak, dizlerini ayırdı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Gözlerini kapattı ve titrek bir sesle fısıldadı, "Andre."

"Şimdi mutlu musun?"

Alt dudağı titredi. "Evet."

Onu öptü. Yaprak gibi yumuşak dudakları onu içine çekti. Islak dili onun dilinin ucuna dokunduğunda, elleri dizlerinin arkasına düştü ve onu bar taburesinin kenarına, bacaklarının arasındaki sertleşen ete doğru çekti. Dilini onun diline kaydırarak öpücüğü derinleştirdi. Ağzının tatlılığında, içkiden gelen limon ve kirazın tadını aldı.

Kız inledi ve başını geriye attı, o da kuğu gibi kıvrımlı boğazına öpücükler kondurdu, acele etmeden nazikçe emip yaladı. Kızın vücudu geriye doğru eğilmişken, ellerini kızın uyluklarında yukarı aşağı gezdirdi ve cildinin yumuşaklığını tadını çıkardı.

Kadın, pantolonunun üzerinden onu avuçladı ve bu kez inleyen adam oldu. Kadının okşayan eli, onu daha uzun ve daha kalın bir şişkinliğe masaj yaptı. Adam titredi, daha fazlasını istiyordu. Kadının çıplak ellerini üzerinde istiyordu. Dudaklarını ve boğazının arkasını istiyordu.

Dili kadının ağzının içine girdi, dişleri kadının alt dudağının hassas etini ısırđı. Her inilti ve inilti onu daha fazlasını yapmaya itti - daha derin öpücükler, kalçalarına ve uyluklarına daha sert okşamalar.

Daha yükseğ'e uzandı ve başparmaklarıyla onun sertleşmiş meme uçlarını ovuşturdu ve boynunu öptü. Sağ bacağı onu sardı, kolları ise sırtını sardı ve daha sert ve daha aç bir şekilde öpüştiler.

Şehvetin alevleriyle sarılmış, coşkulu öpüşmelerinin sesleri, aksi takdirde sessiz olan restoranı doldurdu. Bu öpücük, öncekinden daha ham ve daha açgözlüydü.

O, kadının köprücük kemiğindeki nabzı emdi. Kadın titredi ve acı dolu bir inilti çıkardı ve o, o anda, hiç şüphesiz, kadının kendisine ait olduğunu anladı. Tam o anda, o mekanda.

Onu kaldırarak yer değıştirdi ve tabureye oturdu, kızın uzun bacakları onun kucağına uzandı.

"Bu lanet elbiseyi parçalara ayırmak istiyorum," diye sabırsızca homurdandı ve elini kadının uyluğuna koydu. "Bunca yıl sonra hayatıma girdin ve kafam allak bullak oldu," diye öfkeyle söyledi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, dudaklarını onun çenesine ve boğazına bastırarak.

Boynunu emdi, parmakları onun kısa saçlarını taradı. Dokunuşu onun kanını kaydattı. Neredeyse düşünemiyordu. Ona aitti.

Kızın ince tangasını kavradı ve parmaklarını etrafına doladı, seksi vücudundaki her bir giysiyi yırtma isteğı içini sarsarken titriyordu.

Uzun ve sert bir şekilde öpüştiler; kadının vücudu dalgalanıyor, cinsel organı adamın sert penisine sürtünüyordu. Çıplak olsalardı, bu onu iyi ve düzgün bir şekilde sikmek için mükemmel bir açı olurdu. Adam başparmağını kadının kalçasının ve uyluğunun kıvrımına sürükledi, külotunun kasık kısmının altına kayarak kadının alt dudaklarını okşadı. Kadın inledi, adamın kucağında daha sert bir şekilde sallanarak, sessizce parmağını bacaklarının arasına daha derine sokmasını istedi.

"Andre."

Adı uzak ve yabancı geliyordu. Kafası karışmıştı. Monica'yı öpüyordu, yani onu arayamazdı.

İki saniye sonra, aklı başına geldi ve ağzını onunkinden ayırarak Belinda'ya dehşetle baktı. İkisi de onun içeri girdiğini duymamıştı, ikisi de arzunun ateşiyle kendinden geçmişti.

Monica donakaldı ve içinden küfretti, elleri onun pazılarına düştü. Ama ona bacaklarını açarak oturdu, elbisesi uyluklarına kadar sıyrılmıştı, elleri ipeksi kumaşın altındaki çıplak kalçalarını kavradı.

Belinda, şok olmuş, iri gözlerle onlara baktı. "Ne halt ediyorsunuz?"

On sekizinci bölüm

Monica onun kucağından atladı ve hemen düşen askısını yukarı çekti ve elbisesini düzeltti. Andre yavaşça ayağa kalktı, gözleri Belinda'nın üzerindeydi. Onun çok üzülmesini bekliyordu, ki bu da haklı bir beklentiydi, ama ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Biliyordum!" diye bağırdı, gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doldu.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum."

Andre onu sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Monica ve ben..."

"Sakin yalanyalan bana ! Biz nişanlandık. Bu bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Tabii ki var."

"Bu seni onu becermekten alıkoymadı, değil mi?"

"Seks yapmadık," dedi Andre, ancak bu açıklamanın pek bir önemi olacağını sanmıyordu. İlişkilerini bitirmek istemişti, ama bu şekilde değil.

"Ve sen, seni sürtük," diye devam etti, üst dudağı tiksinti ile kıvrıldı. "Kendi erkeğini bulamayınca başkasının erkeğinin peşine mi düşüyorsun?"

Monica sırtını düzeltti ve cevap vermek için ağzını açtı, ama Andre omzuna dokundu. "Yapma. Gitmelisin. Onunla yalnız konuşmama izin ver."

"Bana sürtük deme hakkı yok. Ben sürtük değilim."

"Şimdi sırası değil, Monica," dedi Andre yorgun bir sesle. Nasıl oldu da iki sinirli ve değişken kişilikli kadının arasında kaldı?

"O zaman başka bir kadının nişanlısıyla yatan bir kadına ne dersin, ha? Fahişe kelimesini mi tercih edersin? Yoksa yuva yıkıcı mı?" Belinda alaycı bir şekilde sordu.

Monica ona doğru bir adım attı. "Eğer yapmazsan..."

Belinda ona doğru geldi. "Benim gibi bir kaltaktan boktan laflar duymak istemiyorum..."

Andre aralarına girdi. "Bayanlar!" diye bağırdı, ellerini kaldırarak onları ayırmaya çalıştı.

İkisi de sessizleşti. Belinda, göğsünü kapatan kollarını kavuşturdu ve Monica, omuzlarında gerginlikle ona dik dik baktı.

"Gitmen gerekiyor," dedi Monica'ya.

Monica, ona dik dik bakan gözlerini ona çevirdi. "Bana böyle konuşamaz. Kendimi savunma hakkım var."

"Şimdi değil. Bırak ben

halledeyim." "Andre..."

Andre, Monica'nın kolunu tuttu. "Git!"

Oradan çıkıp Andre'nin durumu yatıştırmasına izin vermezse, kavga çıkması çok muhtemeldi.

Monica'nın gözleri büyüdü ve alt dudağı titredi. Sonra kolunu çekip Belinda'nın yanından geçti. Belinda yana doğru kayarak "Sürtük" diye mırıldandı.

Monica'nın adımları tereddüt etmedi. Yürümeye devam etti ve salondan dışarı koştu. Andre onun arkasından baktı ve çıplak ayaklarını fark etti. Ayakkabılarını duvara bırakmış, Cinderella gibi kaçmıştı, balodan kaçmak için değil, onun dönüştüğü canavardan kaçmak için.

Belinda ona öylesine öfkeyle baktı ki, onu öldürmek isteseydi hiç şaşmazdı.

"Sana inanamıyorum," dedi.

Andre elini başının üstüne koydu. Doğru kelimeleri ararken suçluluk ve utanç duygusu onu sardı.

"Burada olacağını, çok çalışıp geç saatlere kadar çalışacağını tahmin etmiştim. Çünkü rakamları kontrol edip babana gecenin misafir sayısı ve satış rakamlarını bildirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Dışarıda park edilmiş beyaz Porsche Cayenne'yi görür görmez onun burada olduğunu anladım. Onu Instagram sayfasından tanıyordum. Sessizce içeri girdim ve seni suçüstü yakaladım, seni iğrenç piç kurusu."

"Belinda, üzgünüm demek dışında başka ne diyebilirim bilmiyorum." "Onu seviyor musun?"

"Ben..."

Cevap boğazında takıldı. Seviyor muydu? Emin değildi. Uzun zaman önce Monica'yı derinden sevmiştir. Onu sevdiğini söylemek için henüz erken gibiydi. Onu aklından çıkaramıyordu ve ona olan çekiciliği, karşılıklı çekicilikleri, hiç azalmamıştı.

"Onunla benim bir geçmişimiz var," dedi onun yerine.

"Artık seni tanıyamıyorum gibi hissediyorum," dedi Belinda.

Lafı dolandırmanın ya da tereddüt etmenin bir anlamı yoktu. Dürüst olup ona gerçeği söylemesi gerekiyordu: nişanlarını bozmak istiyordu.

"Düğün yüzünden sana baskı mı yaptım?"

Haksızlığa uğramış pek çok insan gibi, sorunun nedeninin kendisi olup olmadığını anlamak için kendine baktı, oysa aslında suçlu olan tek kişi oydu.

"Bana hiç baskı yapmadın. Aslında, oldukça anlayışlı davrandın, ama sana söyleyeceğim şeyi duymak istemeyeceksin."

Vücudu gergin bir şekilde bekledi ve onun sözlerinin etkisine hazırlandı.

"Sana söylemem gerekenleri en iyi şekilde nasıl anlatabilirim diye düşünüyordum, ama bunu sana söylemenin tek yolu, doğrudan söylemek. Belinda, sen çok güzel bir kadınsın ve son birkaç yıl inanılmazdı, ama ilişkimiz artık sona erdi."

O, ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan ona baktı.

"Söylediklerimi duydun mu?" diye sordu Andre.

Derin bir nefes aldı ve duyulabilir bir şekilde nefesini bıraktı.

"Duydum."

"Bunun birdenbire ortaya çıkmış gibi görüldüğünü biliyorum, ama

—
"Hayır, öyle değil. Yani, seni başka bir kadının boğazına dilini sokarken

başka bir kadının boğazına dilini sokarken ve elini elbisesinin içine sokarken yakaladım. Bu yüzden ilişkimizin sona erdiğini söylemek gerçekten tuhaf." Sesinde öfke hissediliyordu.

"Biliyorum ve özür dilerim." "Seni pislik."

Bunu hak etmişti. "Seni incitmek istemedim."

"Ama incittin. İnsanlara ne söyleyeceğim?" "İstersen *beni* terk ettiğini söyle."

Bara doğru yürüdü ve yarısı içilmiş votkasını bar tezgahında döndürdü. "Hayır."

"Hayır mı?" Andre onu doğru duymadığını düşündü. "Onunla kaç kez yattın?"

"Gördüklerine rağmen, Monica ve ben birlikte yatmadık." Ona sert bir bakış attı. "Sana inanmıyorum. Kaç kez?" "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Onunla yatmadıysan, kararım daha kolay olur. Seni affederim."

Gözlerini kırptı. "Sen... pardon?"

"Seni affediyorum." Omuz silktili. "Bir hata yaptın ve şimdi bu herkesin malumu oldu, ben de bunun farkındayım. Beni ne kadar incittiğini, beni ve benimle birlikte gelen tüm avantajları neredeyse kaybettiğini farkındasın. Bir daha bunu yapmayacağından eminim. Onunla tüm ilişkilerini kes, o zaman her şey normale dönebilir."

Andre şok içinde ona baktı.

Kadın tiz bir kahkaha attı. "Bu bir numara değil, Andre. Seni gerçekten affediyorum. Olanlardan pişmanlık duyuyorsun, değil mi? Bunun bir hata olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?"

Çenesinin üzerindeki saç tutamını okşadı. "Bu bir hataydı, ama senin düşündüğün şekilde değil."

Kaşlarını kaldırdı ve onun daha fazla açıklama yapmasını bekledi. "Monica ve ben yatmadık, ama ona karşı hislerim var ." Belinda'ya ulaşmanın tek yolu açık sözlü olmak olabilir.

Sağ göz kapağı seğirdi. "Ona aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ona karşı hislerim olduğunu söylüyorum ve başka bir kadına karşı hislerim varken düğünü gerçekleştiremem."

"Gerçekten benimle, onun için ayrılacak mısın? Hiçbir yerden çıkagelen bir kadın için mi? İki yıldır birlikteyiz Andre. Babamla çalışıyorsun. Sadece beni değil, tüm bunları da bırakıyorsun." Restoranın içini işaret ederek ellerini çılgınca salladı.

"İş benim için önemli değil," dedi Andre. "Öyle mi?"

Peki ya annen?"

Zor olan kısım, eylemlerinin temyizi geciktirebileceği endişesiydi.

"Paramı alıp yatırım yapabileceğim başka bir iş bulurum," dedi.

Ağzının bir köşesi acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki, her şeyi çözmüşsün. Sanırım soranlara, senin önerdiğin gibi seni terk ettiğimi söyleyeceğim. Senin gibi birinin beni terk ettiğini asla itiraf etmem."

Gözleri kısıldı. "Benim gibi biri mi? Bu ne demek?"

Burnunu havaya kaldırarak burnunu çekti. "Gerçekçi olalım, seninle çıkmaya başladığımda kendimi aşağılamıştım. Babamın senden Midnight Lounge'u açmanı istemesi ve seni yönetici ortak yapmayı düşünmesinin sebebi, benim ona bunu istememdi. İkimiz de bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikirdik, böylece biraz statüsü olan bir nişanlım olabilirdi."

Onun çirkin yorumları, insanların geçmişini ve ailesinin sicilini öğrendiklerinde hissettiği küçümseme duygusunun tam kalbine saplandı. Evlenmeyi planladığı kadın olan Belinda'nın kendisi ve ailesi hakkında bu şekilde konuşması onu öfkелendirdi. O, küçümsemesini iyi gizlemişti.

"Sen bir züppesin."

"Ben gerçekçi biriyim, o yüzden gerçekçi olalım. Sen biraz sert birisin, suç geçmişin var, annen hapiste ve tüm bunlar var. Seni şekillendirebileceğim ve biraz klas katabileceğim birini gördüm. Babam da seni sevdi ve seks harika." Omuz silkti.

Onun kendisine tepeden baktığını başından beri bilseydi, onunla asla ilişkiye girmezdi.

"Görüyorum ki kaltak eldivenleri çıkmış." "Bana kaltak deme!" diye bağırdı.

"Kaltak denilmesinden hoşlanmıyorsan, öyle davranma," diye karşılık verdi.

"Biliyor musun, sen ve o sıska sürtük bana bir iyilik yaptınız. İkinizi birlikte yakaladığıma sevindim çünkü artık gerçekte kim olduğunuzu biliyorum. Sen bir yalancı ve sahtekarsın, ve senin gibi bir getto pisliğiyle hiç ilişkim olduğu için şanslısın."

Barın önündeki bardağı kaptı ve Andre, bardağın içindekini ona fırlatırken elini yüzünün önüne attı. Votka

avucuna sıçradı, yüzünden gömleğine damladı ve damlacıklar ahşap zemine düştü.

Belinda, kendini beğenmiş bir sırıtışla başını kibirli bir açıyla kaldırdı ve sol elini havaya kaldırdı. "Bunu geri istemeyi aklından bile geçirme. Bunu, bana yaşattığın tüm acı ve ıstırap için tazminat olarak görüyorum. İyi ki kurtuldum."

Kalçalarını sallayarak ve topukları yere vurarak uzaklaştı.

Andre öfkeyle parmaklarını büktü ve sakinleşmek için derin nefes aldı, ondan bire kadar yavaşça geriye doğru saydı. Barın arkasından peçeteleri kaptı ve yüzünü ve ellerini kuruladı. Yere dökülen votkayı temizledi ve Monica ile içtikleri iki bardağı yıkadı.

Restoranda son bir tur attıktan sonra ceketini omzuna attı, Monica'nın ayakkabılarını aldı ve ışıkları kapattı. Ön kapıya kadar olan yol daha uzun görünüyordu. Belki de karanlık yüzündendi.

Ya da belki de Midnight Lounge'a son kez ayak bastığını bildiği içindi.

On Dokuzuncu Bölüm

Monica SUV'sini evin önündeki garaj yoluna çekti. Dışarıda park etmiş birçok arabanın kardeşlerine ait olduğunu fark etti. Restorandaki tartışmanın ardından sarsılmış olan Monica, şu anda kimseyi görmek istemiyordu, bu yüzden sessizce eve girdi. Büyük odadan kahkahalar geliyordu.

Çıplak ayakla merdivenleri sessizce çıktı ve yatak odasına neredeyse ulaştığında Ethan'ın nişanlısı Skye ile karşılaştı. Skye'nin teni altın sarısıydı, dolgun vücudu yeşil bir pijamaya sığmıştı ve saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Geçen yıl Ethan ile zor bir dönem geçirmişler ve geçici olarak ayrılmışlardı, ancak düğün planları yaparken ilişkileri normale dönmüştü.

"Hey, akşam yemeğinde seni özledik. Bruno ve Rodolfo bu akşam çok lezzetli bir yemek pişirdiler. Aman Tanrım, çok doydum." Karnını okşadı. "Aşağı geliyor musun? Yoğun bir charades oyunu oynanıyor. Ignacio her zamanki gibi hile yapıyor, takım arkadaşlarına ipuçlarını ağızyla söylüyor. Onu bilirsin."

Ignacio, bir aktör ve Monica'nın üvey kardeşlerinden biri, çekimler arasında sık sık Atlanta'ya dönüyordu.

Monica başını salladı. "Ben almayayım," dedi, en güzel gülümsemesini takınarak.

Bu çabası başarısız oldu çünkü Skye'nin yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Hey, ne oldu?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Monica gözlerini kaçırdı ve yatak odasının kapısına doğru koştu.

Kapıyı kapatamadan Skye içeri girdi ve Monica geri çekildi.

"Konuş benimle."

Skye'nin nazik ısrarı onu pes ettirdi. Yüzü çöktü ve gözyaşları yüzünden akarken ellerini yüzüne kapattı.

"Ah, tatlım. Ne oldu?" Skye kolunu omuzlarına doladı ve onu yatağın kenarına oturttu.

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Aklımı kaçırıyorum." Monica burnunu çekip yanaklarından gözyaşlarını sildi.

"Ne oldu?"

"Bu adam... o... Onu kafamdan çıkaramıyorum. Eskiden bir çifttik. Dürüst olmak gerekirse, onu ilk aşkım olarak görüyorum ve karşılaştığımızdan beri aklım başımda değil. Sanki biri kalbimi parçalıyor gibi."

"Aşık olmuşsun gibi görünüyor," dedi Skye sessizce.

Monica, sulu gözlerle ona baktı. "*Hayır*. Aşık değilim."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Nişanlısı bizi öpüşürken yakaladı. Aslında öpüşmekten de öteydi." Kendinden ve davranışından tiksinierek başını salladı.

"Oh," dedi Skye ağır bir ses tonuyla.

Monica ona bakmadı. Yüzündeki yargılayıcı bakışı görmek istemiyordu.

"O da seninle aynı şekilde hissediyor mu?"

Cevabı düşünürken Monica topuklarını yatağın kenarına kaldırdı ve bacaklarını kollarıyla sardı. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Tek bildiğim, bu şekilde hissetmekten hoşlanmadığım. Acıtmaması gerekirdi." Sesi çatladı.

"Ne acı vermemeli?"

"Bu. Her neyse."

"Aşkı mı kastediyorsun?" diye sordu Skye nazikçe.

"Ona aşık değilim Skye. Belki şehvet duyuyorum. Aşk... hayır." Başını şiddetle salladı ve bacaklarını daha sıkı sıktı.

Andre'ye aşık olamazdı. Yıllarca ayrı kaldıktan sonra, artık birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Üstelik Monica Connor aşka inanmıyordu ve daha önce kalbini kıran adama tekrar aşık olacak kadar aptalca bir şey yapmayacaktı.

"Artık böyle hissetmek istemiyorum," diye devam etti. "Çok acı veriyor. Şu anda onunla barışıyor olabilir, benimle yaptığı hatayı düşünüyor olabilir."

Benimle yaptığı hatayı düşünüyor olabilir. Bu kadar batırdığımı inanamıyorum."

"Ah canım, üzüldüm."

Skye onu yanına çekip kucakladı. Monica başını omzuna yaslayarak, Chambers Enterprises ofisinde Andre ile hiç karşılaşmamış olmayı diledi.

"Kendini suçlamayı bırakmalısın. Bir hata yaptın, ama bunu tek başına yapmadın. O da bu hatada payı var. Bundan ders al ve hayatına devam et. Bak ne diyeceğim, bana birkaç dakika ver, aşağı inip oyunlardan çekileceğim, sonra geri gelip bunu konuşabiliriz."

Monica, müstakbel baldızının şefkatli tavrını takdir ediyordu ama yalnız kalmak istiyordu. Düşünmek için. Kendine acımak için.

Skye'nin omzundan başını kaldırdı. "Hayır, bunu yapma. Aşağı in ve eğlen, ama kimseye bizim konuşmamızı ya da beni gördüğünü söyleme. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Emin misin? Benim için

sorun değil." "Eminim."

"Tamam. İhtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum."

"Sabah görüşürüz. Annen, Audra ve ben büyük bir Güney kahvaltısı hazırlayacağız. Menüde mısır lapası güveç, çörekler ve sos var. Ayrıca bahçeden domates alıp kızarmış yeşil domates yapacağız."

Skye, gençken anne babasını kaybetmişti, bu yüzden Rose ile mutfakta vakit geçirmek sadece aralarındaki bağı güçlendirmekle kalmadı, annesi ölmeden önce hiç öğrenmeye zahmet etmediği yemekleri pişirmeyi de öğrendi.

"Sizin hazırladığınız her yemeği yemeye hazırım," diye söz verdi Monica.

"Güzel." Skye onun kolunu sıktı. "Her şey düzelecek, söz veriyorum." Monica ona sulu bir gülümseme attı ve Skye odadan çıktı.

Monica yatağa geriye doğru düştü. Tavandaki altın yaprak desenine bakarken, gözlerinin köşelerinden daha fazla gözyaşı süzüldü.

Skye haklıydı, her şey düzelecekti. Bu arada, Andre'ye olan duygularının karşılıksız olduğunu bilmenin acısını çekmeye razı oldu.

boşuna olduğunu bilmenin acısını çekmeye razı oldu.
Andre özgür bir adam değildi. Başka birine aitti.

* * *

Andre Escalade'den indi. Dairenin alt penceresinden ışık sızıyordu. Dairenin içine kimin girdiğini zaten biliyordu. Kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi.

Bu yeri bulduğunda şanslıydı, kira bedeli piyasa değerinden çok daha düşükken taşınmıştı. Tek yatak odalı, bir buçuk banyolu daire küçük boyutluydu ama iki katlı tavanları sayesinde ferah hissettiriyordu.

Terrakotta kahverengiye boyanmış duvarlar, sıcaklık ve samimiyet hissi uyandırıyor. Sol tarafta, spor salonuna gitmek zorunda kalmamak için ağırlıklar ve koşu bandı bulunan bir egzersiz alanı oluşturmuştu. Sağ tarafta, L şeklinde bir bar bulunan küçük bir mutfak vardı ve burada üç tabureden birine oturarak yemeklerini yiyordu. Mutfağın karşısında, yıllar boyunca defalarca uyuyakaldığı kadar rahat iki büyük kanepeler vardı. Kanepelerin yanında, duvarın büyük bir bölümünü kaplayan ve sokağa bakan kolonyal taraklı büyük bir pencere vardı.

Tahmin edildiği gibi, Phin içeride buzdolabına bakıyordu. Kuzeni ona bakmak için durakladı.

"Naber kuzen?" dedi ve incelemeye devam etti.

Herkes onların kuzenlerden çok kardeş gibi göründüklerini söylerdi. Aynı ten rengi ve yüz kemik yapısı vardı, ancak Andre'nin çenesinde sadece bir tutam kıl varken, kuzeninin yüzü tam bir daire şeklinde sakallarla kaplıydı.

"Önemli bir şey yok. Bu saatte burada ne yapıyorsun?" diye sordu Andre, ama sorunun cevabını zaten biliyordu.

Phin, genellikle Chelle şehir dışına çıktığında yemek yemeye uğrardı.

"Sana bir şey sormam lazım."

Phin buzdolabından bir tencere *rondon* çıkardı, deniz ürünleri, sebzeler ve hindistancevizi sütüyle yapılan Nikaragua çorbası. Andre'nin babasının ona çok küçük yaşta yapmasını öğrettiği

"Bir erkek yemek pişirmeyi öğrenmeli ki yemek için hiçbir kadına bağımlı kalmasın" diye açıklamıştı.

Phin bu dersi hiç öğrenmemişti ve yemekleri Chelle yapıyordu. Neredeyse üç yıl geçmişti ve kuzeni, kadını şehirden ayrıldığında işlevini yerine getiremiyordu.

"Bunu ister misin?" diye sordu

Phin. "Hayır, sen alabilirsin."

"Evet, bebeğim. Yarın iyi yemek yiyeceğim."

"Bana ne sormak istiyorsun? Yorgunum ve yatmak istiyorum." Andre saatine dokundu, Phin ise dolaptan çıkardığı plastik kaba yiyecekleri koydu.

"Benim hatam. Bekle."

Tenceredeki artıkları kazıyıp kabı kapattı. Sonra tencereyi lavaboya koydu. Andre, kuzenini bulaşıkları yıkaması için azarlamakla zamanını boşa harcamadı. Phin bunu hiç yapmazdı ve şimdi yapsa bile, bir dahaki sefere yine yapmazdı.

"Bu konuda fikrine ihtiyacım var." Kuzeni cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı.

Vay canına.

Şaşkınlıkla Andre kutuyu aldı. Phin ona hiç evlilikten bahsetmemişti, ama buna şaşırmamalıydı. Kuzeni Chelle'ye deli oluyordu. Ancak kutuyu açtığında içinde bir çift üçlü damla inci küpe buldu.

"Üçüncü yıldönümümüz yaklaşıyor. Daha önce hiç gitmediğimiz bir restoranda güzel bir akşam yemeği planladım. Umarım yemekler güzeldir. Biraz araştırma yaptım ve üçüncü yıldönümü hediyesi deriymiş. Bu yüzden ona işe götürebileceği güzel bir deri çanta aldım. Yani, güzel bir şey, tamam mı? Hediyeği açtığında yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyorum. Ekstra bir sürpriz olsun diye küpeleri çantanın içine koyacağım. Ne dersin?" Phin, yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle bekledi.

"Güzel ama onları bu kutudan çıkarmalısın." Andre kutuyu kapattı.

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

"Çünkü bu bir nişan yüzüğü kutusu gibi görünüyor, aptal." Phin ağzını kapattı. "Oh, lanet olsun."

"Evet. Bir düşün. Seninle yıldönümünüzde pahalı bir restoranda bunu bulursa, sana evlenme teklif edeceğini düşünecek. Sonra bu küpeleri görünce çok hayal kırıklığına uğrayacak."

"Haklısın, haklısın. Dostum, sana sorduğuma sevindim. İyi ki uyardın."

"Sorun değil. Ben yatmaya gidiyorum. Çıkmadan önce kapıyı kilitle." Andre merdivenlere doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Tamam dostum. Tekrar teşekkürler. Hey, bu gece nasıl gitti?"

Andre durakladı. "Harika. Kalabalık vardı ve satışlar beklenenden çok daha yüksekti."

"Harika. Belinda nerede?"

Andre merdivenleri çıkmaya devam etti. "Evde."

"Görüşürüz dostum."

"İyi geceler." Andre arkasını dönmeden omzunun üzerinden el salladı.

Dar balkondan geçerek yatak odasına açılan buzlu sürgülü kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi. İçeri girer girmez yatağa uzandı ve tavana bakarak uzandı.

Kuzenine restorandaki fiyaskoyu açıklamak istemiyordu. Belinda ile ayrıldığıımızı söylemeyi başka bir güne saklayacaktı.

Yirminci Bölüm

Bu da ne?

Plastik market poşetini sol eline alan Andre, ön kapısında duran büyük UPS kutusuna baktı. Üzerinde Chambers Enterprises adresini gördü ve kutunun içinde ne olduğunu tam olarak biliyordu.

İçeri girince, paketi mutfak tezgahına koydu ve kesti, şirket merkezindeki ofisinden gelen eşyaları ortaya çıkardı. Kızgın olamazdı. O da benzer bir şey yapmıştı, Belinda'nın kıyafetlerini ve diğer eşyalarını kuryeyle evine göndermişti çünkü onun yüzünü görmek ve dramayla uğraşmak istememişti.

Hızlıca bir göz atarak, tüm eşyalarının içinde olup olmadığını kontrol etti, ancak kutuyu açmak yerine, kutuyu bir köşeye koydu ve market alışverişlerini kaldırdıktan sonra yatak odasına çıktı. Duş alması gerekiyordu.

Andre kıyafetlerini çıkardı ve sıcak suyun altına girdi.

Belinda onu ve Monica'yı yakaladıktan sonraki gün, William aradı. Konuşma ilk başta onun beklediği gibi gitti. William ona ofise gelmesine gerek olmadığını söyledi. Yaşlı adam, Andre'nin kendisine ihanet ettiğine öfkelenerek acı bir hayal kırıklığını dile getirdi. Andre'nin hiç beklemediği şey, William'ın onu Belinda'ya yakınlaşmak ve ondan yararlanmak için ortaklığı kullandığını suçlamasıydı. Belinda'nın ilk adımı atan kişi olması önemli değildi.

William ayrıca, ortaklığı feshettiğinde, Andre ile Belinda arasında olanlar nedeniyle Andre'nin parasının iadesinde gecikme olabileceğini ima etti. Bu tehdit Andre'yi hiç hoşnut etmedi. O ana kadar, yaşlı adamın öfkesini dinledi

yanlış bir şey yaptığı için sözlü saldırıya maruz kalmıştı. Ancak parasını vermeme tehdidini hoş karşılamadı.

"Kendi iyiliğin için, parayı hemen vereceksin," dedi Andre, sesini sabit tutarak.

"Senden korkmuyorum. Meleklerimi incitmeden önce sonuçlarını düşünmeliydin. Bu ne kadar sürecektir kim bilir. Haftalar mı? Aylar mı? Beklemeye hazır ol."

Sonra telefonu kapattı.

William'ın yasal olarak dayanağı yoktu, ama yine de Andre'yi cezalandırmak için süreci geciktirebilirdi. Bu da Andre'nin kendisinden çok daha fazla parası olan bir adamla mücadele etmek için zaman ve para harcayacağı anlamına geliyordu.

Duştan çıktı, havluyla vücudunu kuruladı ve vücuduna losyon sürdü. İşini bitirdiğinde, çıplak olarak karanlık yatak odasına girdi ve William'la nasıl başa çıkacağına dair seçeneklerini düşündü.

Telefonu yatağın yanındaki masada titreyip çaldı ve Andre numarayı tanıdığı anda telefonu aldı. "Alo?"

"Merhaba oğlum,
nasılsın?" "İyiyim."

Gülümseyerek yatağa uzandı. Annesi Priscilla Campos, düzenli olarak konuşabilmeleri için birkaç yıl önce bir cep telefonu almıştı, ama bu arama her zamankinden daha erken gelmişti. Normalde, hapishanede ışıklar söndükten sonra arardı.

Ondan haber aldığı anda her seferinde morali düzelirdi. Bu, onun hayatta olduğu ve o cehennem çukurunda iyi olduğu anlamına geliyordu. Annesi, babasının hayattayken onun yasadışı faaliyetlerinden haberdardı, ama suçlu olan babasıydı, annesi değil. Annesi hapishanedeyken onun ruhsal ve fiziksel sağlığı için endişeleniyordu.

Annesinin tutuklanmasından sonra, babasının izinden gitmek üzereydi. On dört yaşındayken, mahkeme en iyi arkadaşını ve hayatta kalan tek ebeveynini telefonda duyduğu bir sese indirgemişti ve annesi kendi başına bir şeyler yapmaya karar vermeden önce onu kurtaramadığı için kendini asla affetmedi.

Duruşma süresince, amcası, Phin'in babası, Atlanta'dan onu almaya gelene kadar aile üyelerinin arasında gidip geldi.

On yedi yaşında, yeni bir yerde yeni bir hayata başladı. İlk başta yanlış arkadaşlarla takılmaya devam ederek işleri batırdı ve orada da başını belaya soktu.

Annesiyle yaptığı özellikle yürek burkan bir telefon görüşmesinden sonra nihayet yavaşladı. Telefonda ağlayarak yalvaran annesini dinledi.

Suçlu faaliyetlerine rağmen, iyi notlar aldı ve UGA'ya geç başlayanlar için burs kazanmayı başardı. Burs, öğrenim ücretini karşıladı ve çalışma programı da barınma masraflarını karşıladı. Amcası ve New York'taki gururlu aile üyeleri, geri kalan masraflarını karşıladı. Üniversiteden atılması ailesini yıkmıştı, ama annesinin sesindeki hayal kırıklığını duymaktan daha acı verici bir şey yoktu.

Onu her gün özlüyordu, ama ne zaman arasalar, telefonda uzun süre konuşamıyordu. Uzun sohbetlerini, istemediği tavsiyelerini ve onunla dalga geçme şeklini özlüyordu.

Birkaç dakika konuştular ve annesi avukatların çalışmalarındaki son gelişmeleri anlattı. Yakın zamanda, yeni bir duruşma için çok önemli olduğunu söyledikleri belgeleri mahkemeye sunmuşlardı, ama o tüm ayrıntıları ve hukuki terimleri anlamıyordu. Sadece mahkemenin yanıtını beklediklerini biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu annesi aniden. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?" "Sesin normal değil."

Ona söylemeli miydi? Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, ama annesine yalan söylemek de hoşuna gitmiyordu. "Belinda ve ben ayrıldık."

"Hayır, bebeğim, ne oldu?"

Onların ilişkisi, onun çirkin gerçeği saklamasına gerek kalmayacak türden bir ilişkiydi. "Beni başka biriyle yakaladı."

Derin bir nefes aldı. "Andre, bu çok dikkatsizce. Bir metres için ilişkinizi mahvettiniz mi?"

"O bir yan ilişki değil." Andre derin bir nefes aldı ve sonuçlarına hazırlandı. "Aslında o benim geçmişimden biri. Sana daha önce ondan bahsetmiştim."

"Kim o?" "Monica Connor."

Sessizlik sırasında Andre dirseklerini dizlerine dayadı ve annesinin azarlamasını bekledi.

"Yine mi o? Daha önce hayatını mahvetmişti." "Daha önce hayatımı mahvetmedi anne."

"Evet, öyle yaptı. Bazı kadınlar, kötü çocuklarla birlikte olmanın heyecanını yaşamak için senin gibi erkekleri isterler. Sonra da yoluna devam ederler. Belinda hakkında şüphelerim vardı ama senin en iyisini bildiğini düşündüm. Artık ilişkiniz bittiğine göre, kuzenin Phin'in yaptığı gibi, iyi ve normal bir kız bul." Duraklama. "Andre, beni dinliyor musun?"

"Seni duyuyorum."

"Yani Monica'yı rahat bırakacak mısın?"

Andre cevap vermedi.

"Benim tavsiyemi dinlemeyeceksin, değil mi?"

Sessizlik.

Priscilla derin bir nefes aldı ve Andre, çocukken yanlış bir şey yaptığında yaptığı gibi başını salladığını hayal etti.

"Sen de baban gibi inatçısın. Sanırım zor yoldan öğrenmen gerekecek."

"Benim için endişelenme. Ne yaptığımı biliyorum anne."

"Umarım öyledir. Sen kendi kararlarını verebilecek yaşta bir adamsın, doğru ya da *yanlış*. Gitmem gerek, amcanı aramam lazım, ama uzun zamandır konuşmadığımız için seni kontrol etmek istedim."

"Aradığın için teşekkürler. Tam zamanında aradın."

Annesi kuru bir kahkaha attı. "Beni dinleseydin buna inanırdım. Bu kadının sana iyi gelmediğini düşünüyorum, bebeğim. Kendi yaptığı bir şeyin suçunu sana yükledi." Bir iç çekiş daha. "Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum."

Andre telefonu kapattığında, annesinin sözlerini düşündü ve sonra zihninde bir kenara attı. Konuşma, annesinin istediğinin tam tersi bir etki yarattı. Monica'nın suçunu üstlenmeyi seçti. Annesi ona hiçbir şey yapmasına *izin vermedi* ve o da onunla tekrar ilişkiye girmenin hayali sonuçlarını umursamadı.

Uyuşturucuların suçunu üstlenmek ve Monica'yı öpmek - ki bu Belinda'yı ve yatırım gelirini kaybetmesine neden oldu - yanlış kararlar gibi görünebilirdi

yanlış kararlar gibi görünebilirdi. Ama öyle değildi. Her iki durumda da, kesinlikle doğru kararı vermişti.

Bu yüzden onun numarasını çevirdi.

"Alo?" diye cevap verdi kız, ses tonu bastırılmıştı.

Onun sesi kafasını karıştırdı. Hemen yarı ereksiyon oldu.

"Merhaba Monica."

"Ne istiyorsun, Andre?"

Seni, diye düşündü.

"Geçen gece ayakkabılarını salonda unutmuşsun. Şimdiye kadar onları almak için arayacağını düşünmüştüm."

Cevap vermesi uzun sürdü. Bekledi.

"Aramayı düşündüm." Sesi tereddütlüydü. Tanıdığı kendine güvenen Monica gibi değildi.

"Neden aramadın?"

Bir başka duraklama.

"Bilmiyorum." "Yalnız mısınız?"

Bunu sordu çünkü Instagram hesabında, Daisy ve Donald Duck ile birlikte New York'ta bir kulüpte parti yaptıkları bir video vardı.

"Evet."

"Seni görmek istiyorum."

"Hayır. Sen onunla birlikteyken

olmaz." "Belinda ve ben ayrıldık."

"Ayrıldınız mı?" Sesinde belirgin bir nefes nefese olma hali duydu.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Aynı gece. Cuma gecesi."

"Neden daha önce aramadın?"

"Seni aramadan önce düşünmem gerekiyordu. Sonra Instagram hesabına girdim ve *arkadaşın* Donald'la parti yaptığını gördüm."

"İster inan ister inanma, o benim arkadaşım."

"Sana inanıyorum. Hoşuma gitmiyor ama sana inanıyorum."

Sessizlik. "Gel ayakkabılarını al."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Gerçekten ne istiyorsun, Andre?"

"Midnight'ta başladığımız işi bitirmemizi istiyorum." "Yani bu bir seks randevusu mu?"

"Saat sekizi biraz geçiyor. Seks için çok erken."

"Gelemeyeceğim. Evdeyim, rahatım ve bu gece dışarı çıkmayacağım."

"Sormuyorum, Monica. Gel beni gör."

Hattın diğer ucundaki sessizlik, onun pes etme isteğiyle mücadele ettiğini ama sonunda pes edeceğini ima ediyordu. O ararsa ve onu görmeye gelmesini isterse, o da gelecekti. Her şeyi bırakıp gelecekti.

"Adresi mesajla gönder." Hat kesildi.

Heyecan damarlarında dolaşıyordu. Andre hemen adresini mesajladı ve bir boxer şort ile tişört giydi. Mumları yakıp komodinin üzerine koydu. Mumlar karanlık odada titreyerek yasemin ve gül ağacı kokusuyla havayı doldurdu. Sonra seksi bir ara için sahneyi hazırlamak üzere bir R&B çalma listesi açtı.

Monica geldiğinde, kapıda onu yarı dikleşmiş penisiyle karşıladı. Monica gri, ribana örgü bir kaşkorse elbise giyyordu. Esnek kumaş vücudunun kıvrımlarına uyum sağlıyor ve küçük göğüslerine ve dikleşmiş meme uçlarına dikkat çekiyordu.

"Lanet olsun."

Andre, onu kapıya sıkıştırmadan önce sadece bunu söyleyebildi.

"Ayakkabılarım nerede?" diye fısıldadı, dudakları onun dudaklarından birkaç santim uzaktaydı.

"Yatak odamda." Gözleri, emmek için sabırsızlandığı dolgun alt dudağına kilitlendi.

"Ne zaman alacağım?"

"Yarın, kahvaltıdan sonra."

Başını eğdi ve dudaklarını öptü. Yumuşak ve esnek dudaklar hemen ona açıldı. Dilini içeri soktu ve ağzının derinliklerine daldı.

Eli sol göğsüne gitti ve alt dudağını emdi, dişleriyle yumuşak eti ısırıldı. Onu öperken, yumuşak eti sıkı

ve meme ucunu çekiştirdi. Kız inledi, vücutu hafifçe titredi.

Andre, kolundaki ince askıyı aşağı çekerek dik meme ucunu ortaya çıkardı ve hemen ağızıyla kapattı. Gergin eti dilini yaladı ve kadının nefes nefese kalışını dinledi, kadının ona doğru kıvrılmasından, kolları boynuna dolanmasından zevk aldı ve kadının etini ağızına daha fazla çekerek emdi. Dilini, sert meme ucunu acımasızca daireler çizerek alay etti ve kışkırttı.

"Andre." Adı, inleyen bir yalvarış olarak döküldü.

Başını kaldırıp ona baktı, dilini alt dudağına sürterken elbisesinin eteğini yukarı çekti, parmakları aradı ama yumuşak teninden başka bir şey bulamadı. İç amaşını giymeden gelmişti.

"Sen kötü bir kızsın," dedi boğuk bir sesle. Onu tutkuyla öptü ve yerden kaldırdı.

Monica bacaklarını ve kollarını ona doladı, dudaklarını emdi ve hevesli parmaklarıyla başının arkasını okşadı.

Yavaşça, onu kollarında merdivenleri ıktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Andre, Monica'yı yatağa yatırdı ve önünde diz çöktü. Her bacağına hak ettiği ilgiyi göstererek, iç uyluklarını öptü.

Elbisesi yukarı çekilirken, o, Andre'nin ona doğru ilerlemesini izlerken nefes nefese kaldı. Andre diliyle o kadar ustaydı ki, Andre'nin onu *orada* öpmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Aniden, beklenmedik bir hareketle, bacaklarını omuzlarına kaldırdı ve onun üzerine eğildi. Şaşkın bir nefesle yatağa geri düştü ve sert dili bacaklarının arasında dolaşırken gözleri kapandı.

"Tadın çok güzel, bebeğim. Lanet olsun."

Onun sıcak nefesi, kızın ısınmış tenine değerek bu ahlaksız sözleri vurguladı.

Sonra dudakları neredeyse şiddetli öpücüklerle hevesli hale geldi. Durdurulamazdı, sanki onu bir daha elde etme şansı olmayacakmış gibi davranıyordu. Onu yalarken, ağzını doldururken ve açlıktan ölmüş gibi dilini doyururken zevk dolu homurtuları arttı. Onu çılgınlığın eşiğine getirdi, tatlı ıstıraptan başını bir yandan diğer yana sallıyordu.

Çığlıkları terrakotta duvarlarda yankılandı ve gizli hoparlörlerden odaya akan şehvetli müziği bastırdı. Titreyerek, inleyerek, yalvararak, acı çekerek, nefes nefese kalarak ve sonunda... boşaldı. Vücudu gerginleşirken, tarif edilemez bir zevkle neredeyse ölecekti ve boşalmasını tamamlamak için onun başının arkasını tuttu.

Andre, onu mahvettikten sonra nefesini yakalamaya çalışırken, o çaresizce yatakta inleyerek yatarken, Andre doğruldu. Tişörtünü başından çıkardı ve onun sıkı göğüs kasları ve kıllı, gergin karnını görünce kadının ağzı sulandı. Ama o,

salya akıtıyordu.

Güzel. Kalın. Kavisli ve sert.

Hemen onunla doldurulmak istedi.

Elbisesi çıkardı ve yastıklara yaslanarak pozisyonunu aldı. Andre yatağa ona katıldı ve kız, aşk dolu bir öpücük için onun başını aşağı çekti. Dilleri birbirine dolandı, kızın narin tadı Andre'nin ağzına yayıldı ve kızın ağzına geçti.

Başını göğüslerine indirdi ve o göğüslerine ilgi gösterirken kadının inlemeleri duyulabilir şekilde arttı. Göğüslerini emerek, hassas meme uçlarını tek tek, meme ucundan klitorise doğru bir çizgi oluşturan dudaklarıyla çekerek işkence etti.

Elleri kalçalarını ve bacaklarının arasındaki yarığı okşadı, ustaca bilgisiyle cildinde dolaşarak onu çıldırttı. Tanrım, Midnight Lounge'dan beri onun dokunuşunu ne kadar özlemişti. Son birkaç gece işkence gibiydi, uyanık yatarak acı çekiyor ve onu, sağduyunun engelleyemeyeceği bir çaresizlikle arzuluyordu.

"Yüzünü yastığa göm ve iyi bir kız gibi kışını havaya kaldır."

Hızla döndü ve kışını ona doğru çevirdi, daha fazla temas için sabırsızlanıyor ve rahatlama arzuluyordu.

Andre, başının arkasını ve omurgasının ortasını öptü. Okşamaları sert ve nazik, sert ve yumuşak arasında değişiyordu. Omurgası kavislenerek, ona doğru yükseldi ve pelvisine sürtünerek, kalçasında onun uzunluğunun tüm ağırlığını hissetmek istedi.

Andre, kadının ensesini ısırdı ve serbest eliyle sırtını sol kalçasına kadar okşadı. Parmaklarını sıkıp aşağı kaydırды, parmak ucunu kadının bacaklarının arasındaki ıslaklığa daldırды ve kıvrımları arasında nazikçe masaj yaptı.

Alay ediyordu. Eziyet ediyordu. Onu uçurumun kenarına çekiyordu.

"Andre." Çarşafı tırmaladı, nefes nefese bir koşucu gibi onun adını soluk soluğa haykırdı, kalçalarını salladı ve onun kendisini almasını istedi.

"Adımı tekrar söyle." Dumanlı sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü.

İki parmağını kadının içine soktu ve kadının bacaklarının arasındaki eti, kadının şehvet dolu inlemeleri karanlık odayı doldurana kadar okşadı.

"Andre." Adı, boğuk sesli bir yalvarış olarak ağzından çıktı. Boşalmaya çok yakındı, birkaç vuruş daha ve kesinlikle parçalanacaktı.

"Seni sikmek için sabırsızlanıyorum, Sunshine. Bu sikimi tekrar içine sokmak için sabırsızlanıyorum."

Sıcak nefesi boynuna değdi ve dizleri bacaklarını daha da açmaya zorladı.

"Acele et," diye yalvardı, sesi arzusu altında çatallanıyordu.

Uzaklardan, prezervatif ambalajının yırtıldığını duydu. Andre ellerini kalçalarına koydu ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Şimdi nefes nefeseydi, beklentiyle kaskatı kesilmişti.

Sonra Andre ona girdi ve Monica memnuniyetle inledi, sonra bu inilti bir çığlığa dönüştü.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" diye sordu.

"Evet, evet," diye yastığa fısıldadı, Andre'nin duyup duymadığından emin olmadan.

Sadece daha fazlasını istediğini biliyordu ve kalçalarını daha da yukarı kaldırdı. "Aferin kızım," diye fısıldadı Andre, parmaklarını kalçalarında sıkılaştırarak.

Uzun süre dayanamayacaktı. Adam o kadar kalın ve sertti ki, Monica zorlukla dayanabiliyordu. Kadınsı kasları onu yuttu, kalçaları adamın penetre edici hareketlerine uyum sağlayarak yukarı aşağı zıplıyordu.

Aşağı doğru bir hareketle sağa doğru eğildi ve kız alevler içinde kaldı. Adamın vücudu kızın vücuduna daldı, orgazmı uzattı, kız çarşafı avuçlayıp gözlerini sıkıca kaparken, vücudu kontrolsüzce titreyerek ecstasy'yi uzattı.

Andre, hemen ardından boşalırken dört harfli küfürler fısıldadı. Onun yanına yığıldı, tavana bakarak, nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Göz kapakları düşmüş bir şekilde, onun yataktan kalkıp banyoya gitmesini izledi. Geri döndüğünde, Monica yanına yattı ve o da yatağa geri döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Çok, çok iyi."

"Öyle mi? Uyuyabilmen için sana bir orgazm daha yaşatacağım." Parmak ucuyla göğsünün ortasından aşağı doğru kaydırıldı.

Monica geri çekildi. "Hayır, yapamam."

Vücudu çok hassastı ve onu zorla katlandığı ecstasy'den dolayı içinden bir titreşim geçiyordu.

"Evet, yapabilirsin. Bana bırak, ben seninle ilgileneceğim."

Boynunu ve omuzlarını öptü ve dilini meme uçlarında gezdirdi. Vücudu yeniden hassasiyetle titredi ve ağzının teninde dolaşmasının cennetsi hissi onu sardı.

Acı verecek kadar sertleşmiş meme uçlarının rahatlamaya ihtiyacı vardı, ama o dokunmaya ve öpmeye devam etti.

Gözleri geriye devrildi. "Hayır. Yani... *evet*."

O, kadının karnını, kalçalarını ve uyluklarını öperken, kadın onun omuzlarını tırmaladı. Kadının yüzünü itmeye çalıştı, ama o reddetti, kadının bileklerini başının üstünde sıkıştırdı ve parmaklarını kadının bacaklarının arasına kaydırıldı. Hala aşırı duyarlı olan kadın tekrar orgazm oldu ve adamın ağzı kadının sağ göğsünü sıkıca kapattı, parmakları kadını unutulmaz bir zevke ulaştırırken, acımasızca emmeye devam etti.

* * *

Monica biraz uyukladı ve geçici olarak kafası karışık bir şekilde uyandı. Neredeydi yine? Ah evet. Andre'nin evinde.

Mumların çiçek kokusu ve bir erkeğin bebeğini ne kadar sevdiğini anlatan şarkı söylemesi, ona nerede olduğunu hatırlattı. Andre'nin kolu beline dolanmış halde yarı karanlık odada yatıyordu. Elini Andre'nin göğüs kasları ve çıkıntılı karın kasları üzerinde gezdirdi.

Andre'nin gözleri birden açıldı.

"Selam." "Selam."

"Ne istiyorsun? Söyle bana."

"Senden daha fazlasını. Bundan daha fazlasını." Elleriyle Andre'nin gevşek penisini kavradı.

Bilgece bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırdı.

Onu üstüne çekti ve dilini dolaştıran bir öpücükle birbirlerine bağlandılar, sonra dudaklarını onun güçlü boğazına ve köprücük kemiğinin kıvrımına doğru bastırdı.

Onu sertleşene kadar okşadı, yumuşak eti çelik gibi sertleştirerek, öpücükler ve okşamalarla onun sıkı vücudunu keşfederken karnını dürttü. O aşağıya doğru inerken, karnını ısırıp pelvisinin ortasında bulunan koyu renkli kılları okşarken, nefes alışını zorlaştı. Huzursuz hareketlerle kalçalarını kadının ağzına doğru çevirdi, ama kadın yumuşak bir kahkaha attı ve penisini kaçırdı, parmaklarını penisinin uzunluğu boyunca kaydırdı, ta ki adam boğazından bir inilti çıkarana kadar.

Dizlerinin üzerine çökmüş, elini tabana doğru hareket ettirdi, o tamamen nefes almayı kesene kadar testislerini nazikçe okşadı, karın kasları gergin ve onun bir sonraki hareketini bekliyordu.

"Bebeğim, hadi," dedi, sesi gergin.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Monica, onun bakışlarına karşılık vererek. "Em onu."

Yaramaz bir gülümseme attı ve ucu boğazının arkasına değene kadar ağzını onun çevresine geçirdi.

Dudaklarından küfürler döküldü ve elini kadının başının arkasına koydu. Monica, adamın derin homurtuları ve elinin başının arkasını kavrayışıyla teşvik edilerek, onun uzunluğunda yukarı aşağı hareket etti.

"Aynen öyle. *Kahretsin.*"

Yanaklarını çukurlaştırdı ve onu bir buzlu şeker gibi emdi. Nefes nefese kaldı. Karın kasları titredi. Başını geriye doğru eğildi ve güçlü boğazının kıvrımlarından düşük inlemeler yükseldi.

Dilini kullanarak ucunu okşadı ve acımasızca emerek onu işkence etti. Kalçaları hareket etmeye başladığında ve elini kafasına sıkıca bastırdığında, onun yaklaştığını anladı. Ağzına girip her seferinde boğazının arkasına çarptı. Güç sarhoşluğuyla sıkıca tutundu. Onun da kendisi gibi kontrolünü kaybettiğini görmekten sarhoş oldu.

Onun kontrolünü kaybetmesi onu tahrik etti ve kız, parmaklarını ıslak cinsel organında gezdirerek kendini okşadı.

Ama Andre beklenmedik bir hareketle onu şok etti ve acı dolu bir "Hayır" ile güzel sikini ağzından çıkardı.

Nefes nefese, onu yastıklara çekti ve üstüne çıktı. Başka bir prezervatif takarak, ellerini başının üstüne sabitledi ve hızlı, ustaca bir hamle ile onu ele geçirdi.

Kadının ağzı açıldı ve Andre'nin kalçalarının pistonuna doğru kıvrıldı. Andre, kadının bir bacağını omzuna kaldırdı ve daha sert pompaladı, kaşları derin konsantrasyonla birbirine yaklaştı. Kadın da aynı enerjiyle karşılık verdi, serbest ayağının topuğunu yatağa dayadı ve kalçalarını Andre'nin kalçalarına doğru salladı.

Andre onun boynunu, çenesini ve ağzını öptü. Dikkatsiz, açgözlü öpücükler onun ritmini bozmadı. Onun tuttuğu pozisyonun gerginliği altında Monica'nın bükülmüş vücudu ağrıyordu, ama bu ağrı *çok hoştu*.

Monica kaslarını sıktı ve birkaç pompalama daha sonra, dili ağzındayken orgazm oldu. Yüksek sesle bağırdı, kalçaları sarsıldı, parmakları o kadar sıkı sıkı ki tırnakları avuç içlerini çizdi.

Andre de kısa süre sonra, pelvisini onun pelvisine sürterek boşaldı. Zirveye ulaşırken titremesine yüksek bir inilti eşlik etti.

Adam yere yığıldığında, Monica onun vücudunun ağırlığını ve boynunun yanına öpücükler konduran ağır nefeslerini memnuniyetle karşıladı. Adam gevşeyen elleriyle onu bıraktı ve Monica vücudunu onun etrafına kıvrıldı, kollarını boynuna sıkıca doladı, ikisi de ağır ağır nefes alırken adam yuvarlandı ve onu da yanında sürükledi.

Yirmi İkinci Bölüm

Monica ellerini yıkadı ve banyodan çıktı. Andre gözleri kapalı, sırtüstü yatakta yatıyordu. Birkaç dakika önce müziği kapatmış ve mumları söndürmüş, odayı karanlık ve tamamen sessiz bırakmıştı.

Monica yorganın altına girdi. "Uyuyor musun?"

"Hayır." Gözlerini açtı.

Monica çarşafı göğsüne çekti. "Seninle burada yatıyor olduğuma inanamıyorum."

Seçeneği yoktu ki. Ondan uzak kaldığında, kendini yarım bir insan gibi hissetmişti. Yıllardır ayrıydılar, bu nasıl olabilirdi? Nostalji, belki de... Ona karşı duyduğu dayanılmaz *özlemi* açıklamanın tek yolu buydu.

Andre söz konusu olduğunda, kendini kontrol etmeyi ya da sınırları anlamıyordu. Onun sözleri, boynuna dolanan bir zincir gibi, onu iradesine karşı ona doğru çekiyordu. O çağırdı, o cevap verdi. O istedi, o verdi. Onunla birlikteyken, tek bildiği şey boyun eğmekti.

Andre yanına döndü, gözleri yumuşadı. "Ne şanslısın."

"Görüyorum ki egon hala sağlam."

Parmak ucuyla onun dudaklarını çizdi, o da dilini çıkarıp parmağını yaladı.

"Dur," dedi Monica, kıkırdarak.

Elini kalçasına koydu ve kalça kemiğinden poposuna kadar okşadı, sonra tekrar geri döndü. "Geldiğine sevindim."

"Ayakkabılarımı almaya geldim."

"Ve benim kocaman sikim yüzünden dikkatin dağıldı mı?" "Yemin ederim, egon kontrolden çıkmış."

"Duyduğumu tekrar ediyorum. İnsanlar hep ona *kocaman* diyorlar. Büyük harflerle."

"İnsanlar derken, kendini mi kastediyorsun?"

İkisi de içtenlikle ve coşkuyla güldüler. Kanını kaynatmakla kalmayıp, aynı mizah anlayışına sahip biriyle birlikte olmanın verdiği bu rahat hissi özlemiş.

Kahkahalar dinince, Monica sol göğsündeki dövmeı izledi. Siyah yıldızlardan oluşan bir koleksiyon, kasın altından üstüne doğru dalgalı bir şekilde uzanıyordu. "Üniversitede bu yoktu."

"Hayır, yoktu. Büyükbabam Cy'ın söylediği bir şeyi hatırlatması için yaptırdım. Bize her zaman bilgi aktarır ve hayallerimizin peşinden gitmemizi teşvik ederdi. Her zaman "ayı hedefle" derdi. Hedefi iskalasak bile, yıldızların arasında olurduk.

"Bunu daha önce duymuştum. Motive edici bir söz." "Kesinlikle."

"Bu dövmeı göğsüne yaptırmışsın, neden diplomanı tamamlamadığını açıklayabilir misin?"

O, bu konuyu konuşmak istemediğini belli ederek homurdandı. UGA'da otelcilik ve gıda endüstrisi yönetimi alanında lisans derecesi almak için çalışmıştı.

"Hadi ama. Sen zekisin Andre."

"Üniversite herkese göre değil."

"Doğru, ama sen gittin ve diplomanı almak için sadece bir yılın kaldı."

Tavana bakarak sert bir nefes verdi. "Neden bitirmediğimi bilmiyorum. Zaman her zaman önemli bir faktördü. Çalışmaya başladığımda, okula gitmek o kadar önemli gelmemeye başladı. Sonunda, okula ihtiyacım olmadığını anladım."

"Ailenizde üniversiteye giden ilk kişiydin." "Bunu mahvettim."

"Benim yüzümden," dedi Monica sessizce.

"Hayır." Bu kelimeı kesin ve kararlı bir şekilde söyledi. "Olanlar için seni asla suçlamadım çünkü bu senin hatan değildi. UGA'ya uyuşturucuların benim olduğunu söylediğim için pişman değilim."

"O zaman neden benden ayrıldın?"

"Bu karmaşık bir konu." Sanki konuşmadan yorgun düşmüş gibi avucunu başının üstünde ileri geri ovuşturdu.

"Bana açıkla. Vaktim var."

"Şimdi olmaz Monica. Başka bir gün, tamam mı?"

Cevabını beğenmedi ama ısrar etmek istemedi.

"Annenle en son ne zaman konuştun?" "Bu gece tüm sıcak konuları ele alıyorsun, ha?"

"Sorunlardan kaçmadığımı biliyorsun."

"Hayır, kaçmıyorsun. Aslında, seni aramadan önce bu akşam onunla konuştum."

"Sesi nasıldı?" "Şaşırtıcı derecede neşeli."

"Bu iyi. Belinda'dan ayrılmanın, onun savunması için kullanabileceğin parayı nasıl etkileyecek?"

"Kısa vadede bir etkisi olmayacak, ama uzun vadede..." Sesi kesildi. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bir çözüm bulmalıyım. Çok yaklaştık."

Monica omzunu öptü ve göğsünü okşadı. "Bana babam gibi olduğumu söyledi."

Monica başını yastığa yasladı. "Öyle misin?"

"Biraz. Eskiden olduğu kadar değil, o zamanlar çok çılgındım, yaramazlık yapardım ve hiçbir şeyi umursamazdım. Onun gibi olmak istiyordum, ama onda hayran olduğum tüm özellikler başımı belaya sokabilirdi."

"Ne gibi?"

Cevap vermeden önce bir süre durakladı. "Hemen sinirlenen ve en ufak bir saygısızlık belirtisinde kavga etmeye hazır olan biri olmak gibi. O, yumruklarıyla saygı uyandırırdı."

"Hiç...?"

"Hayır. Bana ya da anneme asılmadı ya da öyle bir şey yapmadı. Başka insanlardan bahsediyorum, anlıyor musun? Mahalledeki rekabet falan. Onun sayesinde satışta da iyiyim. Babam çölde kum bile satabilir."

Kız güldü. "Keşke onu tanıma fırsatım olsaydı." "Ben de."

"Annene Belinda'dan bahsettin mi?" Monica daha yumuşak bir sesle sordu.

"Evet, ayrıldığımızı biliyor."

"Bunun benim yüzümden olduğunu söyledin mi? UGA'daki olay gibi?"

"Kendi kararlarımı kendim veririm. Sana söyledim, UGA'da olanlar için seni suçlamıyorum." Onu kollarına çekti. "Başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Senin umurunda mı?"

Koyu kahverengi gözlerine baktı ve dünyası değişti. Diğer erkeklerle seks onu tatmin ediyordu, ama Andre ile yaşadığı gibi değildi. Onlara karşı yapmadığı şekilde ona kendini açmıştı. Andre ile seks, basit bir eylemden öteye geçerek onu duygusal olarak tatmin ediyordu.

Kalbi, ait olduğu yerde olduğunu fark edince sıkıştı. Andre onun için doğru kişiydi. Yolun sonu. Andre istediği sürece onunla kalacaktı.

"Hayır, başkalarının ne düşündüğü umurumda değil," diye cevapladı.

"O zaman diğer erkeklerini ara ve onlara artık piyasada olmadığını söyle.

Benim paylaşımcı biri olmadığımı biliyorsun. Yani başka kimse yok, değil mi?" Monica ona daha da yaklaştı. "Başka kimse yok," diye onayladı.

* * *

Andre siyah kot pantolon ve dar siyah gömlek giymeyi bitirdi. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Monica'nın uykulu sesi yataktan geldi. "Ofise gidiyorum."

"Chambers Enterprises'a mı?" diye sordu, şaşkın bir sesle. "William aradı mı?"

"Hayır, ama onu görmeye gidiyorum. Uzun sürmez." Orta parmaklarına altın yüzükleri taktı. "Dönüşte Notte'ye uğrayıp akşam yemeği alacağım."

"İyi fikir." Monica esnedi ve gerindi. "Özellikle istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Beni şaşırt."

Andre yatağa doğru yürüdü, kalbinde Monica'yı yatakta izlerken mutluluk doluydu. Onun burada olması, yaptığı her şeyin karşılığını almaya değer kılıyordu. "Uyu sen. Seni çok yorduğumu biliyorum."

"Sen yaptın, seni hayvan." Ona sırtıarak baktı.

Andre onun başının üstünü öptü ve yumuşak saç bukleleri dudaklarını gıdıkladı.

"Hoşça kal," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı.

Andre kapıdan çıkıp balkona çıktı. Merdivenlerden aşağı koştu, doğrudan egzersiz alanına gitti ve köşeden beyzbol sopasını aldı.

Dün gece geç saatlerde William ile olan durumu nasıl halledeceğini bulmuştu. Artık nazik olmaktan ve olmadığı biri gibi davranmaktan bıkmıştı — her şeye boyun eğen ve her pisliğin yaptığını sineye çeken biri gibi. Belinda ile ilişkilerinin nasıl bittiğinden gurur duymuyordu, ama bu William'a parasını elinde tutup hayatını zorlaştırma hakkı vermezdi.

William'ın inatçılığı, avukatların işlerinin aksamasını gerektiriyordu ve Andre bunun olmasına izin veremezdi. Annesini bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Parasına ihtiyacı vardı ve onu almak için babasının yolunu izleyecekti. Babası bu tür bir saygısızlığı asla tolere etmezdi, o da etmezdi.

William, cuma günleri erken çıkmayı sevdiği için perşembe geceleri sık sık geç saatlere kadar çalışırdı, bu yüzden şimdi ofisi ziyaret etmek için iyi bir zamandı. Çoğu, hatta belki de tüm personel gitmiş olacaktı, bu da tanıklar olmadan eski ortağıyla konuşabileceği anlamına geliyordu.

Escalade'ye bindi ve kanını kaynatmak için bir rap şarkısı çaldı.

Ofiste, binanın önüne park etti ve kilitli kapının camına vurdu. William'ın bu gece geç saatlere kadar çalışacağını mesajla teyit eden kadın resepsiyonist kapıyı açtı. Onu içeri almak için bekliyordu.

"Yukarıda mı?" diye sordu.

Kadın, elindeki sopaya endişeli bir bakış atarak başını salladı.

"Git," dedi.

Kadın kapıdan hızla çıktı ve Andre kapıyı kilitledi.

Etrafındaki sessizlik, aşağıda kimsenin olmadığını gösteriyordu ve üçüncü katın da aynı şekilde boş olacağını tahmin etti. Kararlı adımlarla asansöre doğru yürüdü, ancak fikrini değiştirip merdivenleri kullanmaya karar verdi. Üçüncü kata çıktığında, kapıdan çıkarken bir an durdu. Burası da sessizdi.

William'ın ofisine doğru doğruca yürüdü. Kapıyı o kadar sert itti ki, iç duvara çarptı ve şaşkın William, telefonu kulağında ona bakakaldı.

"Kapat," dedi Andre, bacaklarını omuz genişliğinde açarak.

"Seni sonra ararım," dedi William, telefondaki kişiye. Telefonu dikkatlice yerine koydu. "Burada ne işin var ve neden elinde beyzbol sopası var?"

Andre, sağ eliyle sopanın sapını kavradı ve sol eliyle sopanın ucunu salladı. "Paramı istiyorum."

"Sana söyledim, bu zaman alacak," dedi William şaşırtıcı bir inatla.

"Bu cevap beni tatmin etmiyor." Andre sopayı salladı ve William'ın masasındaki lambayı parçaladı. Cam parçaları havaya uçtu, kitaplığa çarptı ve halı kaplı zemine dağıldı.

William korkuyla bağırdı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!" diye bağırdı.

"Cevabından memnun olmadığımı söylüyorum. Lanet olası paramı istiyorum. Aylar sonra değil. Haftalar sonra değil. Yarın, hesabımdan çekilmesini istiyorum. Tamamı, kâr payımla birlikte."

William deri koltuğunu geriye doğru itti ve arkasındaki duvara çarptı. "İmkansız istiyorsun. Yarına kadar o kadar parayı bulamam. Açıkçası..."

Andre, tek bir hareketle William'ın bilgisayarını, kalemini ve kalemliklerini masadan süpürdü.

"Sen delisin! Polisi arayacağım."

Tek bir sert darbeye telefonu parçaladı. Sonra Andre telefonu masadan yere attı.

Ofiste beyzbol sopasını sallamaya devam etti. Küçük bir sehpayı parçaladı ve duvardaki çerçeveli fotoğrafları kırdı. Kitaplıktaki rafları kırdı ve William'ın camdan yapılmış ödülleri parçaladı, parçaları yere saçıldı.

William ayağa fırladı. "Dur! Dur!" Sesi titriyordu.

Andre tiksintisini zar zor bastirdi. Hiç nefes nefese kalmamıştı ve daha yeni başlamıştı.

"Sen bir farklı farklı cevabın var bana diye sordu, gözlerini kısarak.

William için şanslıydı ki, Andre babası gibi deli değildi, yoksa odadaki eşyaların yanı sıra yüzü de paramparça olacaktı.

"E-evet," dedi William, zorlukla yutkunarak.

"Paramı ne zaman alacağım?"

"Y-yarın. Hesabına havale edeceğim."

"Ne sürpriz. Sonuçta imkansız değilmiş. Eminim benim payımı da karın içine dahil edeceksin, değil mi?"

"Evet." William şiddetle başını salladı.

"Finansal belgelerin bir kopyasına da ihtiyacım olacak." Artık William'a güvenmiyordu ve bu rakamları görmeye hakkı vardı. Onları inceledikten sonra, Phin'e rakamları ikinci kez gözden geçirecekti.

"Elbette."

Andre sopayı indirdi ve William rahat bir nefes alarak göğsünü tuttu. "Tek istediğim benim olanıydı," dedi Andre.

"Yarın hepsini alacaksın," diye söz verdi William.

Andre masaya doğru adım attı ve William duvara yaslanarak, tutuklanan biri gibi ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde havaya kaldırdı. Andre masanın üzerinden uzanarak sopanın ucunu diğer adamın göğsünün ortasına bastırdı.

"Polisi aramayacaksın, değil mi?" "Tabii ki aramayacağım." William yutkundu.

"İyi. Paramı almayı sabırsızlıkla bekliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma William. Yoksa geri gelirim ve bir dahaki sefere arkadaşlarımı da getiririm."

Beyzbol sopasını indirdi ve dışarı çıktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Film bittiğinde Monica, Andre'nin kollarında tuhaf bir şekilde sessizce yatıyordu, başı yatakta Andre'nin göğsüne yaslanmıştı.

Son birkaç gün çok güzel geçmişti. Cuma sabahı Monica eve gitti ve asistanıyla birlikte birkaç gün yetecek kadar kıyafetle geri döndü. Sormadan – çünkü Monica Connor neden izin istesin ki? – çekmecelerinden birinde kendine yer açtı ve dolabına iki elbise astı. Dört yeni yastık yatağında daha büyük bir yığın oluşturdu – ihtiyacından çok daha fazlasıydı, ama kim ona karşı çıkabilirdi ki?

Monica o günden beri ayrılmamıştı ve sonuç olarak, yeni bir yatırım stratejisi araştırmak için neredeyse hiç iş yapamamıştı. Tüm vaktini onunla geçiriyordu. Birlikte yemek yiyor, sevişiyor, televizyon izliyor ve içki içmeye çıkıyorlardı.

Dün gece, onu New York'ta yeni bir parfümün lansmanına eşlik etti. Medya ve fotoğrafçılar, Monica ve yeni parfümü tanıtan bir mankeni fotoğrafladı, tüm etkinlik büyüleyici bir aşırılık gösterisiydi.

Şirket, Monica'ya sosyal medyada parfüm hakkında bir kez paylaşım yapması için iki yüz elli bin dolar ödedi ve tanıtım için onu birinci sınıfta uçurdu. O ve asistanı Daisy de yolculuğa katıldı.

Eskiden influencer olmanın kolay bir iş olduğunu düşünürdü, ancak perde arkasını görünce fikrini değiştirdi. Bir dakikalık bir video, hazırlık, birden fazla çekim ve kurgu nedeniyle saatler süren bir çalışma anlamına gelebiliyordu. Sonra doğru kıyafeti seçme, makyaj yapma ve toplantılar gibi konular vardı; bunların hepsi Monica'nın çabalarına yeni bir saygı duymasına yardımcı oldu. Parfüm lansmanında onu kendi alanında görmek, hayranlığını daha da artırdı. Çok gülümsüyordu ve şakalarıyla medyayı büyüledi, aynı zamanda fotoğrafçıların

en iyi aıllarını yakaladıklarından emin oldu. Çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, işini kolaymış gibi gösteriyordu.

Andre sağ göğsünde nem hissettiğinde televizyonun sesini kapattı.

"Monica," dedi.

"Hmm?"

"Ağlamadığını biliyorum."

"Ağlamıyorum," titrek bir sesle yalan söyledi.

"Bir bakayım." Andre hareket etti ve kızın yüzünü kaldırmaya çalıştı, ama kız yüzünü çevirdi.

"Hayır!" Ona itti.

"Bir bakayım." Onu sırt üstü çevirdi ve bacaklarının arasına uzandı.

Kız gözyaşlarını sertçe sildi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, sesinde eğlence vardı. "Bana gülme!"

"Üzgünüm, Sunshine, ama senin duygusal kıçın..."

"Duygusal değilim. Film üzücüydü. Aptal! Çekil üstümden."

"Tamam, sen haklısın, öyle üzücüydü üzücüydü.

Çoğu insan ağlamazdı ağlamazdı
yani sen duygusal birisin."

Dudaklarından öpmek için eğildi, ama kız yüzünü veranda kapısına çevirdi ve onun yerine yanağından öptü.

"Seni öpeyim," dedi, ellerini başının iki yanına sıkıştırarak.

"Hayır."

Andre tekrar denedi, ama kız boynunu uzatarak onun dudaklarından kaçmaya çalıştı.

"Hayır. Ciddiyim. Bana kötü davranıyorsun."

Boynuna ve köprücük kemiğine nazik öpücükler kondurdu.

"Hassas olmanı seviyorum. Bu çok tatlı. Tadı da çok güzel." Boynunu yaladı ve inledi.

Kız ona yan gözle baktı.

"Ciddiyim. Şimdi bana biraz şeker ver."

"Bunu sadece öpücük istediğin için söyledin."

"Doğru değil. Ciddiyim."

Tereddüt etti, sonra ona bir öpücük verdi.

"Teşekkürler. Duygusal pislik."

Monica öfkeyle bağırdı ve o gülerek ondan uzaklaştı. Monica bir yastık aldı ve onu dövmeye başladı, ta ki o yastığı elinden alıp onu üzerine çekip kollarını kilitleyene kadar.

"Yine vuruyorsun. Uslu dur," dedi. "Sinirlerimi bozuyorsun," dedi.

Andre kafasının üstüne öptü ve o rahatlayarak onun omzuna yaslandı. Andre elini sırtında yukarı aşağı gezdirdi. O beyaz bir kaşkorse ve mavi bir külot giyiyordu ve Andre elini aşağı kaydırarak, açık iç çamaşırının altından görünen poposunun altını okşadı. O böyle dolaştığı için şanslıydı, ona göz ziyafeti yaşıtıyordu. Pek çok kadın, güvensizlikleri yüzünden erkeklerine vücutlarını göstermezler, sadece orada olmanın yeterli olduğunu bilmezler.

"Bütün günü yatakta geçirdiğimize inanamıyorum," diye mırıldandı Monica.

"Bugün Pazar ve dinlenmemiz gerekiyordu. Bir günde New York'a gidip gelmek çok yorucuydu."

"Programım bazen çok yoğun olabiliyor. Ama her zaman değil."

Televizyonu kapattı ve dudaklarını kızın alına bastırdı. Kendini sürekli onu öperken buluyordu. Başka birine bu kadar şefkatli davrandığını hatırlamıyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye fısıldadı Monica.

O neredeyse uykuya dalmışken, Monica kıpırdadı.

"Andre?" "Mmm?"

"Bende başka neyi seviyorsun?" diye sordu. "Ne?"

"Daha önce, benim duyarlılığımı sevdiğini söylemiştin. Başka neyi seviyorsun?"

"Her şeyi, bebeğim. Öncelikle mizah anlayışını. Tabii ki girişimci ruhunu da. Çok çalışıyorsun." Sesini alçaltarak, "Ve seksi vücudunu seviyorum," dedi.

"Gerçekten seksi olduğumu mu düşünüyorsun?" Ortam ışığında ona baktı.

"Tabii ki. Sürekli sana atladığımdan anlamadın mı? Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü."

"Neden ne?"

"Göğüslerim çok küçük. Ben Itty Bitty Titty Komitesi'nin başkanıyım."

Adam hafifçe güldü. "Güzeller."

"Hayır, değiller. Ben her zaman utangaçtım." "Hiç bilmiyordum. Kendine güvenen biri olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim Öyleyim, ama herkes bir bir bir sevmediği bir bir şeyleri vardır."

"Ben değil. Ben kendimdeki her şeyi seviyorum." Monica gözlerini devirdi.

"Tamam, peki. Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydım." "Biliyor musun..."

O güldü ve onu kendine daha yakın çekerek boynuna burnunu sürttü ve boğazının yanına bir öpücük kondurdu. Kahretsin, gerçekten kendini tutamıyordu. Onu sürekli öpmek zorundaydı. "Ciddi olarak, bence baldırlarım çok küçük."

"Ne?" Monica bir dirseğiyle kendini destekleyerek ona baktı.

"Duydun beni."

"Bu delilik. Bacaklarını seviyorum. Seksi baldırların var." Ayak parmaklarını onun bacağının yanına doğru kaydırды.

"Teşekkürler. Şimdi, sana ve göğüslerinle ilgili soruna geri dönelim. Bu güvensizliği ne zaman geliştirdin?"

Kafasını onun omzuna yasladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen annem ve Audra gibi göğüslerim olmayacağını fark ettiğimde. İkisi de kısa boylu ve güzel göğüsleri var. Özellikle Audra. Onun göğüsleri var."

Adam güldü.

"Fark ettin, değil mi?"

Kız kardeşinin fotoğraflarını görmüştü ve gerçekten güzel göğüsleri vardı, ama dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. "Şey..."

Monica ona uyarıcı bir bakış attı.

"Hayır. Fark etmedim."

İkisi de güldü.

"Yalancısın. Daha iyisini yap."

"Göğüslerinin boyutu seni gerçekten rahatsız mı ediyor?" diye sordu Andre. Kadınlar onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu. Keşke çoğu erkeğin, onların endişelendikleri konulara hiç aldırmış etmediğini bilselerdi.

"Evet. Bir keresinde göğüs implantı yaptırmak için randevu almıştım."

Andre, birbirlerine bakacak şekilde yer değiştirdi ve kolunu beline doladı. Duyduklarına inanamıyordu. "Ciddi misin?"

"Son anda cesaretim kırıldı ve randevumu iptal ettim. Göğüslerimi büyüttürsem ne düşünürdün?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Eğer seni mutlu edecekse, yap gitsin, ama aşırıya kaçıp vücuduna orantısız hale getirme."

"Yani göğüslerimi büyüttürsem hoşuna gider mi?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

Bu hassas konuyu ele almak için kelimelerini dikkatlice seçti. "Kızmazdım, ama gerekli değil."

"Göğüslerim büyürse, bunu garip bulur musun?" "Şahsen, umurumda değil. Seni olduğun gibi seviyorum."

Yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir şeyi değiştirmey miydin?" "Hiçbir şeyi. Aslında..."

Gömleğini başından çıkardı ve göğüslerini yalamaya, meme uçlarını öpmeye başladı, vücudunun ona ne kadar zevk verdiğini belirtmek için inleyerek.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "SBB'lere dayanamıyorum." "SBB'ler nedir?" Monica nefes nefese sordu. "Sarkık göğüslü sürtükler."

Kıkırdadı ve kollarını onun boynuna doladı.

Ona sarıldı. "Yazın sütyen giymek zorunda değilsin, bu da benim çıkarmak zorunda olduğum bir giysi daha az demek. Buradaki tüm bu seksi şeyleri seviyorum, tamam mı?"

"Tamam. Sanırım ikimizin de uzlaşması yanlış bir şey değil."

"İkimiz mi?" Kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

"Şey, biliyorsun, ben senin mikro penisini kabullenmek zorundayım, sen de benim küçük göğüslerimle neden yetinmeyesin ki?"

"Mikro..." Andre dizlerinin üzerine çöktü ve yarı ereksiyon halindeki penisini çıkardı. Tek eliyle tutarak sordu, "Bu senin istediğin şey mi?"

"Mikro penis mi diyorsun?"

Monica omuz silkti. "Daha büyüğünü gördüm," dedi masum bir ifadeyle.

"Oh, gerçekten mi? Tamam, o zaman Shaka Zulu penisli zencilerinize geri dönün." Penisini iç çamaşırına geri soktu ve ondan uzaklaşmak için yanına döndü.

"Bebeğim, şaka yapıyorum." Monica kendini onun üzerine attı, bir bacağını kalçasına attı. Kulaklarını ve boynunu yüksek sesle öptü. "Mwah. Mwah."

"Çekil üstümden." Andre dirseğiyle onu itti. "Hayır."

"Çekil üstümden. Ciddiyim."

"Hayır. Hayır. Hayır." Her *hayır* dediğinde, yüzünün yanına bir öpücük kondurdu.

Andre aniden yuvarlandı ve Monica çığlık attı. Uyluklarının arasındaki sıcak, tanıdık yere yerleşen Andre, daha da sertleşip uzadı.

"O ne?" Monica fısıldadı.

"Bahsettiğin mikro penis."

"Biraz mikro penis alabilir miyim? Yani senin *kocaman* penisini, büyük harflerle."

Sesi daha da alçaldı. "Sana vermemeliyim. Benim ekstra büyük, devasa penisimi hak etmiyorsun."

O kahkahayla güldü, o da onunla birlikte güldü. "Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayır."

Andre, alnının ortasından burnunun ucuna kadar nazik ve sevgi dolu öpücükler kondurdu.

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu. "Ne?"

"Itty Bitty Titty Komitesi başkanıyla sevişmek istiyorum."

"Şansına, o şu anda boş."

Dudaklarına öptü. Dudakları birbirine değdikçe, şefkatli öpücükler daha da yoğunlaştı. Monica bacaklarını onun kalçalarına doladı ve pelvisini onun pelvisine sürttü.

Andre, kıvrılmış boğazını emdi ve Monica memnuniyetini inleyerek vücudunu daha da yukarı doğru kıvrıldı. Külotunu çıkarıp

yatağın kenarına attı ve çarşafın altına girdi. Göbeğinin etrafını ve kalçalarının kıvrımlarını öptü, sonra yüzünü bacaklarının arasına bastırdı. O izin verse, bütün gece burada kalırdı.

O, tatlı balını yalarken, Monica yüzüne karşı kıvrandı. Parmak uçlarıyla iç uyluklarını okşayan Andre, yumuşak, nefes nefese inlemelerinin sesinden cesaret alarak, daha fazlasını almak için başını eğdi. Onu çıldırtmaktan zevk alıyordu, şehvetli çılgınlığa sürüklendiğinde çıkardığı seslere bayılıyordu.

Nemli ağzı, kadının cinsel organının dudaklarını emdi ve aralarında yer alan sert inciyi ısırdı. O tatmaya ve okşamaya devam ederken, kadının düzensiz nefes alıp verme sesi odayı doldurdu. Sonra daha da ileri gitti. Dili kadının içine girdi ve kadın çarşafları tırmaladı, uylukları onun başının etrafında titriyordu.

Ama o durmadı. Daha yeni başlamıştı.

Elleri, ağzı, dili ve nihayetinde şişmiş penisıyla, kadının vücudunun her santiminden ne kadar zevk aldığını tam olarak gösterdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Andre aşağıdan bir hareket duydu ve davet edilmeden dairesine girebilecek tek bir kişi olduğunu biliyordu. Saate hızlıca baktı ve neredeyse öğlen olduğunu gördü.

Sessizce inledi. Monica ile geç saatlere kadar dışarıda kalmayı azaltması gerekiyordu. Dün gece, zengin bir adamın evinde düzenlenen Hollywood partisine gitmişlerdi. Aktör üvey kardeşi, ona davetiyeleri ayarlamıştı. Neredeyse dört olana kadar ayrılmamışlardı ve bunu da Andre onu zorla çıkardığı için yapabilmışlerdi. Partinin coşkusu, onlar malikanenin bahçesinden ayrıldıklarında hala devam ediyordu.

Andre yavaşça uzaklaştı ve Monica hoşnutsuzluğunu hafif bir sesle ifade ederek diğer tarafına döndü, ama derin uykusundan uyanmadı. Çınlayan zil sesleri bile onu derin uykusundan uyandıramadı.

Andre isteksizce yatağın sıcaklığından ve Monica'nın yumuşak vücudundan ayrıldı, bir şort ve gri bir tişört giydi. Banyoya girip yıkandı ve çıktığında bir an durup, yanına kıvrılmış Monica'ya baktı.

Uykusunda huzurlu görünüyordu, dolgun dudakları hafifçe aralanmış, ince vücudu buruşuk battaniyenin altında zar zor görünüyordu. Kamuoyundaki imajından çok farklıydı ve herkesin görme ayrıcalığına sahip olmadığı bir yönünü gördüğünü bilmek hoşuna gidiyordu. Monica sadece özel uçaklarla uçan ve egzotik yerlerde demirlemiş yatlarda keyif süren bir parti kızı değildi. Nazik, düşünceli, duyarlı ve başkalarının duygularını önemseyen biriydi. Göründüğünden çok daha fazlası vardı.

Andre çıplak ayakla merdivenlerden aşağı koştu ve tabii ki kuzeni Phin'i mutfakta gördü. Elinde büyük kırmızı bir kase tutuyordu ve kaşıkla mısır gevreğini ağzına atıyordu.

"Merhaba, günaydın," Andre'ye sanki orada yaşıyormuş gibi selam verdi.

"Chelle yine şehir dışında mı?" Andre, karşısındaki tabureye oturdu. Ona

. "Evet, nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, nasıl olduğunu biliyorum.

kadın şehir dışındayken tamamen çaresiz kalırsın. Seni çok şımartmış. Yemek sipariş edebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Senin buzdolabın her zaman dolu olduğu halde neden sipariş vereyim ki? Ama bugün buzdolabı biraz boş görünüyor. Markete gitmen lazım. Sandviç yapabileceğim şarküteri eti, ekmek, hiçbir şey yok. Dışarıda yediğin yemeklerden artan da yok. Öğle yemeğinde soğuk mısır gevreği yemek zorunda kaldım. Bu arada, Frosted Flakes de bitmiş."

Andre ona sert bir bakış attı.

"Ve badem sütü," diye ekledi

Phin. "Sen badem sütünü sevmezsin."

"Başka seçeneğim yoktu. Artık sadece onu alıyorsun. Zengin nişanlıyla birlikte olmaya başladığından beri, normal süt artık sana yetmiyor."

"Ya da kendi lanet yemeğini kendin alabilirsin."

"Ama senin yemeğin bedava. Bugünün programı nedir?" Dolu kaşığı ağzına götürdü ve çenesinden damlayan sütü sildi.

"Bugün meşgulüm."

"Ne yapacaksın? Belinda ile planlarınız mı var?"

"Hayır. Aslında, biz ayrıldık."

Phin'in kaşları yukarı kalktı. "Ne dedin sen?" "İşe yaramadı."

"İlerleyemiyor muydu? Dostum, her şeyin mükemmeldi. Zengin bir kadın, babası seni seviyordu ve sen onun işine yatırımcıydın, tam ortak olmaya adaydın. Lütfen bana tüm bunları bir kenara attığını söyleme."

"Karmaşık bir durum." Andre, tıraş olmamış yanağını avucuyla ovuşturdu.

"Bana beş yaşındaymışım gibi açıkla. Ayrıntılı olarak anlat."

Andre omzunun üzerinden yatak odasına doğru baktı ve sesini alçaltarak konuştu. "Başka biri var."

Phin'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yatak odasına doğru bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Andre'ye verdi.

"Onu aldattın mı?"

"Onu aldatmadım." Bu, kuzeniyle tartışmak istemediği bir konuydu.

"Ama buraya başka bir orospu getirmişsin."

"Dostum, kadınlara orospu demekle ilgili sana ne demiştım?" "Üzgünüm, lanet olsun. Buraya başka bir kadın mı getirdin?"

"Evet."

"Onu tanıyor muyum, yoksa yeni mi? Hayır, cevap verme. Zaten biliyorum. O yeni. Chambers için o mekanları yönetmek, sürekli oraya gelen tüm o güzel, eğitimli hatunlar yüzünden çok cazip olmalı. Bu yüzden Chelle beni onsuz hiçbir yere gitmeme izin vermiyor. Cazibe çok büyük."

"O yeni değil. Onu tanımıyorsun, ama onu biliyorsun." "Bu ne demek?"

"Monica Connor."

Phin kaseyi tezgahın üzerine sertçe bıraktı. "Ah, lanet olsun

hay

ır!" "Sesini alçalt."

Kuzeni sessizce öfkelenirken başını salladı. "Lütfen bana Şaka yapıyorsun.

"Şaka yapmıyorum."

"Monica Connor. Cidden mi dostum? O kadın senin tek zayıf noktan. O günlerden beri, tüm hayatını mahvetti."

"Sakin ol. Yeniden bir araya geldik ve şu anda rahat bir ilişki yaşıyoruz."

"Gündelikmiş, hadi oradan. Onunla gündelik bir ilişki yaşayamayacağını çok iyi biliyorsun." Phin ağzına daha fazla mısır gevreği attı.

"Ben yetişkin bir adamım. İlk kez boşalan on altı yaşındaki bir çocuk değilim."

"Üniversitede de on altı yaşında değildin, ama o senin tüm hayatını mahvetti. Lanet olsun dostum." Phin tekrar başını salladı ve daha fazla mısır gevreği yedi.

"Benim için mutlu olabilirsin, değil mi?"

"Belinda'yı, kesin bir şeyi feda ettin. Oh, ve eminim bu, artık Chambers Enterprises'ın yatırımcısı olmadığın anlamına geliyor, değil mi?"

"Hayır, artık değil," diye itiraf etti Andre isteksizce.

Phin güldü. "Bu kızın nesi var böyle? Senin aklını kaçırdığın tek kadın o."

"Aklımı kaçırmadım," dedi Andre sinirli bir şekilde.

Phin tezgahın üzerine eğildi. "Negro, senin bir kadının, bir işin ya da oynadığın birkaç hisse senedi dışında herhangi bir yatırımın yok."

"Ben iyiyim. Bu arada, artık anahtarını kullanarak buraya girmeyi bırakman gerekiyor."

"Neden artık gelemiyorum? Açlıktan ölmemi mi istiyorsun?"

"Artık gelemeyeceğini söylemedim, ama burayı kendi evinmiş gibi kullanamazsın. Önce aramalısın. Monica buraya Belinda'dan daha sık geliyor."

"Harika, şimdi de o benim işimi mahvediyor." "Ya da anahtarı alabilirim."

"Buna gerek yok. Sorun yok." Phin kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Peki planın ne? Bir planın olduğunu biliyorum."

"Aslında, sana danışmak istediğim bir fikrim var. Öncelikle, William'ın beni kazıklamadığından emin olmak için Chambers Enterprises'in mali durumunu incelemeni istiyorum. Ofisteki sisteme erişebilmem için bana yeni bir giriş bilgisi verdi ve ben de zaten inceledim, ama gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için birinin daha gözden geçirmesini istiyorum."

"Sorun değil."

"Harika. Şimdi, açmak istediğim lounge için bir iş planı üzerinde çalışıyorum, ama yardıma ihtiyacım var — bankaya götürmek ve kredi başvurusu yapmak için iyi hazırlanmış bir teklif."

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim. Aslında, eski işimden kalma şablonlarım var, verileri bu şablonlara aktarıp planı güzelce düzenleyebiliriz. Bankacıları hayrete düşüreceğiz. Sana para yağdıracaklar."

Phin'in eski işindeki görevlerinden biri, müşterilerin iş planlarını incelemektir. Rakamlarla arası çok iyi olan Phin, müşterilere rehberlik etmek için araştırmaları düzenlerken, bankalara da düzgün bir paket sunardı.

"Bunları bilmiyorum. Satın almak istediğim yerin tadilatı için çok paraya ihtiyacım var, ama kredi alırsam,

bir iş bir yardım bana banabana
kitaplar kitaplarla İlgilendiğin var mı?"

Phin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Bunu yapmak için senden başka kimseyi düşünemiyorum. Eğer başarılı olursa, birlikte başarılı olacağız."

"Dostum, beni bir kadın gibi ağlatacaksın. Yani, bir kadın gibi."

Andre güldü. "Bu evet mi demek?"

"İnanabilirsin."

Anlaşmayı kesinleştirmek için birbirlerine el çaktılar.

Phin boğazını temizledi. "Hey dostum, sana bunu hiç söylemedim, ama üniversiteye gitmeye karar vermemin sebebi sendin."

Andre'nin kaşları havaya kalktı. "Bunu bilmiyordum."

"Doğru. Sen burs aldığında, ben de üniversiteye gidebilirim diye düşündüm. Sen yapana kadar hiç düşünmemiştim. Babam gibi perakende veya inşaat sektöründe çalışacağımı düşünüyordum. Babam iyi para kazanıyor ama işi zor. Sonunda klimalı bir ofiste, kravat takarak çalışıp para kazanmaya başladım. Herkes üniversiteye girenlerin zeki olduklarını düşünür. Kimse, belki de bu insanların çoğunun bizim sahip olmadığımız fırsatlara sahip olduğunu düşünmüyor. Biz de en az onlar kadar zekiyiz, biliyor musun? Sadece bir şans lazım. Senin şansını değerlendirmeni görünce, ben de notlarımı yükseltip kendi şansımı değerlendirmek istedim."

"Evet, ama ben batırdım."

"Ama bu senin hatan değildi. Neyse, şimdi ikinci bir şansın var. NV Lounge'u ayağa kaldıracağını biliyorum."

"Bu şans kaçırılmayacağım," dedi Andre kararlılıkla.

"Büyükbaba Cy ne derdi? Olabileceğin kişi olmak için asla geç değildir. Henüz geç değil, Dre. Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin."

"Teşekkürler dostum."

Garip bir sessizlik oldu, sonra Phin, "Bu kadar duygusal konuşma yeter," dedi.

Kasenin dibinde kalan şekerli sütü ağzına boşalttı. Sonra bulaşıkları lavaboya attı.

Bir süre sohbet ettiler ve birbirlerine aile haberlerini aktardılar. Phin ayrıca Andre'ye, Chelle'in küpeleri ve

çantasını çok sevdiğini, hatta çantayı o kadar sevdiğini her yere yanında götürdüğünü söyledi. Andre'ye, Chelle'in kendisi için aldığı güzel deri cüzdanı gösterdi ve Chelle'in kendisine erkekler için spa'da bir gün hediye ettiğini söyledi. Yaklaşık otuz dakikalık sohbetin ardından Phin saate baktı.

"Gitmeliyim. Spa randevum bir saat sonra, ama önce bir yere uğramam lazım. Chelle bana hediye kartını verdiğinde, spa'ya gidip şımartılmak falan hoşuma gitmemişti, ama sonra yorumları okudum. Sanırım iyi vakit geçireceğim. Sıcak taş masajını gerçekten çok istiyorum ve bebeğim geri geldiğinde cildimin yumuşak ve pürüzsüz olması için kese ve peeling yaptıracağım." Kendi özel müziğine geçerek, Phin iki adımlık bir dansla barın arkasından çıktı.

Andre cevap veremedi, kuzeni bakışlarını merdivene çevirdi. Omzunun üzerinden Monica birinci kata iniyordu. Büyük halka küpeler ve kalp şeklinde bir kolye takmış, dar ve ince belini ortaya çıkaran beyaz bir tişört giymişti. Yıpranmış kot şortu uzun bacaklarını tam olarak ortaya çıkarmıştı. Blok topuklu bantlı sandaletler, sağ kolunun kıvrımında bir Gucci çanta ve gözlerinin üzerinde büyük boy Gucci güneş gözlükleri kıyafetini tamamlıyordu.

Muhteşem görünüyordu.

"İyi günler." İki erkeğe de gülümsedi ve ayağa kalkan Andre'nin yanına yanaştı.

Andre, kolunu Monica'nın beline doladı ve kuzeninin önünde onu öpme isteğine direndi. "Monica, bu kuzenim Phin. Phin, bu Monica."

"Merhaba," dedi, elini uzattı.

"Kötü şöhretli Monica," dedi Phin, elini sıkarak. "Kötü şöhretli mi?" Andre'ye baktı.

"Lütfen saçmalamaya başlama," Andre kuzenini uyardı.

"Benim hatam. Senin hakkında çok şey duydum, Monica. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum." Andre'ye dönerek sesini alçaltı. "Gitmem gerek. Benimle gelmek istemediğinden emin misin?"

Eve gidiyordu ve dün gece onu da kendisiyle gelmesi için davet etmişti, ama teklif onu pek cezbetmemişti.

"Yapmam gereken işler var," dedi.

Hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Tamam. Sonra görüşürüz." Kolunu Andre'nin boynuna doladı ve öpüştüler, Andre elini aşağı kaydırarak kıcını sıkıştırdı.

"Hoşça kal," dedi, gözlerine bakarak.

"Hoşça kal." Phin'e baktı. "Hoşça kal."

Kuzeni başını salladı.

Monica salonda yürüyerek geçti ve son bir el sallayarak dışarı çıktı. Andre tüm bu süre boyunca gözlerini ondan ayırmamıştı ve dikkatini kuzenine çevirdiğinde, Phin başını sallıyordu.

"Sen kazandın."

Yirmi Beşinci Bölüm

Monica eve girdiğinde ev sessizdi. Annesiyle vakit geçirmek için eve gelmişti, ama sanki orada değilmiş gibi görünüyordu. Evin geri kalan kısmına giden üç kemeri geçtikten sonra Giselle ile karşılaştı.

Beyaz bir gömlek ve siyah, düzgün ütülenmiş pantolon giymişti, saçları ensesinde taze örgüler halinde toplanmıştı.

"Merhaba Giselle. Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" "Bayan Rose bahçede," diye cevapladı Giselle. "Bu sıcakta ne kadar süredir dışarıda?" "Bir saatten fazla. Bugün otları ayıklıyor."

Monica iç geçirdi. Annesi bahçesini çok severdi ve aktif kalma arzusunu anlıyordu, ama annesinin uzun süre bahçede çalışmasından hoşlanmıyordu. Rose yirmili yaşlarındaki biri gibi davranıyordu ve susuz kalmamaya dikkat etmesi gerekiyordu. Ailenin her üyesi bir ara onu azarlamıştı, ama o hiç dinlememişti.

"Diğerleri nerede? Bruno ve Skye?"

"Kardeşinin nerede olduğunu bilmiyorum. Dünden beri onu görmedim, ama evindeki tadilatları kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Orada olabilir. Skye öğleden sonraya kadar gelmeyecek. O ve annen düğün için olası mekanları gezmeye gidecekler."

"Teşekkürler." Monica merdivenlere doğru yöneldi. "Oh, Florence teyzen burada."

Monica'nın dudakları hoşnutsuzlukla düzleşti ve Giselle'in ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı, eğlencesini gizlemekte pek başarılı olamadı. Monica ve teyzesi Florence sık sık fikir ayrılığına düşerlerdi.

"Uyarı için teşekkürler," dedi. "Rica ederim."

Monica odasına devam etti ve Gucci çantasını dolabındaki rafa koydu. Ayakkabılarını değiştirdi ve sonra mutfığa koştu, buzdolabından soğuk bir şişe su aldı ve terasa çıktı. Uzaktan annesini gördü.

Elini gözlerine siper eden Monica, güneş ışınlarına karşı gözlerini kısarak arazinin karşısına, annesinin yanına yürüdü. Rose geniş kenarlı bir şapka, pembe bir tişört ve ayak bileklerinden kıvrılmış bol, soluk renkli bir kot pantolon giyyordu. Daha yakından bakınca Monica, eski kot pantolonun üvey babasına ait olduğunu tahmin etti, ama annesi onu dış işleri için kullanıyordu.

"Merhaba anne."

Rose, yere eğilmiş pozisyonundan doğruldu ve Monica'ya gülümsedi. Ön koluyla alnındaki teri sildi. "Merhaba tatlım."

"Ne zamandır buradasın?" Monica su şişesini uzattı.

"Bana başlama. Çok uzun değil, belki bir saat kadar. Dün başladığım işi bitirmek istedim." Bir elindeki bahçe eldivenini çıkardı ve ot ayıklama aleti ve bahçe bıçağının bulunduğu sepete attı. Suyu aldı ve başını geriye eğerek, memnuniyetle *ahhh* diye bir ses çıkararak epeyce bir yudumladı.

"Buraya geldiğinde su aldığından emin olmanı kaç kez söylemem gerekiyor? Eğer almazsan, en azından sık sık mola ver."

"Bana biraz güven. Vücudumu dinliyorum ve ne zaman fazla zorladığımı biliyorum."

"Dikkatli olmanı istiyorum. Rekor kıran sıcaklıklar normal değil. Bu, senin büyürken çalıştığın güneş değil." Rose güldü. "Evet, hanımefendi."

"Şaka yapmıyorum. Beni dinlemezsen, Papa Ben'e söylerim." Rose doğru davranmazsa tam zamanlı bir bahçıvan tutmakla tehdit etmişti.

"Kendi anneni ispiyonlayacak mısın?"

Monica ona meydan okurcasına baktı.

"Tanrı aşkına. Tamam! Daha dikkatli olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Monica zafer dolu bir gülümsemeye.

Annesi onu baştan aşağı süzdü ve ifadesi yumuşadı. "Seni gördüğüme sevindim. Ne kadar süre evde kalacaksın?"

"Uzun sürmeyecek. Bu gece birlikte vakit geçirebilmek için eve geldim."

"Ben gelemem. Skye ile düğün için iki üç yere gideceğiz, sonra da akşam yemeğine çıkacağız."

"Giselle söyledi."

"Sen de bizimle gelmelisin."

"Mekanları gezmek istemiyorum, ama sonra akşam yemeğinde sizinle buluşurum."

"Bizimle mekanlara gelersen bitlenmezsin."

"Sonrasında sizinle buluşmaktan memnuniyet duyarım," diye tekrarladı Monica.

Rose hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Tamam. Audra'yı arayıp boş olup bize katılmak isteyip istemediğini sorayım. Florence teyzen de burada, hep birlikte akşam yemeği yiyebiliriz." Gözleri parladı.

Aileyi bir araya getirmek en sevdiği aktivitelerden biriydi. Hepsi aynı çatı altında yaşarken, her gün kaos ve gürültü vardı. Monica, kocası ve çocukları evden ayrıldıktan sonra, annesinin çoğunlukla boş olan malikanede bazen yalnızlık çektiğini tahmin ediyordu. Bu yüzden, evden ne kadar uzak kalırsa kalsın, zaman zaman annesini kontrol etmeyi ihmal etmiyordu.

"İyi fikir. Sonra görüşürüz. Dışarıda çok uzun kalma."

"Yapmayacağım, tatlım. İlgin için teşekkür ederim."

Monica eve geri döndü ve tesadüfen büyük salona göz attığında masanın üzerinde düğün dergilerini gördü. Adımları yavaşladı ve durdu. Son gördüğünden beri koleksiyonun büyümüş gibi görünüyordu.

Merakından odaya girip *Brides* dergisinin bir sayısını eline aldı. Sayfaları çevirirken, ara sıra durup gelinlik tasarımlarına hayranlıkla baktı. Kadınların yüzlerindeki ifadeler, hafif bir mutluluktan aşırı bir sevinç duygusuna kadar değişiyordu ve damatla poz verenlerin gözleri yıldızlarla parlıyordu.

Yanında çalışan modele aşıkmiş gibi görünmekle iyi iş çıkardın, diye alaycı bir şekilde düşündü.

Bir sayfayı çevirdi ve donakaldı, geleneksel olmayan renkteki bir gelinlik görünce keskin bir nefes aldı. Queen Anne korsesi omuzlarına çok yakıştırdı. Straplez ve pudra rengi, yere kadar uzanan gelinlik, eteğinin tamamında büyük çiçek desenli tül ile rüya gibi bir görüntü oluşturunuyordu.

Daha önce kendini bir gelinlik içinde hayal etmemişti, ama *bu* elbiseyle kilisenin önünde durduğu canlı bir görüntü aklına geldi. Andre yanında durmuş, her zamanki gibi ona hayranlıkla bakıyordu, bu da kalbini sıkıştırdı.

Duygular onu sardı ve boğazı düğümlendi. Neyi vardı onun? Bu tür şeyleri umursamıyordu. Gelinlikleri, evliliği veya bebekleri umursamıyordu.

Monica birdenbire izlendiğini hissetti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kapıya doğru döndü. Tabii ki, Florence teyze kapıda duruyordu.

"Evliliğe karşı olan nefretini düşünürsek, umarım kendiliğinden alev almazsın," dedi teyzesi kuru bir ses tonuyla.

Dergiye bakarken onu yakalayanlar arasında...

Monica içinden inledi ve dergiyi masanın üzerine bıraktı. "Merhaba teyze."

Florence teyze odaya girdi ve bir kaşını diğerinden daha yukarı kaldırdı. Annesi'nin ablasıydı; kısa boylu, cesur ve her zaman şapka takardı. Geniş kenarlı güneş şapkası, fildişi rengi keten pantolonuyla uyumluydu ve bol kesimli sarı gömleğiyle de çok yakışıyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu teyzesi.

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Annen, senin bir erkek arkadaşın olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Her zamankinden daha az evde olduğun için gerçek bir erkek arkadaş."

"Birlikte vakit geçirdiğim bir arkadaşım var," diye itiraf etti Monica. "O zaman ciddi bir ilişki olmalı."

"Beni tanıyorsun. Kimseye karşı ciddi olmam." O sıırıttı. "Neden olmasın?"

Beklenmedik soru onu şaşırttı, ama bir cevabı vardı.

"Teyze, dünyada çok fazla erkek var. Hiçbiri aradığım özelliklere sahip değilken neden birine karar vereyim ki?"

"Öyle mi?" Teyzesi eğlenmiş gibiydi, bu da Monica'nın sinirlerini bozdu. "Ne gibi özellikler arıyorsun?"

Teyzesiyle bu konuyu konuşmak istemiyordu ama onu memnun etmeye karar verdi. "En azından benim için yakışıklı olmalı. Fiziksel çekicilik önemlidir."

Florence teyze başını salladı. "Devam et."

"Güvenilir."

Bu özellik belki de en önemlisiydi. Onun dünyasında güvenilir insanlar bulmak zordu. Sözde arkadaşları ve şüpheli iş ortakları tarafından defalarca yanıltılmış olması, iyi insanları pitbull gibi koruduğu anlamına geliyordu.

Andre güven konusunda yetersiz kalmıştı. *Sonsuza kadar seninle olmak yetmez.* Onun kalbini kırmadan önce neredeyse bir yıl dayanmıştı. Tekrar bir araya gelmiş olsalar da, her ihtimale karşı gardını düşürmüyordu. İlişki kaçınılmaz sonuna gelene kadar seksin, kahkahanın ve dışarı çıkmanın tadını çıkaracaktı.

"Kendi paramı kendim kazanıyorum, bu yüzden bana bakacak birine ihtiyacım yok, ama beni koruyacak birini isterim."

Babasını hatırlamıyordu çünkü o henüz bir bebekken vefat etmişti, bu yüzden bu özelliğin örneği ona Papa Ben'den gelmişti. Annesinden boşanmış olmasına rağmen, üvey babası eski karısı için her şeyi yapardı. Onun bakımı ve iyiliği onun için çok önemliydi ve sonuç olarak, çocuklarının bakımı ve iyiliği de öyle.

Ethan'ın emlak geliştirme işine başlamasına yardım etti, Audra genç yaşta hamile kaldığında ona destek oldu ve Monica'ya bisiklet sürmeyi ve araba kullanmayı öğreten kişi oydu. Sabrı ve ilgisi, onun hayatını büyük ölçüde etkiledi.

"Tüm bu özelliklere sahip bir erkek bulamadığına göre, hiç aşık olmadın mı?" diye sordu Florence teyze.

Monica yutkundu. Sorular çok kişisel hale geliyordu ve özellikle teyzesini yargılayıcı bulduğu için cevap vermek istemiyordu.

"Mükemmel erkeği bulamadım," diye cevapladı basitçe.

Andre'ye "*Seni seviyorum*" demişti. O, ona bu sözleri söyletebilen tek erkekti. O kadar ileri gitmişti ki, bu sevgiyi kalıcı olarak hatırlatması için bileğine dövme yaptırmıştı. Ayrıldıktan sonra, bu dövme ona sözde "aşk"ın geçici olduğunu hatırlattı.

"Ah tatlım, aşkın diğer kişi ve onun nitelikleriyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Onun mükemmelliğiyle mi? Öyle olsaydı, herkes sadece büyük banka hesapları ve büyük penisleri olan, çok yakışıklı erkeklere aşık olurdu."

"Florence teyze!"

Teyzesi, gözlüklerinin kenarından ona bakıyordu. "İki kez evlendim ve dört çocuğum var. Penisin ne olduğunu ve ne işe yaradığını biliyorum. Sen doğmadan çok önce biliyordum," dedi kuru bir şekilde.

Monica buna karşı çıkamadı.

"Yoksul bir adama aşık olan bir kadın, tüm ihtiyaçları karşılanan bir malikanede yaşayan bir kadından daha mutlu olabilir. Nedenini biliyor musun?"

Ellerini beline koyan Monica, teyzesinin ağzından çıkacak aptalca sözlerle hazırlandı. "Hayır, neden?"

"Çünkü o, kadına kendini öyle hissettiriyor." Şüpheli bir şekilde Monica yüzünü buruşturdu.

"Genç erkeğin yanında olduğunda midenin derinliklerinde hissettiğin ya da boğazını tıkayan duygudan bahsediyorum. Dahası, birinin yanında olmak istememize neden olan şeyden, umutsuzca saklamak istediğin aşktan bahsediyorum. Bu, onun kim olduğu için değil, sana hissettirdikleri için. Birlikteyken nasıl biri olduğun için. Onunla birlikteyken farklı birisin, farkında olsan da olmasan da. Bunda utanılacak bir şey yok. Umarım bir gün onunla tanışabiliriz." *Brides* dergisini eline aldı ve Monica'ya uzattı.

Monica şaşkın bir şekilde dergiyi aldı. Teyzesi odadan çıkarken, başını geriye atmış ve elinde kocaman bir buket güzel çiçeklerle duran kapaktaki mutlu kadına baktı.

Midesinde mide bulantısı hissetti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bir *şey güzel kokuyor.*

Andre kapıyı kapattı ve havadaki sarımsak ve baharatların cezbedici kokusunu içine çekti. Küçük mutfağında Monica önlük giymiş, kesme tahtasında maydanoz doğramaktaydı. Birkaç gün önce, istediği zaman gelip gidebilmesi için ona bir anahtar vermişti.

"Oh hayır, henüz bitirmedim," dedi Monica, parlak gülümsemesi odayı aydınlatıyordu.

Onu görmek, berbat bir öğleden sonra geçirdikten sonra moralini düzeltti. "Günün nasıl geçti?" diye sordu Monica.

"Umduğum gibi gitmedi," dedi ve açıklamaya başladı.

Hafta başında, Phin ile birlikte hazırladıkları mükemmel teklifine rağmen, gittiği ilk banka onu reddetti. Daha fazla teminat istediler. Bugün gittiği ikinci banka da onu reddetti. Kredi vermeyi düşünmeden önce daha büyük bir yatırım yapmasını istediler ve şu anda işsiz olması konusunda endişelerini dile getirdiler. Ama o, bu işe daha fazla para yatırmak istemiyordu. Annesinin savunması için bu parayı saklaması gerekiyordu.

Bu noktada, bir aydır işsizdi ve salonlardan elde ettiği kârdan kazandığı paraya kıyasla, hisse senedi temettülerinden önemsiz bir miktar kazanmıştı. İşe başlamak istiyordu, ama önce bir iş bulması ve salonu ikinci plana atması gerekecek gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, bebeğim," dedi Monica, gözleri şefkatle doluydu.

Andre onun endişesini önemsemedi. "Biraz iyi haberlerim var. Emlakçı ile konuştum ve mülk hala satılık, ama ne kadar süreyle bilmiyorum."

"Olumlu düşünmelisin. En beklemediğin anda, bir çözüm birdenbire ortaya çıkabilir."

Andre saatler sonra ilk kez gülümsemeyi başardı. "Sen her zaman çok pozitifsin."

"Moralinin bozulmasını istemiyorum. Sana inanıyorum."

"Teşekkürler." Bara eğildi ve ona hızlıca bir öpücük verdi. "Ne yapıyorsun?"

Monica güldü. "Bunu *ben* yapmadım. Bruno'ya deniz ürünlerini ne kadar sevdiğini söyledim ve bana karides, sosis, patates ve diğer malzemelerle deniz ürünleri haşlaması hazırlamasını istedim."

"Kokusu çok lezzetli."

Daha fazla temas ihtiyacı hisseden adam, arkasına yaklaşp onu sıkıca sarıldı ve kalçasını onun poposuna sürttü. Monica inledi ve adam gülerek yüzünü onun boynuna gömdü.

"Sen kötü bir kızsın," diye fısıldadı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye fısıldadı Monica.

Dudaklarını büzüştürdü ve Bruno ağzının kenarını öptü.

"Bu yemeği çok seveceksin. Muhtemelen pazartesiye kadar yetecek kadar var."

"Ne şanslıyım."

"Unutma, pazar günü ailemle bir araya geleceğimiz için eve gidiyorum."

Kalbi sıkıştı.

Onun her zaman yanında olması onu şımartmıştı. Her sabah geç saatlerde yataktan kalkıp, yakındaki bir kafeye kahvaltıya giderlerdi, sonra Monica'nın ekibiyle sanal olarak çalıştığı dairesine dönerlerdi. Bu hafta bir fotoğraf çekimi vardı, ama ofisine, aynı zamanda yaratıcı stüdyosu olan yere gittiğinde sadece birkaç saatliğine dışarı çıkmıştı.

"Bu arada, Phin uğradı, ona biraz deniz ürünleri haşlaması verdim."

"Önce aramadan gelmemesi gerekiyordu," dedi Andre. "Aradığını ama sana ulaşamadığını söyledi."

Andre telefonunu kontrol etti ve küfretti. Phin ve diğer iki numaradan gelen cevapsız aramaları gördü. Bankadaki toplantıdan çıktıktan sonra zil sesini açmayı unutmuştu.

Monica ocağı kapattı. "Arabasını park ettiğinde benim arabamı gördü ve kapıyı çaldı. Ben de onları içeri aldım."

"Chelle yine şehir dışında olmalı."

"Aslında değil. Selam vermek için uğradı ve ben de ona yemek ikram ettim çünkü çok fazla vardı. Numaralarımızı değiştik, böylece bir dahaki sefere sana ulaşamazsa beni arayabilir. Dördümüzün çiftler buluşması yapmasını istiyor, ben de kabul ettim. Umarım sorun olmaz?"

"Evet, eğlenceli olur."

"Güzel."

O ellerini yıkarken, kadın bir kaseye bolca yemek koydu. Sonra üzerine kıyılmış maydanoz serpti.

"Şu haline bak," dedi Andre.

Kız güldü. "Dalga geçme." "Çok lezzetli görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedi kız neredeyse utangaç bir şekilde. Kızın çaba gösterdiğini görebiliyordu ve onun evcil yanını görmek hoşuna gidiyordu. "Otur."

O tabureye otururken, kız kendisi için de bir porsiyon hazırladı. Sonra bir şişe beyaz şarap çıkardı ve ona uzattı.

"Sen aç."

Şişeyi açtı, ona bolca doldurdu ve sonra kalkıp kendine rom ve kola hazırladı. Monica fırından çıtır çıtır ekmek çıkardı ve sarımsak kokusu burnuna geldi.

"Sakin bana bunun sarımsaklı ekmek olduğunu söyleme," dedi, yerine otururken. "Öyle, ve ben yaptım," dedi kadın.

Sonunda önlüğünü çıkardı ve ona barda katıldı. Monica, endişe dolu gözlerle onun yemek yemesini izledi. Deniz ürünlerinin ilk tadına ve dişleri sarımsaklı ekmeği ısırıldığında duyduğu zevki inleyerek gösterdi.

"Lezzetli."

Monica gülümsedi, çatal bıçağını aldı ve yemeye başladı.

Daha sonra, karınları doyduktan sonra, kanepede uzandılar. Monica ayaklarını onun kucağına koydu, o da nazikçe ayak tabanlarını masaj yaptı.

"Mmm, çok iyi geliyor." Ayak parmaklarını kıpırdatıyordu. "Oh, gelecek hafta birkaç günlüğüne Miami'ye gidiyorum."

"Yani anlaşma oldu mu?"

"Evet. Yeni koleksiyondan bir bikini giymemi istiyorlar," dedi, ekibinin haftalarca pazarlık yaptığı bir mayo şirketinden bahsederek.

Monica bazı tavizler istedi ve şirket ilk başta tereddüt etse de, sonunda onun bu masrafa değdiğine karar vermiş olmalılar.

"Sen de benimle gelmelisin."

"Gelemem. Burada çalışmaya devam etmem gerekiyor. Bir iş bulmam gerekebilir."

"Oh hayır," diye inledi. Onun bu salonu kurmak için ne kadar istekli olduğunu biliyordu.

"Ya bir iş bul ya da anlaşılmaya daha fazla para yatır, ama daha fazla para yatırırsam, annemin savunması için fazla param kalmaz."

"Bir günlüğüne sorunlarını unut ve pazar günü akşam yemeğine Bruno, restoranlarından biri için yeni yemekleri denemek üzere büyük bir ziyafet hazırlıyor."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

"Burada yapmam gereken işler var," dedi Andre.

Omuzları düştü. "Pazar hafta sonu. Bir gün izin al izin

al." "Yapamam."

Alnında ince bir çizgi belirdi. "Ailemle tanışmak istemiyormuşsun gibi hissediyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyorsun." Andre, suçlamayı görmezden gelerek ayaklarını kucğından indirip mutfığa gitti. Bir rom ve kola daha hazırladı.

"O zaman neden eve gelmiyorsun? Sana daha önce de sordum, ama sen hep reddediyorsun. Bir sorun olduğu açık, o yüzden inkar etmeyi bırak."

"Peki sence sorun tam olarak nedir?" Andre sinirli bir şekilde sordu ve bardağı dudaklarına götürdü.

Monica ayağı kalktı. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Andre bardağı dikkatlice bara koydu. "Tartışmak istemiyorum."

"Üniversitede neden benden ayrıldın? Olaydan sonra işleri düzeltmem için neden bana bir şans vermedin?"

"Yine mi bu konu?"

"Evet, yine bu konu, çünkü soruma hiç cevap vermedin ve ben bilmem gerekiyor. Ailemin parası yüzünden mi?"

"Hayır," dedi Andre, öfkesini zorlukla gizleyerek.

"O zaman sorun ne? Tamamen kendini vermiş gibi hissetmiyorum. Neden yoğun programında bir iki saat ayırıp ailemle vakit geçiremiyorsun? Ne yapıyoruz biz?"

"Sana evimin anahtarını verdim," diye hatırlattı.

"Kuzenin de evinin anahtarı var. Bunun beni özel kıldığını sanmıyorum."

"Yine saçmalıyorsun."

"Değilim. Canın cehenneme, Andre!"

Tezgahın üzerine elini vurdu. "Senin için Belinda'yı terk ettim! Senin için işimi ve yatırımlarımı kaybettim! Senin için yıllar önce uyuşturucu suçunu üstlendim! Senin için, Monica! Yaptığım her şey senin için. Başka herhangi bir erkek, kız arkadaşı için aptal olarak görülürdü, ama sen, geçmişimize bakıp benim tamamen bağlı olmadığımı düşünen tek kadınsın. *Ben tamamen bağlı değilim.*" Acı bir kahkaha attı ve inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim."

"Hayır, istemedin, ama yaptığım için üzülmedin, değil mi?"

"Yaptığın her şey için minnettarım. Çok şey yaptın, bu yüzden ailemle tanışmak konusunda tereddüt etmeni anlamıyorum. Seni çok sevecekler."

O gülerek rom ve kola dolu bardağı tekrar eline aldı. "O kadar emin değilim." İki saniye içinde bardağın içindekileri bitirdi.

Kızın kaşları çatıldı. "Neden bu kadar eminmişsin gibi konuşuyorsun? Ailem yargılayıcı değildir. Onlar iyi insanlardır ve bu tür yorumlar yapmanı hoş karşılamıyorum."

"Ailenizi çok iyi tanıdığınızı sanıyorsunuz, değil mi? Neden sizin mükemmel Pazar akşam yemeğinize gelmek istemediğimi bilmek ister misiniz?" Kızın durduğu yere doğru yürüdü. "Çünkü UGA'daki olaydan sonra, ailenizden biri odama gelip benden uzak durmamı söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu bilgiyi ifşa etmek istememişti, ama lanet olsun, kız onu çok sinirlendirmişti. Neyse, artık gerçek ortaya çıkmıştı.

"Hayır, gelmediler."

"Evet, geldiler."

"Kim?"

"Boş ver."

"Kim olduğunu söyle. Ethan mıydı?"

"Sana söylemeyeceğim. Bırak bu konuyu." Onu susturmak için bir bakış attı, ama kararlı Monica durdurulamazdı.

"Hangi kardeşim sana geldiğini söylemeni istiyorum." "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Çok uzun zaman önceydi ve önemsiz bir olaydı. Şunu bil ki, işim ya da işim olmadan ailenizin evine adımımı atmayacağım, böylece bana tepeden bakıp yıllar önceki varsayımlarının doğru olduğunu teyit edemeyecekler."

Bu sözler şok edici bir netlikle içinden yankılandı. Monica'nın ailesiyle tanışmak istememesinin gerçek nedenini kendine bile itiraf etmemişti. Onların kendisini yetersiz görmelerini istemiyordu. Sunacak bir şeyi olması gerekiyordu, ama işsiz bir girişimci adayı olarak bunu sağlayamıyordu.

Merdivenlere çıktı ve Monica onu takip etti.

"O zaman onların ziyareti önemsiz değil, çünkü seni rahatsız etmeye devam ediyor ve ailemle vakit geçirmeni engelliyor. Sana kimlerin geldiğini bilmek istiyorum," dedi.

Cevap vermeyi reddetti, ama yıllar önce söylenen sözler kafasında yankılanıyordu. *Onu seviyorsan, onu rahat bırak.*

"Buna hakları yoktu!" Gözyaşlarıyla boğulan sesi onu geri dönmeye zorladı.

Monica hızla gözlerini kırptı.

Andre omuzlarını kavradı. "Dinle beni, beni uyarmakta haksız değillerdi. Eğer kızım kampüste uyuşturucu kullandığı için suçlanan bir adamla çıkıyor olsaydı ve o adam okuldan atılsaydı, ben de aynı şekilde tepki verirdim."

"Ama uyuşturucu benimdi."

"Fark etmez."

"*Benim* için önemli. Beni korumak için her şeyi kaybettin ve onların senin ne kadar harika bir insan olduğunu bilmelerini istiyorum."

"Bir gün bilecekler. Hayatımı düzene sokmam lazım. O eve hiçbir şey sunmadan gidemem. Gidemezdim."

Gözleri parladı. "Sana para ödünç verebilirim."

Elleri ondan uzaklaştı. "Kadınımdan para almam."

"Ama..."

"Cevabım kesin." Andre alnına nazikçe bir öpücük kondurdu ve elini tuttu. "Hayır. Bunu kendi başıma yapacağım."

Omuzları yenilgiyle çöktü. Andre onu kollarına çekti.

"Dinle beni, ben iyiyim, tamam mı?" dedi, sırtını okşayarak. "Bundan bahsetmek istemedim, ama gelecek hafta başka bir banka ile görüşmem var. Onların söylediklerine göre, işime odaklanıp işimi halledeceğim, böylece senin ailenle tanıştığımda başımı dik tutabileceğim."

"Şu anda da başını dik tutabilirsin. Utanacak hiçbir şeyin yok." Monica kollarını Andre'nin boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Monica, sana o toplantıdan bahsetmemem gerekiyordu. Pazar günü ailenle tartışmaya girmeyeceğine söz ver bana."

Cevap vermedi.

Onun isteğini kabul ettiğini bile göstermedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Monica, Ferrari'sinin frenlerine sertçe bastı, sonra merdivenleri tırmanarak eve girdi. Ailesinin büyük yemek odasında yemek yediğini sanıyordu, ama evin içinden geçerken mutfaktan erkeklerin kahkahalarını duydu ve önce oraya gitti.

En büyük iki erkek kardeşi Bruno ve Ethan'ı bir şey hakkında gülerek buldu. İlk olarak görmek ve konuşmak istediği iki kişi.

Bruno büyük fırından kuzu eti çıkarıyordu, Ethan ise tezgahın önünde ayaklarını uzatmış, kabak çekirdeklerini ağzına atıyordu.

"Hey, bakın sonunda kim geldi," dedi Bruno, kızartma tavaasını ocağın üzerine koyarken. "Yemeği yemek odasına taşımaya yardım edebilirsin."

Monica iki elini beline koydu ve iki erkek kardeşine öfkeyle baktı. "UGA'ya giderken Andre'ye benden uzak durmasını söyleyen hanginizdi?"

İki erkek aynı anda konuştu. "Kim?"

diye sordu Bruno.

"Ne?" diye sordu Ethan.

"*Andre Campos*," dedi Monica, adını vurgulayarak. "Üniversitede çıktığım, kampüste esrar bulundurmaktan başını belaya sokan adam. İkinizden birinin ona bir şey söylediğini biliyorum. Ignacio ve Thiago yapmazdı, Maxwell ise bu işe karışmak için çok küçüktü. İkinizden biri olmalı."

"Yanılıyorsun. En azından ben değildim," dedi Bruno, dolaptan bir servis tabağı çıkararak.

"Neden birdenbire bunu soruyorsun?" diye sordu Ethan. Soruyu cevaplamadı, bu da Monica'yı şüphelendirdi.

Elleri hala belinde, kardeşinin yanına yürüdü ve

gözlerini kısarak baktı.

"Sen miydin? Ona gidip onu uyardın mı? Tam da senin yapacağın türden bir hareket. İtiraf etmeni istiyorum."

"Bu sorgulama da nereden çıktı?" diye sordu Bruno.

Monica ona doğru döndü. "Andre ile yeniden bağlantı kurduk ve bana anlattı."

"Bir uyuşturucu satıcısıyla mı yeniden bir araya geldiniz?"

Ethan kuru bir şekilde sordu. "O uyuşturucu satıcısı değil," dedi Monica.

"Hatırladığım kadarıyla, geçmişi pek de iyi değildi. Annesi hapisteydi ve geçmişi de şüpheliydi, değil mi?" diye sordu Bruno.

"Onu yargılamaya nasıl cüret edersin!" dedi Monica.

"Onu yargılamıyordum. Sadece, senin görmezden gelmek istediğin gerçekleri belirttim. Beynini kullan. Gerçekten böyle biriyle ilişki kurmak istiyor musun?"

"Sen yaptın, değil mi? İkinizden biri olmalıydı, çünkü ikiniz de kendinizi benim lanet olası babam sanıyorsunuz, ama değilsiniz. Ben büyüdüm, o zaman da büyümüştüm."

Bruno İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

İspanyolca olarak söylediği şeyi tekrarladı. "O zaman şımarık bir çocuk gibi davranmak yerine yetişkin gibi davran."

Kız İspanyolca bir cevap verdi ve tartışmaya başladılar, sesleri mutfakta yankılanıyordu.

"İkiniz de keser misiniz?" dedi Ethan, sesi alçak ama emrediciydi.

Onu görmezden geldiler ve İspanyolca tartışmaya devam ettiler, birbirlerinin yüzüne yaklaşarak.

Ethan aralarına girdi. "Kesin şunu! İkinizin nesi var?"

Rose mutfığa koştu. "Burada ne oluyor?" diye sertçe fısıldadı.

"Sizi büyük salondan duyabiliyoruz ve misafirlerimiz var. Benicio birkaç arkadaşını davet etti ve siz üçünüz bizi tamamen utandırdınız."

Benicio da mutfığa girdi, yüzü kızarmış ve öfkeliydi. "Biri bana burada neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordu.

Monica parmağını kardeşlerinin yönüne doğru uzattı. "İçlerinden biri affedilemez bir şey yaptı, ama ikisi de bunu kabul etmiyor. Andre ve ben tekrar bir araya geldik ve..."

"Yeniden bir araya geldik de ne demek?" diye sözünü kesti Benicio. "Yani o ve ben görüşüyoruz."

"Sana onunla tekrar birlikte olacağını söylemiştim," dedi Benicio, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırarak.

"Görüştüğün genç adam o mu?" diye sordu annesi. "Bize nişanlı olduğunu ve onunla tekrar bir araya gelmeye niyetinin olmadığını söylemiştin."

"O ve nişanlısı ayrıldılar, ve o ve ben tekrar bir araya geldik." Monica çenesini daha da yukarı kaldırdı. Sevdiği adamla vakit geçirdiği için suçluluk ya da utanç duymayacaktı. "Dediğim gibi, bana daha önce bilmediğim bir şey anlattı. Uyuşturucu olayından sonra ailesinden biri ona gelmiş ve benden uzak durması için onu uyarmış. *Onlardan biri* bunu yaptı ve suçlu olanın bunu itiraf etmesini istiyorum. Hemen." Ellerini beline koyarak dikkatini kardeşlerine çevirdi.

"İkisi de itiraf etmeyecek çünkü o kişi bendim," dedi Rose.

Monica nefesini tuttu. "*Sen* mi?" İnanamıyordu.

Rose ellerini önünde birleştirdi. "O senin üzerinde çok fazla güç ve etkiye sahipti. Davranışları pervasızdı, odana uyuşturucu getiriyordu. Seni okuldan attırabilirdi ve daha da kötüsü, marihuana bağımlısı yapabilirdi. Seni uyuşturucu kullanman için yetiştirmedim."

Monica hala şok halindeydi. Annesinin suçlu olduğunu hiç düşünmemişti. Aslında, Bruno ve Ethan Andre'ye gitmemiş olsaydı, bir sonraki olası kişinin Papa Ben olacağından emindi.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu anne."

"Buna hakkım vardı. Sen benim kızımsın ve seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Aynı şeyi tekrar yapmam gerekse, yine aynısını yapardım. Kaybedecek çok şeyin vardı Monica ve onun hayatını boşa harcadığı gibi, senin de hayatını boşa harcamanı izin veremezdim."

"O hayatını sebepsiz yere mahvetmedi. Beni koruyordu. Yanıldın. Uyuşturucular benimdi ve Andre suçu üstlendi."

Mutfakta ölümcül bir sessizlik hakim oldu ve Rose'un ağzı açık kaldı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Ailesinde üniversiteye giden ilk kişi oydu ve bursu vardı, ama benim yüzümden hepsini kaybetti." Sesi titredi.

"Aman Tanrım." Rose ağzını kapattı, aynı anda Benicio elini omzuna koydu.

"Pazar günü akşam yemeğine katılmayacağım. Artık havamda değilim."

Monica anne babasının yanından geçip koridora koştu. Merdivenleri hızla çıktı, gözleri öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarıyla doluydu. Andre'nin bir aile üyesinin uyarısı üzerine ilişkilerini bitirip uzaklaştığını öğrenmek yeterince kötüydü, ama bunun en yakın olduğu aile üyesi olan annesi olduğunu öğrenmek onu mahvetti.

Andre'ye giden kişinin Ethan veya Bruno olmasını diledi. İhanet yine de canını yakacaktı, ama müdahaleci ağabeylerinden ve ablalarından böyle bir davranış bekliyordu.

Yukarıda, olayların gidişatından dolayı perişan bir halde, battaniyenin altında kıvrılmış yatıyordu. Zavallı Andre. Bunu hak etmemiştii.

Pencereden dışarı bakarak, kapının hafifçe çalınmasını görmezden geldi. Kapı açıldığında, omzunun üzerinden bakarak kimin girdiğini görmek istedi.

Rose gelip yatağın kenarına oturdu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Monica doğruldu. "Sana güvenmiştim. Ayrıldığımızda sana ağlamıştım." "Biliyorum, ama en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Bunca zaman, benim yaptıklarımın sorumluluğunu üstlendiği için benden ayrıldığını sanıyordum."

"Monica, hiç bilmiyordum. Ziyaretimi senden gizlediğim için gurur duymuyorum, ama sen de benden bir sır sakladın. Bilseydim, ona gitmezdim."

"En başından gitmemeliydin."

"Seni korumaya çalıştığım için üzgün *değilim*," dedi Rose. "O genç adama zarar verdiğim için üzgünüm. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Onu bugün öğle yemeğine davet ettim, ama olanlar ve şu anki durumu yüzünden, kendini yeterince iyi hissetmiyor."

"Şu anki durumu nedir?"

Monica, Andre ve Belinda'nın ayrılmasındaki rolünü ve bunun Andre'nin işini ve gelir kaynağını kaybetmesine nasıl yol açtığını isteksizce anlattı.

"Ah canım, bu çok ilginç bir hikaye," dedi Rose, Monica konuşmasını bitirdiğinde. Monica'nın elini tuttu. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Andre seni mutlu ediyorsa, yasadışı bir şeye karışmadığı sürece..."

"Yasalara aykırı bir şey yapmıyor," diye ısrar etti Monica. Annesinin onun eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığını bilmesine gerek yoktu.

"Ne yapmamı istersin? Onunla konuşabilirim."

"Konuşur musun?" Bu teklifi hemen kabul etti.

"Memnuniyetle. Yaptıklarından sonra, en azından genç adama teşekkür edip, istediği zaman buraya gelebileceğini söylemeliyim."

"Bu mükemmel olur." Omuzlarından bir yük kalkmış gibi, Monica gülümsedi.

Rose elini sıktı ve ayağa kalktı. "Şimdi bu konu halloldu, aşağıya gelmelisin. Sen de özür dilemelisin, değil mi? Kardeşlerin hakkında aceleci kararlar verdin. Ayrıca Bruno hepimiz için bir ziyafet hazırladı ve eminim ki senin de akşam yemeğine katılmanı ister."

"Tamam."

Monica annesinin ardından odadan çıktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Andre'nin ayakları koşu bandının kayışına vuruyordu. Baldırları yanıyordu ve zamanlayıcı çalmasına sadece iki dakika kala yüzünden ter damlıyordu.

Zil çaldığında, sınırlarını aştığı için gurur duyarak rahat bir nefes aldı. Hızı soğuma moduna geçirdi ve kalp atış hızının düşmesini bekledi. Beş dakika sonra, mutfağa su içmeye giderken yüzündeki ve boynundaki teri sildi. Bir şişeyi bir dikişte içti ve bir tane daha almak için uzanırken kapı zili çaldı.

Kim olabilir? Misafir beklemiyordu.

Kapıya doğru yavaşça yürüdü ve dışarıda duran kadını görünce şok içinde durakladı. Monica'nın annesi olduğunu hemen tanıdığı yaşlı bir kadındı.

Kapıyı açtı. "Merhaba, Bayan Santana."

"Merhaba Andre. Rahatsız etmiyorumdur umarım. Birkaç dakika içeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii." Kapıyı açarak onu daireye aldı. Siyah şort ve mavi tişörtle giyinik olmadığını hissetti ve muhtemelen egzersizden sonra ter kokuyordu. "Bana bir saniye izin verirsen, yukarı çıkıp çabucak üstümü değiştireyim."

"Gerek yok. Uzun sürmez."

Monica'nın annesi pencere kenarındaki kanepelere doğru yürüdü, o da onu takip etti.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, kanepelerden birini işaret ederek. "Evet, tabii ki."

Karşılıklı oturdular. "İçecek bir şey ister misin?"

"Teşekkürler, gerek yok." Siyah Chanel çantasını kanepenin yanına koydu.

Monica'nın bu kadının kızı olmasına hayret etti, çünkü o, kızına kıyasla minyon ve yumuşak sesli bir kadındı; Monica ise uzun boylu, açık sözlü ve ilgi odağı olmayı seven bir kadındı. Monica bir keresinde, kişilik ve boy olarak babasına benzediğini söylemişti.

Pahalı çantasına rağmen, Bayan Santana düşük topuklu ayakkabılar, kot pantolon ve mor bir bluz giymişti. Saçları kıvrımlı bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve kulaklarında sade bir çift elmas küpe takıyordu.

Bacaklarını çaprazlayıp derin bir nefes aldı. "Son zamanlarda sana bir özür borçlu olduğumu öğrendim."

Andre kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Monica, kampüs polisi odasında bulduğu marihuananın sana ait olmadığını, ama senin suçu üstlendiğini söyledi."

Andre iç geçirdi. "Sana bunu söylememeliydi. Olay çıkardı mı?"

"Kızımı tanıyorsun."

İkisi de anlamlı bir şekilde güldü.

"Özür dilerim, Bayan Santana. Konuşmamızın aramızda kalacağına karar verdiğimizi biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Monica ile tartıştık ve ağzımdan kaçtı."

"Özür dilenecek bir şey yok." Annem, şefkatli ve anaç bir gülümsemeye karşılık verdi. "Çocuklarımla yakın olduğumu ve bana her konuda danışabileceklerini düşünmek hoşuma gidiyor. Uyuşturucu kullandığını ve senin yaptıklarını benden saklaması beni üzdü, ama ben de yaptığımı öğrendiğinde onu üzdüm. Aslında yasadışı bir faaliyette bulunan Monica olmasına rağmen seni suçladığım için de üzüldüm. Tabii ki, annesi olarak bu bilgiyi öğrenince hayal kırıklığına uğradım. Sana geldiğimde neden bir şey söylemedin?"

Andre omuz silkti. "Önemli değildi, ve belki... belki Monica için doğru adam değildim. Geçmişte gurur duymadığım şeyler yaptım. Ayrıca, onunla esrar içtim, yani tamamen masum değildim. Doğrusu, hala kendimi geliştirmek için çalışıyordum. Garip bir şekilde, başımın belaya girmesi beni doğru yolda tuttu ve istediğim şey için daha çok çalışmamı sağladı."

Bir an onu inceledi. "Umarım beni suçluluk duygusundan kurtarmak için bunu söylemiyorsundur."

"Hayır, bu gerçek."

Parmaklarını dizinde birbirine doladı. "Bu deneyimden bir ders çıkardığına sevindim. Yine de, sana söylediklerim, kızımı görmeni engellediğim için çok üzgünüm ve umarım beni affedebilirsin."

Andre, karşısına oturup affetmesini isteyen bu kadına inanamıyordu. "Bayan Santana, affedilecek bir şey yok. Elinizdeki bilgilerle herhangi bir anne yapacağı şeyi yaptınız."

"Lütfen bana Rose deyin. Çok nazik ve anlayışlısınız. Hak ettiğimden çok daha nazıksınız. Monica, Pazar günü akşam yemeği davetini reddettiğinizi söyledi, ama umarım bir sonraki buluşmamıza katılırsınız."

"Çok isterim. Teşekkür ederim."

"Güzel." El çantasını alıp ayağa kalktı. "Kızımı önemsiyor musun, Andre?"

"Onu çok önemsiyorum."

"O zaman uzaklaşma. Monica'nın başa çıkması zor birisi olduğunu biliyorum, ama umarım bu kadar güçlü bir kişiliği idare edecek kadar kendine güvenen ve güçlü birisin. O buna değer."

"Kesinlikle katılıyorum."

Gülümsemi ve kapıya doğru yürüdü, ama çıkmadan önce durdu. "Oğullarımdan biri, Bruno, cuma gecesi bir parti veriyor. Evinde bazı tadilatlar yaptı ve değişiklikleri görmemiz için bizi davet etti. Yemekleri o pişirecek ve şef olduğu için yemekler çok lezzetli olacak. Monica da o zamana kadar Miami'den dönmüş olacak. Bize katılmak ister misiniz?"

"Çok isterim."

Ona gülümseyerek baktı. "Monica'ya ayrıntıları size iletmesini söyleyeceğim. İyi günler."

Kadının şoförlü bir arabaya binmesini izledi ve kapıyı kapattı.

Andre Monica'yı Monica'nın numarasını hemen aradı. "Hey, Güneş ışığı, neredesin?"

"Havaalanına gidiyorum."

"Neden aradığımı biliyorsundur herhalde."

"Bir fikrim var," dedi ihtiyatlı bir ses tonuyla.

"Annenle çok ilginç bir konuşma yaptım." Konuşurken odada volta atıyordu.

"Ve...?"

"Sana kızgın olmam gerekirdi. Sana hiçbir şey söyleme demiştim." "Ama kızgın değilsin, değil mi?"

Andre kanepeye çöktü. Ona kızgın kalamazdı. "Hayır, kızgın değilim. Konuştuğumuz için mutluyum, o da gerçeği biliyor. Cuma günü beni kardeşin Bruno'nun evine davet etti."

"Yaşasın! Herkesi tanıyacaksın. Yani, müsait olan herkesi."

O kadar heyecanlıydı ki, Andre gülümsemeden edemedi. "Seni özledim. Ne zaman döneceksin?"

"Çarşamba. Daisy'yi, temizlemeye götürmem gereken bir elbiseyi almaya gönderiyorum. Birazdan orada olur."

"Miami'ye seninle gelmiyor mu?" "Bu sefer gelmiyor."

"Tamam. O gelmeden önce hızlıca duş alayım."

"Cuma gününü bekleyemem!" Monica yüksek sesle çığlık attı.

Andre sesini alçaltarak, "Senin Çarşamba günü şehre dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

"Öyle mi? Neden?" Monica fısıltıyla sordu.

Monica telefonu kapatmak zorunda kalana kadar birkaç dakika birbirlerine müstehcen sözler söylediler. Andre terli mavi tişörtünü başından çıkardı ve merdivenlere doğru yöneldiğinde kapı zili çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, Daisy'nin henüz gelmemiş olmasını umarak.

Ne yazık ki, gözetleme deliğinden baktığında onu gördü.

Kapıyı açtı. "Selam."

Daisy gözlerini kırıştırdı ve onun çıplak göğsüne baktı. "Oh. Merhaba."

Andre içinden küfretti. "Benim hatam. Duş almak üzereydim." Elindeki buruşuk tişörtü açtı ve başını ve kollarını açıklıklardan geçirdi. "İçeri gel."

"Teşekkürler. Monica birkaç şey almam için beni gönderdi." Daisy daireye girdi.

Onu tanıdığı kısa sürede, Daisy moda konusunda gerçekten bir adım öne çıkmıştı ve kilo vermiş gibi görünüyordu. Neredeyse Monica ile aynı beden ölçülerine sahipti. Sağ kulağında birden fazla piercing vardı

, makyaj yapıyordu, tasarımcı kot pantolon, altın renkli bir halter bluz ve Mignonne espadril giyyordu.

"Birkaç dakika önce onunla konuştum. Ne aradığını biliyor musun?" diye sordu Andre.

"Evet. Dolapta ve çekmecedde olmalı." "Onlar mı? O, senin bir elbise alacağını söyledi."

"Aksesuarları da alacağım çünkü onlara ihtiyacı olacağına eminim. Almazsam, aklı başına geldiğinde buraya tekrar gelmek zorunda kalırım." Gözlerini devirdi.

Andre güldü. "Sen olmasan ne yapardı?" "Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmaz."

Birlikte güldüler ve Andre merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odasına açılan buzlu cam kapıyı çekti.

"Bu düzeni ilk gördüğümde çok beğendim. Çok özgün bir tasarım," dedi Daisy, onu içeri takip ederek.

"Bu daireyi kiralamamın sebebi tasarımı ve şehir merkezine yakın olmasıydı. Kiralar düşükken bu daireyi bulduğum için şanslıydım. Şu anda ödediğim kiranın neredeyse iki katı kadar.

"Oh, eminim öyledir. Her yerde konutlar pahalı." Burnunu kırıştırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, sorun değil."

"Göğsündeki dövmeyle daha önce hiç görmemiştim. Yıldızlar ne anlama geliyor?"

Ona anlamını açıkladı. "Çok güzel."

"Büyükbabam bilge bir adamdı. Onun sözlerini hatırladım ve dövme, onun söylediklerini yapmamı hatırlatıyor: ne olursa olsun, yüksek hedefler koy ve hayallerinin peşinden git."

"Bunlar ilginç." Parmakları onun ön kolunun derisini okşadı.

Küçük odada, tek başlarına, kadının dokunuşu onu rahatsız etti ve bir adım geri çekildi. Dokunuşu masum muydu, yoksa daha fazlası mı?

"Bu, bulutların içindeki babamın adı," dedi sol kolunun yanındaki dövme hakkında. Hızlıca kaplanı, diğer koluna dolanmış yılanı ve diğer dövmeleri açıkladı

resimleri hakkında hızlıca bilgi verdi. Bitirdiğinde, "Elbiseyi almaya gitmek ister misin?" diye sordu.

"Oh! Neden geldiğimi neredeyse unutuyordum." Dişlerini gösterdi.

Zarif siyah bir elbise seçti ve Monica'nın çekmecesinden ayakkabı ve birkaç aksesuar aldı.

"Sanırım bu kadar," dedi, elbise koluna asılı, aksesuarlar elinde.

"Tamam." Andre onun gitmesini bekledi, ama kız öylece duruyordu.

"Bir sorunuz mu var yoksa...?"

"Monica senin gibi bir erkeğe sahip olduğu için çok, çok şanslı. Güvenebileceği birine."

"Teşekkürler," dedi Andre, rahatsızlığı artarken. Ne garip bir yorumdu bu.

Daisy odadan çıktı ve Andre onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Hoşça kal," dedi neşeyle, kapıdan çıkarken.

O ayrılır ayrılmaz Andre kapıyı kilitledi, endişesinin yersiz olduğunu umarak.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bruno Santana'nın ana evi — Monica, ülkenin başka yerlerinde de evleri olduğunu açıklamıştı — şehrin kuzeyinde, bodrum katlı büyük bir tek katlı evdi. Andre, Escalade'yi uzun araba yolundan yukarı sürdüğünde, park yerinde aile üyelerinin lüks arabaları duruyordu. Limuzinin arkasına park etti ve elinde küçük bir şarküteri tabağıyla SUV'den indi.

Monica ona yiyecek veya hediye getirmesine gerek olmadığını söylemişti, ama eli boş gitmeyi doğru bulamadı. Sarı Ferrari'sinin önünden geçerken, pencerelerden çift ön kapıya kadar parlak ışıklar onu bombardımana tuttu. Kapı, ahşap çerçeveli camdan yapılmıştı, bu da yaklaşırken evin içini görmesini sağladı.

Monica, omuzları açık, gümüş renkli bir köylü elbisesi ve gümüş şamdan küpelerle süslenmiş mini bir elbiseyle kapıyı açmak için koştu. Uzun bacakları ve parlak koyu teniyle, kesinlikle nefes kesici görünüyordu.

Kapıyı açtı.

"Hey!" Sanki aylardır görüşmemişler gibi, bu sabah onun dairesinden ayrılmadan hemen önce görmemiş gibi, kendini onun kollarına attı.

Andre, bir koluyla onu sımsıkı sarıldı, çünkü diğer kolunda tahta vardı. Onu dudaklarından sıkıca öptü, dilini kısa bir süre onun diline değdirdi, ama kalıp kıcını tutma isteğine direndi. Neyse ki öyle yaptı, çünkü annesi ve siyah saçlı, gri gözlü uzun boylu bir adam aniden ortaya çıktı.

Monica, Andre'yi asla bırakmayacakmış gibi elini tutarak onu yanlarına götürdü.

"Merhaba Andre, bize katıldığın için mutluyum," dedi Rose. "Bruno, bu Andre, Monica'nın erkek arkadaşı."

"Evime hoş geldin." Bruno elini uzattı ve Andre, el sıkışmak için şarküteri tahtasını diğer eline aldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Monica bana bir şey getirmememi söyledi, ama yine de küçük bir şey getirdim. Deli'deki kadın bu tabağı seçersem yanlış yapmayacağımı söyledi."

"Ne kadar düşüncelisin. Menüye çok yakışacak.

Hors d'oeuvres ile birlikte dışardaki masaya koyacağım," dedi Rose.

"Teşekkürler Andre. Evi sorunsuz buldun mu?" diye sordu Bruno.

"Evet. GPS beni sorunsuz bir şekilde size getirdi."

"Harika. Gel, sana en çok yenilenen mutfağı göstereyim. Müteahhitler dış cephede de çalışma yaptı, onu daha sonra göreceksin," dedi Bruno.

Monica, Andre'nin elini tuttu ve ona gülümseyerek baktı, o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki, daha önce ailesini ziyaret etmediği için pişman oldu. Geç olsun, güç olmasın.

Mutfakta yoğun bir hareketlilik vardı. Mutfak, tavandaki ışıkların altında parıldayan, yeni ve parlak aletlerle donatılmış, aydınlık ve ferah bir odaydı. Ortadaki büyük ada masasında, beyaz gömlek ve siyah pantolonlu bir erkek ve bir kadın, yemek hazırlıkları yapıyordu.

"Burası benim alanım," dedi Bruno gururla, ellerini genişçe açarak. "Yıllardır bu evi yenilemek istiyordum, ama yoğun programım bunu yapmama engel oluyordu. Sonunda, doğru zamanın asla gelmeyeceğine karar verdim ve Las Vegas'taki restoranımda çalışırken FaceTime üzerinden müteahhitlerle iletişim kurarak yenileme çalışmalarına başladım. İdeal bir durum değildi ve çok stresliydi."

"Sonra da geciktiler," diye ekledi Monica, tabaklardan yeşil zeytin alıp ağzına attı.

"Yenileme çalışmaları olduğunda her zaman gecikmeler olur. Restoran sektöründe çalışırken bunu zor yoldan öğrendim."

"Yıllar boyunca çalıştığım hiçbir salonda yenileme çalışmalarının süresi dolduğunu hatırlamıyorum," dedi Andre.

"Yani ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Bruno.

Yedi ya da sekiz yaşlarında olduğunu tahmin ettiği küçük bir kız, Bruno ve Andre'nin arasına sıkıştı.

Ona bakarak, "Merhaba, ben Tracy" dedi.

Andre ona gülümsedi. "Merhaba Tracy, ben Andre."

"Tracy, Audra'nın kızı. Bu, sana bahsettiğim arkadaşım," dedi Monica küçük kıza.

Andre cevap veremeden, saçları ve yüzü gri olan yaşlı bir beyefendi mutfağa girdi. Kendisini Benicio Santana olarak tanıttı.

"Monica bana Nikaragua kökenli olduğunu söyledi," dedi aksanlı İngilizcesiyle.

"Evet. Babamın tarafında."

Benicio İspanyolca konuşmaya başladı ve Andre onun söylediklerinin çoğunu anlasa da cevap vermekte zorlandı. Kesik kesik İspanyolca ile durumu açıkladı.

Benicio tekrar İngilizceye döndü. "Monica sana bu konuda yardımcı olabilir. Akıcı İspanyolca konuşur."

Andre, Benicio'nun yargılamayan, misafirperver tavrından memnun olarak rahatladı. "Onunla pratik yapmam gerekecek."

"Gözetleme kulesini görmek ister misin?" diye araya girdi Tracy. Yetişkinlerin arasında kalmaya devam etti.

"Gözetleme kulesi mi?" Andre tekrarladı.

Monica cevap verdi. "Evin önünden görmek zor, ama Bruno içeriden erişebileceğimiz bir gözetleme kulesi inşa etti. Büyülü bir yer. Değil mi, Tracy?" Yeğeninin burnunu çimdikledi.

Küçük kız kıkırdayarak ve şiddetle başını sallayarak kabul etti.

"Bu biraz gösterişli bir projeydi," diye itiraf etti Bruno gülerek. "Oradan tüm mahalleyi görebilirsiniz. Evim şehir sınırlarının dışında olduğu için yıldızları seyretmek için harika bir yer. Kulede bir teleskopum var."

"Görmek ister misin?" diye sordu

Monica. "Tabii," dedi Andre.

"Yaşasın! Gel." Tracy onu mutfaktan dışarı çekti.

Andre, küçük kızın kendisini evin içine çekmesine izin verdi. Dolap sandığı bir kapıdan geçtiler, ama kapı dolambaçlı bir metal merdivene çıkıyordu. Tracy önlerinde koşarak gitti.

"Acele etme," diye uyardı Monica.

Yeğeninden daha dikkatli bir şekilde merdivenleri çıktı. Andre, onun altındaki konumundan güzel bir manzara izliyordu. Çıplak kalçaları ve

tanga, kısa elbisesinin altından ona göründü.

Sol kalçasını çimdikledi ve Tracy elini itti, bu da Andre'yi güldürdü.

Üç kat yukarıdaki merdivenin tepesine vardılar ve Tracy, gözetleme kulesine açılan tavandaki kapıyı iterek açtı.

Tracy'nin yaşına yakın görünen küçük bir çocuk onlara baktı.

"Merhaba," dedi.

Monica onları tanıttı ve Andre, çocuğun Tracy'nin ağabeyi Damon Junior olduğunu öğrendi.

Junior, teleskopu siyah yıldızlı gökyüzüne çevirip bakmaya devam ederken, Monica yerdeki kapıyı kapattı.

"Bu çok havalı, değil mi?" diye sordu.

"Buradan kilometrelerce uzağı görebiliyorsun." Andre, bölgedeki diğer evlere ve uzaktaki şehir ışıklarına baktı.

"Burası çok sakın. Bayıldım," dedi Monica.

Yeğeni elbisesini çekiştirdi. "Teyze, sakın ne demek?"

"Sakin ve huzurlu anlamına geliyor. Katılıyor musun?" Tracy başını salladı.

Monica, küçük kızla açıkça iyi bir ilişki kurmuştu ve Tracy onun yanından ayrılmıyordu. Aralarındaki etkileşim, Monica'nın bir ya da iki çocuğu olduğunu, *onların* çocukları olduğunu düşündürdü.

Yakınlarda bir motor gürledi ve kırmızı bir Corvette uzun araba yolundan hızla geldi.

"Ignacio, her zamanki gibi olay çıkarıyor," dedi Monica.

Ignacio Santana'nın üvey kardeşi olduğuna inanamıyordu. Birinci sınıf bir aktör olan adamın son filmi ona 15 milyon dolarlık bir maaş ve arka planda kalan gelirler kazandırmıştı. Gişe rekorları kıran filmden önce, küçük bir filmi yönetmeyi denemiş, ancak eleştirmenler tarafından yerden yere vurulmuş ve genel halk tarafından karışık tepkiler almıştı. Andre, onun tekrar yönetmenliği deneyecek mi yoksa oyunculığa devam edecek mi diye merak etti.

Ignacio, Andre'nin Escalade'inin arkasında gürültüyle durdu. Birkaç saniye sonra arabadan indi, saçları kıvrıkcık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Neden her zaman gösteriş yapman gerekiyor?" Monica aşağıya Ona doğru bağırdı.

"Merhaba Ignacio Amca," diye bağırarak el salladılar.
Ignacio yapmadı cevap Monica'nın Monica'nın
cevap ama onun onların
konumundan, Andre onun gülümsediğini gördü. Çocuklara el
salladıktan sonra çatı hattının altında kayboldu.

"Gitsek iyi olur. Bay
Haydi çocuklar," dedi Monica.

Aşağı kata indiler ve mülkün arka tarafına çıktılar. Pergola üzerine serpiştirilmiş ışıklar hoş bir görüntü oluşturuyor ve dış mekanın güzelliğini daha da artırıyordu. Açık hava mutfağı ve yemek alanında büyük bir ızgara ve pizza fırını vardı. Mekanın yeniliğine bakılırsa, bunlar Bruno'nun bahsettiği yenilemeler olmalıydı.

Birkaç tanıtımdan sonra Andre, Thiago, Audra, Audra'nın en büyük kızı Audra ve Ethan ile nişanlısı Skye ile tanıştı.

"Monica teyze, yanına oturabilir miyim?" Tracy, Monica'nın elini tuttu. "Tabii ki oturabilirsin tatlım," dedi Monica.

"*Senin* yanına oturacağım," dedi Rose, Andre'ye nazik bir gülümsemeyle.

O Andre'nin soluna, Monica sağına, Tracy de Monica'nın sağına oturdu. Bruno ve babası uzun masanın iki ucuna oturdular. Masa, uç uca birleştirilmiş iki masadan oluşuyordu.

Herkes oturduktan sonra Benicio ayağa kalktı ve masada toplanan ailesine baktı. "Herkes burada, değil mi?"

"Maxwell hariç," dedi Monica.

Masada bir dizi inilti duyuldu. "Ve ben," dedi bir erkek sesi.

Herkes açık kapının yönüne döndü. "Baba!" diye bağırdı Tracy.

Damon, Bruno'nun sandalyesinin yanında durdu, elinde şarap torbasında bir şişe şarap tutuyordu. "Görünüşe göre tam zamanında geldim."

Heyecanlı bir sohbet korusu başladı. Aile onu uzun zamandır görmemişti. Damon gülümsedi ve hoş geldin korosuna başını salladı, ancak Andre, karısının ailenin geri kalanı kadar heyecanlı olmadığını fark etti.

Damon masaya bir sandalye çektiğinde, Andre Monica'ya doğru eğildi. "Damon Foster'ın senin kayınbiraderin olduğunu nasıl bilemedim?"

Damon profesyonel beyzbol oyuncusuydu ve kariyerinin zirvesindeyken emekli olmadan önce son üç yılını Atlanta Braves'te geçirmişti.

"Bunu söylemedim mi?" diye sordu.

"Hayır, söylemedin. Ailenin yarısı ünlü.

Bilmem gereken başka biri var mı?"

Monica güldü ve çıplak omzunu Andre'nin omzuna sürttü. Damon, dudaklarını Monica'nın yumuşak tenine değdirmek istedi.

"Son ünlü kişi, söz veriyorum," dedi Monica.

Damon karısının karşısına oturduktan sonra, ellerini tuttular ve Benicio yemeği kutsamak için kısa bir dua etti. Sonra herkes yemeğe başladı.

Otuzuncu Bölüm

Yumuşak biftek ve kızarmış ördek ile bol miktarda garnitürle karnını doyuran Andre, Ethan ve nişanlısının karşısındaki açık hava kanepelerinden birinde dinleniyordu. Ethan'ın karma kullanımlı geliştirme projesi Horizon ve Skye'nin düşük gelirli mahallelerde çocuklara okul sonrası bakım hizmeti veren bir toplum merkezinde yaptığı iş hakkında konuştular.

Monica'nın en büyük ağabeyi onu büyülemişti. Lacivert polo tişört ve siyah pantolon gibi rahat kıyafetler giymiş olmasına rağmen, Andre bu adamın genellikle rahat giyinmediğine dair belirgin bir izlenim edindi. Aile üyeleriyle gülüp sohbet ederken gözleri dikkatli bir şekilde etrafı gözlemlemeye devam ediyordu. Nişanlısı, ayaklarını yastığın üzerine kıvrarak oturmuş, bir kolunu Ethan'ın koluna dolayarak ona yaslanmış, onun sessiz tavırlarına mükemmel bir kontrast oluştuyordu.

Andre, parmağındaki devasa sarı elması fark etmeden edemedi. O taş küçük bir servete mal olmuş olmalıydı, ama bu insanlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hepsi de açıkça maddi açıdan iyi durumdaydı, ama Andre düşündüğü kadar kendini yabancı hissetmiyordu.

Monica'nın ailesinden iyi bir izlenim almazsa akşam yemeğinden hemen sonra ayrılmayı planlamıştı, ama iki saatten fazla zaman geçtikten sonra, diğerleri kadar kalmayı bekliyordu.

Connor-Santana ailesi, samimi ve dost canlısı bir gruptu, onu sohbetlere dahil ettiler ve ailesi ve geçmişi hakkında sorular sordular. O da samimi cevaplar verdi, ama cevaplarının hiçbirisi onları şaşırtmış gibi görünmüyordu. Monica'nın onlara annesinin durumunu özetle anlatmış olabileceğini düşündü ve UGA'dan atılmasına neden olan olay hakkında konuşmasalar da, yetişkinlerin olanları çok iyi bildiklerini hissetti.

Audra, Ethan ve Skye'nin arkasından yaklaştı. Elini sandalyenin arkasına koyarak eğildi ve Skye'ye, "Bunu

Bunu görmelisin. Sana bahsettiğim *Say Yes to the Dress* dizisinin bir bölümü."

"Oh, onu izlemek istiyordum."

Skye sandalyesinden fırladı ve iki kadın aceleyle içeri girdi, Andre ve Ethan'ı yalnız bıraktılar.

Andre daha önce evin içinden geçerken, aile üyeleri küçük gruplar halinde toplanmıştı. Oyun odasında Bruno ve babası yoğun bir satranç maçı yaparken, çocuklar eski tarz arcade oyunları oynuyorlardı.

"*Say Yes to the Dress* nedir?" diye sordu.

"Kadınların gelinlik satın almasını anlatan bir program." "Hepsi bu mu? Kadınların gelinlik satın almasını mı gösteriyorlar?"

"Aşağı yukarı öyle. Manhattan'daki bir gelinlik mağazasını konu alan bir reality şov."

"Akıllıca bir reklam yöntemi," dedi Andre.

"Harika." Ethan buzlu çay bardağını eline aldı ve Damon, Thiago ve Ignacio'nun gürültülü kahkahalarının geldiği masaya baktı. "Bir dakikan var mı? Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Harika. İşte başlıyor.

Mükemmel bir gecenin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydi. Monica ona koruyucu ağabeyinden bahsetmişti, bu yüzden Ethan'ın ona bir tür uyarıda bulunacağını düşündü. Monica otuz yaşında yetişkin bir kadındı ve ayrıca Ethan ona asla zarar vermezdi. Ethan'ı dinleyecek ve sonra kendi düşüncelerini söyleyecekti.

"Tabii."

"Buraya gelin bir dakika." Ethan onu dış mekan ışıklarından ve diğer adamlardan uzaklaşarak çimlere götürdü.

"Eminim sana ne hakkında konuşmak istediğimi merak ediyorsundur." "Evet."

Ethan çayını karıştırdı ve buzlar uzun bardağın içinde tıkırdadı. "Monica bana işsiz olduğunu söyledi. Otelcilik sektöründeki becerilerinden ve deneyiminden bahsetti, ben de geçmişini araştırdım."

"Monica'nın bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ondan sana hiçbir şey söylemesini istemedim."

Ethan bu yorumu eliyle savuşturdu. "Biliyorum. Merak etme, senin kimseden yardım almaya ilgi duymadığını bana çok iyi anlattı."

Bu yorum bir iğneleme gibi geldi ve Andre sırtını düzeltti. "Doğru. Sorunuma bir çözüm bulacağım. Daha önce de yaptım, yine yapacağım, bu yüzden beni bir kenara çekip şirketinde bir pozisyon teklif edersen, saygıyla reddetmek zorunda kalacağım."

Belinda ile ilişkisi bozulduğunda olduğu gibi, çıktığı kadının bir aile üyesine borçlu kalmak gibi başka bir tatsız duruma düşmek istemiyordu.

"Seninle konuşmak için pozisyon teklif etmek için çağırmadım," dedi Ethan düz bir ses tonuyla.

Andre rahatladı, ama şimdi bu özel konuşmanın nedenini anlamaya çalışıyordu. "Peki neden benimle konuşmak istediniz?"

"Sana bir tavsiye vermek istedim. Başlamadan önce, gayrimenkul sektörüne nasıl girdiğimi biliyor musun?"

"Biraz."

"vey babam Benicio. Liseden mezun olduğumda, harap bir mülk satın aldı ve bana mezuniyet hediyesi olarak verdi. Mülk berbat görünüyordu. Ben araba istiyordum, ama biraz düşündükten sonra mülkü kabul ettim. Yenileme masraflarını onun aracılığıyla finanse etmeme izin verdi. Onun rehberliğinde, yazın sonunda, niversiteye başlamadan *nce*, gelir getiren bir mülk sahibi oldum ve gayrimenkulün neler yapabileceğini ilk kez tattım. Bu işe bağlandım. Bütün bunları, çok az insanın kendi başına "başarılı" olduğunu söylemek için anlattım. Eğer yardım kabul etmek sizi daha az erkek yapar diye düşünüyorsanız, bu düşünceden hemen kurtulun. Sadece büyüme potansiyelinizi engelliyorsunuz."

Andre hemen cevap vermedi. İlk tepkisi, Ethan'a tavsiyesini bir kenara atmasını söylemekti. Neredeyse hiç tanımadığı birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine ihtiyaı yoktu. Yetişkin bir adam olarak ne yapması gerektiğini *biliyordu*. Daha çok çalışıp bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Sonra sakinleşti ve bu sözleri iyice düşündü. Bu adam, başka birinin yardımıyla emlak sektörünün zirvesine çıkmış, otuzlu yaşlarında bir multimilyarder olmuştu.

"Anlıyorum, ama insanlar yardım ettiğinde, sana borçlu olduğunu bilmeni sağlarlar ve verdiklerinde, geri alabilirler."

"Elbette, Chambers Enterprises'in özel durumunda. Monica bana her şeyi anlattı. Sonunda işini ve yatırım gelirini kaybettin, ama Chambers, üvey babamın benim deneyimlerimi veya sahip olduğum mülkü elimden alamadığı gibi, senin kazandığın deneyimi de elinden alamaz. Demek istediğim, William'ın sana verdiği şans sayesinde, başka yerlerde kullanabileceğin bir deneyim kazandın, değil mi?"

"Evet," dedi Andre omuz silkerek.

"Bu da beni seninle konuşmak istediğim ikinci nedene getiriyor. Sana iş teklifim yok ama bir önerim var." Andre'nin boynu rahatsızlıktan gerildi. "Dinle..."

Ethan elini kaldırarak onu susturdu. "Kolay kolay güvenmezsin, değil mi?"

"Hayır, güvenmiyorum."

Diğer adamın yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Peki, beni dinle. Lounge'a dönüştürmek istediğin mülkü ve bulunduğu mahalleyi inceledim. Tecrübelerime dayanarak, o depoyu ele geçirirsen, işini büyütmek için mükemmel bir konumda olacaksın ve zamanla değeri büyük ölçüde artabilecek bir gayrimenkul sahibi olacaksın. Benim gibi köpekbalıkları gelip bölgedeki tüm mülkleri satın almadan önce fazla zaman kalmadı."

O haklıydı, bu da Andre'yi bir süredir endişelendiriyordu. Henüz bir satın alma telaşı yaşanmamış olması nedeniyle kendini şanslı sayıyordu.

"Monica'nın dediği gibi bu konumla ilgileniyorsan, ben satın alacağım ve sen de satın alma işlemini benim aracılığımla finanse edebilirsin. Yenileme masraflarını da ben karşılayacağım."

Şaşkınlık içindeki Andre, duyduklarına inanamıyordu. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Beni neredeyse hiç tanımıyorsun. Neden?"

Elbette, binanın maliyeti ve tadilatın finansmanı, onun serveti için önemsiz bir miktar olacaktı, ancak hesaplamalarına göre toplam maliyet bir milyon doları aşıyordu ve Andre onun için neredeyse bir yabancıydı.

"Monica benden istedi." Ethan çayından bir yudum aldı. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturayım, istemediğim hiçbir şeyi yapmam. Kız kardeşim

sordu, ama ben gerekli özeni gösterdim ve seni araştırdım. Daha önce insanlara, çoğunlukla aile üyelerine yardım ettim ve onlar beni hayal kırıklığına uğrattı. Aynı hatayı iki kez yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Eğer ilgilenmiyorsan ve bu işi yapmak istemiyorsan, bunu bilmem gerekiyor. Eğer işi batırırsan, o binayı alıp ondan para kazanacağım."

Andre'nin gururu vardı, ama aptal değildi. "İlgileniyorum."

"Güzel. İş planına ihtiyacım olacak. Monica bir planın olduğunu söyledi, değil mi?" "Evet, var."

"Planı alır ve onaylar almaz, avukatımla imzalamamız için sözleşmeyi hazırlatacağım. Monica iş e-posta adresimi biliyor. Teklifi oraya gönder. Seninle konuşmak güzeldi."

Ethan elini uzattı ve Andre elini sıktı.

"Ben de. Teşekkür etmekten başka ne diyebilirim bilmiyorum." "Henüz teşekkür etme. Planını görmem lazım."

"Pazartesiye kadar hazırlarım." Hafta sonu, teklifi e-postayla göndermeden önce her ayrıntıyı gözden geçirecekti.

Ethan, cevabı onaylayarak başını salladı. Andre'den beş ya da altı yaş büyük olamazdı, ama çok daha yaşlı birinin havası vardı.

Kardeşleri ve kayınbiraderinin oturup sohbet ettikleri masaya doğru yürüdü.

Andre bir süre şaşkınlık içinde hareketsiz kaldı. *Vay canına.* Mülkü alıp, kendi istediği şekilde tamir etmek için inşaat kredisi alacaktı. Hayali gerçekleşmek üzereydi. Ayırdığı peşinat Ethan'ı tatmin ederse, annesinin avukatlarına ödeme yapmak için ihtiyaç duyduğu ekstra parayı elinde tutabilecekti.

Her şey yoluna giriyordu. Ay'a uluyacak kadar mutluydu. Monica'yı aramaya gitti ve onu mutfakta Instagram'da gezinirken yemek artıklarıyla atıştırırken buldu.

"Selam," dedi.

Tek kelime etmeden, onu koluna yaslayıp uzun ve derin bir öpücük verdi. Sonunda nefes alması için onu bıraktığında, kestane rengi gözleri şaşkınlık ve arzu ile parlıyordu.

Göğsünü tuttu. "Bu ne içindi?"

"Sen olduğun için." Sonra elini tutup onu odadan dışarı, koridordaki banyoya sürükledi.

O kapıyı kilitlerken Monica kıkırdadı. "Şimdi mi?" diye sordu heyecanla.

"Seks yapmak istemiyorum, seni küçük ucube." Monica dudaklarını bükerek dedi.

Andre gülerek onu tezgaha itti ve ellerini onun ince kalçalarına koydu. "Belki bir dakika sonra. Ethan'la konuştum."

Gözleri iki kat büyüdü. "Ve...?"

"Benim işlerimi anlattığın için sana kızmam gerekirdi." Kız ona cilveli bir bakış attı. "Ama...?"

"Seni affediyorum ve... teşekkür ederim. Teklifini kabul ettim." "Evet!"

Öpüştüler, ağızları birbirlerini açgözlülükle dolaştıktan sonra durdular.

"Ona o yerden bahsettim. O da gidip baktı ve hemen iyi bir fırsat olduğunu söyledi," dedi Monica.

"Görünüşe göre benim hakkımda da bir araştırma yapmış."

"Kardeşim aptal değil. Tatlım, çok mutluyum. Gerçekten kızgın değil misin?"

"Kızgın değilim. Aslında, onun teklifi beni diplomamı bitirmek için çalışmaya teşvik etti."

Monica şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Gerçekten mi? Okula gitmek ve bir iş yürütmekle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunu yapan ilk kişi ben olmayacağım. Yarı zamanlı çalışabileceğim için biraz zaman alacak, ama bitireceğimden eminim. Sonra diplomamı çerçeveleteceğim ve annem hapisten çıktığında ona vereceğim."

"İşin ve diploman olacak. Annem çok gurur duyacak," diye fısıldadı Monica.

Sesi alçaldı. "Sunshine'im olmasaydı bunu başaramazdım."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha yumuşak, ağzının tatlılığını tadarak, sonra dudaklarını onun açıkta kalan omzuna bastırdı. Sonunda. Omuzları bütün gece onu baştan çıkarmıştı.

"Hızlı bir sevişmeye vaktimiz var mı?" diye sordu boğuk bir sesle, boynunu öperek yukarı doğru ilerledi.

"Sanırım," diye Monica nefes nefese fısıldadı.

Külotunu kalçalarından aşağı itti ve Monica dantelden yapılmış k lottan çıktı ve tezgahın üzerine atladı.

"Bu elbiseyi beğendim," diye mırıldandı Andre, Monica onun pantolonundaki şi kinliğın fermuarını aşağı indirirken ellerini Monica'nın uyluklarının dışına kaydırđı. "Giydiğın her elbiseyi beğeniyorum."

"Bunu ne kadar seviyorsun?" " ok fazla."

Prezervatif taktı ve onu tezgahın kenarına çekti. Kız zaten ıslaktı, bu yüzden kolayca içine girdi. Monica inleyerek inledi - sadece ona özgü, boynundaki tüyleri diken diken eden seksi bir ses - ve o, kızın dizlerini daha y kseğ  kaldırdı.

Andre derinlemesine girdiğinde, Monica ağılamamak için dudağın ısırdı. Onun sıcak, ıslak iç kısmı, Andre'nin duyularını sarhoş etti ve açlığın artırdı.

Zor nefes alırken, alnını kadının alnına dayadı. "Sen çok seksi bir kadınsın. Çok tatlısın. Seni çok seviyorum," diye fısıldadı.

 kisi de donakaldı.

Andre, Monica'nın gözlerinde geni lemi  panik gördü ama huzur hissetti. Monica'ya olan sevgisi her şeyi kapsıyordu ve ona mutluluk getiriyordu. Monica'nın kendisine verdiğ  huzurlu duyguyu ona da vermek istiyordu ama Monica'nın ilişkilerinde daha derin, daha anlamlı bir değışime hazır olmadığını hemen anladı. Onu o kadar çok seviyordu ki, umursamadı ve Monica hazır olana kadar beklemeyi kabul etti.

"Andre, ben..."

"    . Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum,  u anda önemli olan tek şey bu. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Onun dudaklarına ve bileğ ne, birbirine dolanmı  kalplerle - birbirlerine olan sonsuz a klarının sembolü - kazınmış olan yerine nazikçe öptü. O sözleri s ylememi  olsa da, o ger eğ  biliyordu.

"Sonsuza kadar seninle olmak yetmez," dedi, sesi duygudan boğuktu.

Kız, adamın başının arkasını kavradı ve onu sertçe öptü. Adamın penisi zonkladı ve kızın kalçalarını kavradı, ikisi de kemiklerini eritecek bir orgazmla titreyene kadar tekrar tekrar ona girdi.

Otuz Birinci Bölüm

Andre ve Phin mutfak barında oturmuş, dizüstü bilgisayarlarını açmış ve iş planının basılı kopyalarını önlerine yaymışlardı. Chelle, onlar çalışırken kanepelerden birinde uzanmış, bir TV programını izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Andre.

O ve kuzeni rakamları gözden geçirip birkaç cümleyi düzeltmişlerdi, ama bunun dışında planın sağlam olduğuna inanıyorlardı.

"Başka bir şey istemediği sürece, bu plan en iyisi," diye cevapladı Phin.

"Tamam, gönderme zamanı."

Andre dosyayı kaydetti, ekledi ve Monica'nın verdiği e-posta adresine Gönder'e bastı.

Phin içini çekti ve göğsünü tuttu. "Dostum, biraz gerginim. Çok yaklaştık."

Andre, kuzeninin endişesini gidermek için sırtını sıvazladı. "Sorun yok. Her şey yolunda gidecek."

"Ethan ne zaman sana geri dönecek?" diye sordu Phin.

"Söylemedi. Umarım birkaç gün içinde krediyi alırız ve işe başlayabiliriz."

"Koşulları söyledi mi?"

"Bu adamın bana para ödünç vereceğini söylediği dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Phin güldü. "Ama sömürücü olamaz, değil mi? Monica onun kız kardeşi. Umarım erkek arkadaşını kazıqlamaz, ama kim bilir. Ben olumlu düşüneceğim. İşe başlıyoruz, bebeğim! Chelle, duydun mu?"

Tabureden atladı ve Chelle televizyonun sesini kapattı.

"Duydum. Sonunda işe geri dönüyorsun. İşin ne olduğunu hatırlıyor musun?" Açık tenli, koyu renk gözlü ve

kiraz kırmızısı dalgalı saçlı, Phin'e alaycı bir bakış attı.

"Biraz. Köylüler yapar, değil mi?"

Gülerek başını salladı. "Sen çok aptalsın."

Phin kanepeye koştı ve boynuna yüksek sesle bir öpücük kondurdu. O, üzerine çıkarken, kız kıkırdayarak geriye doğru düştü.

"Lütfen, o aşk meşk saçmalıklarını kendi dairenize götürün," dedi Andre.

"Üzgünüm, Dre." Chelle, Phin'i kendinden uzaklaştırdı ve bluzunu düzeltti. "Daha önce sormak istemiştım, Monica bu gece nerede?"

"Influencerlar için düzenlenen bir sektör partisinde. Biraz sonra buraya gelecek." "Sen gitmek istemedin mi?"

"Plan üzerinde çalışmam gerekiyordu, ayrıca bu tür bir parti değildi. Davet, sadece influencer'lara yönelikti, eşlik edenler kabul edilmiyordu ve yeni bir votka için özel bir tadım deneyimi sunuyordu. Markayı tanıtmak istediğinden emin değil ama ağ kurma fırsatı için katılmak istedi. Muhtemelen bir veya iki şişe bedava içkiyle ayrılacak."

"Güzel olmalı," dedi Phin.

"Aldığı bedava şeylerin miktarına inanamazsın. Saçma sapan bir şey."

Phin inleyerek ayağa kalktı ve Chelle'ye elini uzatarak kanepeden kalkmasına yardım etti. "Gidip kafanı boşaltacağız. Monica'nın kardeşinden haber alır almaz bana haber ver."

"Tamam."

Chelle, Phin'in aldığı yeni deri çantasını omzuna astı. Andre, kuzeninin bu zarif çantayı seçerken iyi bir iş çıkardığını içinden kabul etti.

Kapı zili çaldı.

"Misafir bekliyor musun?" diye sordu Phin.

"Monica dışında kimse yok, ama o da daha sonra gelecek ve anahtarı var."

Andre kapıya gitti ve dışarıda Daisy'yi görünce şaşırdı. "Daisy." Kapıyı açtı.

Üçüne de parlak bir gülümsemeyle baktı. "Merhaba, neyse ki buradasınız. Lastik patladığında buradaydım. Yardıma ihtiyacım olduğu için buraya çok yavaş sürdüm. Lastik değiştirmeyi bilmiyorum."

Dar kot pantolon ve düğmeleri açık kısa kollu bir süveter giymişti, beyaz tişörtü göğüslerini o kadar sıkıyordu ki göğüsleri tişörtün üstünden taşıyordu.

"Lastik mi patladı? Neyse ki yakındaydın." Phin, Andre'ye şüpheyile bakarak konuştu.

Andre, kendisiyle Daisy arasında bir şeyler olduğunu düşündüğü için ona tekme atmak istedi.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?" diye sordu Daisy.

"Evet, eve gidiyoruz." Phin, bu sefer ona ters ters bakan Andre'ye son bir kez baktı.

"Hoşça kalın," dedi Daisy, kuzenine ve kız arkadaşına el sallayarak. Onlar gittikten sonra Andre, "Hadi arabayı bir bakalım," dedi.

Daisy, Nissan Altima'sını ön tarafta boş bir park yerine park etmişti.

Andre, ön yolcu tarafındaki patlak lastiği hemen fark etti. "Ne oldu?" Andre eğilip hasarı inceledi.

"Hiçbir fikrim yok. Bir çivi falan ezmiş olmalıyım." O, kendini düzeltti. "Tüm aletler sende var mı?"

"Evet." Daisy bagajı açtı ve o da krikoyu ve yedek lastiği çıkardı. O çalışırken Daisy kenarda bekledi.

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sorun yok. Birkaç dakika içinde hallederim." Arabayı krikoyla kaldırmaya başladı.

"Monica ile konuştum, cuma gecesi ailesiyle tanıştığını söyledi. Bruno'nun yerine mi gittin?"

"Evet. Yıldızları izlemek için gözetleme kulesi olan güzel bir evi var. Mutfacı da tabii ki çok güzel."

"Tabii ki. Yemek yapmaktan bıkacağını düşünürsün, ama o bunu seviyor. Yemekler nasıldı?"

Andre arabayı kaldırmayı bitirip bijon somunlarına başladı. "Lezzetliydi. Biftek, kızarmış ördek ve bir sürü garnitür servis etti: yabani pirinç, patates, çeşitli sebzeler. Çok fazla yemek vardı." O ve Monica, birkaç gün yetecek kadar yemek artığı aldılar.

"Kızarmış ördek mi dedin? Sanırım daha önce hiç ördek yemedim."

"Ben pek sık yediğim bir şey değil ama, dostum, çok lezzetliydi." "Yani artık ailenin bir parçası oldun, öyle mi?"

Andre durakladı ve bu tuhaf soruya bakarak, "Onu bilemem." dedi. İkinci bijon somununu yanına yere bıraktı.

"Tabii ki varsın. Monica ve ailesi çok tatlı ve nazik insanlar. Seni çok sıcak karşılıyorlar ve Monica... O çok dışa dönük bir kişilik."

"Öyle." Andre somunlardan biriyle uğraşırken biraz daha fazla güç uyguladı ve sonunda homurdanarak ve sertçe çevirerek somunu gevşetti.

"Ama artık onu neredeyse hiç görmüyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"O hep çok meşgul. İnanır mısın, bütün hafta onu görmedim. Sonra bu gece, eve gitmek yerine seninle vakit geçirmek için buraya geliyor. Eskisi gibi takılmıyoruz. Artık bana ihtiyacı yok."

Andre ona doğru bir bakış attı. "Tabii ki sana ihtiyacı var. Sen onun sağ kolusun."

"Artık öyle hissetmiyorum. Sanırım zamanımı değerlendirmek için başka yollar bulmalıyım."

Sesi sonunda alçaldı ve son kez yalnız kaldıklarında hissettiği tedirginlik geri geldi. Bu yorum, geçmek istemediği bir mayın tarlası gibiydi, bu yüzden sadece patlak lastiği çıkardı.

"Tuvaletini kullanabilir miyim?" "Tabii, buyur. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kanepelerin diğer tarafında mı?"

"Evet."

"Hemen dönerim."

Andre, onun daireye girmesini izledi. Daisy hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Çoğunlukla tatlı birine benziyordu, ama habersizce patlak lastikle gelip, zamanını değerlendirmek için başka yollar bulmaktan bahsetmesi onu şüphelendirdi. Monica'ya bir şey söyleyebilirdi, ama ne söyleyecekti? Aslında hiçbir şey yapmamıştı.

Çalışmaya devam etti ve son somunu sıktığı sırada, Daisy içeriden geri döndü.

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

"Rica ederim."

"Sana para ödemeliyim."

"Saçmalama." Andre, bozuk lastiği ve aletleri bagajına koydu. "Hemen yeni bir lastik alman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Belki bu lastiği tamir edebilirler."

"Biliyorum, sabah lastikçiye gideceğim. Size ödeme yapamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Nakit olmasa bile başka bir şekilde?"

Bu ne anlama geliyordu?

"Kesinlikle gerek yok."

"Monica'ya senin için iyi şeyler söyleyeceğim."

Kadın güldü, ama adam onun gerçekten komik olmaya çalışmadığını hissetti.

"İyi geceler," dedi Daisy.

O izledi onu sırtını dışarı dışarı park park
park O Kesinlikle tuhaf biriydi.

Rahatsız edici hissini silkeledi ve içeri girdi.

* * *

Andre, Monica'yı kollarıyla sardı ve onu yerden kaldırarak sıktı. Ayıırken onu ne kadar özlediğini düşünmek delilikti.

"Etkinlik nasıldı?"

"Bilgilendirici. İlginç. Eğlenceli."

"Onlarla çalışacak mısın?" diye sordu.

"Düşünüyorum." Şirketin logosu bulunan bez çantadan bir şişe votka çıkardı. "Deneyin ve ne düşündüğünüzü söyleyin."

"Bu gece olmaz. Yatmaya hazırım." Votkayı mutfak tezgahına koydu, elini tuttu ve onu yukarıya çıkardı.

"Phin'le iş planını bitirdiniz mi?" "Evet. Şimdi kardeşinin elinde."

"Seninle çalışmak istiyor, bu yüzden plan tam olarak istediği gibi değilse, sana haber verecek ki dzeltebilesin. Güven bana. O çok yufka yürekli biridir."

"Sana güvenmek zorundayım çünkü bana hiç de yufka yürekli biri gibi gelmedi," dedi Andre, yatak odasının kapısından içeri girerken.

Soyundular, Andre boxer şortuyla kalırken Monica onun gri tişrtlerinden birini giydi. Andre yorganın altına girdi, Monica da yanına uzandı.

Monica inledi. "Sanırım bu yatak, dünyadaki en sevdiğim yer."

"Benim için iyi haber."

şefkatle öpüştüler ve Andre, Monica'nın gözlerine baktı. "Birlikte olmadığımız zamanlarda seni deli gibi zlyorum."

"Ben de," dedi Monica yumuşak bir sesle.

Andre alnını, burnunun köprüsünü ve sonra burnunun ucunu öptü. Memnun bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırdı ve ona daha da yakınlaştı.

Andre hareket etti ve bir şey, bir giysi parçası, ayak parmaklarına dolandı.

"Ne oluyor...?" diye sordu. "Ne oldu?"

Andre yorganın altına uzandı ve mor renkli dantelli bir tanga çıkardı.

"Kullanılmış i çamaşırları çamaşır sepetine atılır, hanımefendi." İ çamaşırını parmağında döndürdü.

Monica'nın yüzünde gülümseme yoktu. "O benim değil." Andre güldü. "Benim de değil."

Monica oturdu. "Ciddiyim, bu benim tangam değil. Kimin?"

Andre, bir korku hissiyle parmağında döndürmeyi bıraktı.

Otuz İkinci Bölüm

Monica yataktan fırladı ve ellerini beline koydu. "*Bu kimin?*"

Andre yataktan kalktı ama tangayı yorganın üzerinde bıraktı. "Senin olmalı."

"Değil diyorum sana. Burada başka bir kadın mı vardı?" "Tabii ki yok!"

"O zaman *bu* nereden geldi?" Parmaklarını tangaya doğrulttu.

"Hiçbir fikrim yok. O lanet külotun kimin olduğunu bilmiyorum."

"İşte sorun da bu."

Birbirlerine baktılar; kadın öfkeyle, adam ise kadının sahte masumiyet ve şok olarak gördüğü bir ifadeyle.

Andre sinirden yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Monica, hadi ama, sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Dün gece buradaydın."

"Bütün gün senin için vardı, o külotun sahibi olan kişiyle birlikte olmak için." Bunu nasıl yapabilirdi, özellikle de iki gün önce onu sevdiğini söyledikten sonra!

"Seni asla terk etmem." "Asla mı?"

Yüz hatları gerildi. "Belinda ile birlikteyken seni asla becermedim."

"Sen istedin, ama iki kez kesintiye uğradık. Sana güvenebilir miyim, bilmiyorum."

"O zaman ben de *sana* güvenebilir miyim bilmiyorum, çünkü benim ilişki durumum senin için hiç önemli değildi." Düşük bir küfür mırıldandı. "Bizim durumumuz farklı, bunu sen de biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, yatağında bir çift külot bulduğumuz ve onun bana ait olmadığı." Sesi titriyordu,

şüphe ve incinmişlik duyguları onu ele geçirmiş ve kalbine darbe üstüne darbe indirmişti. "Oraya nasıl geldiğini söyle."

Andre'nin omuzları çöktü. Yüzündeki kederli ifade kalbini sızlattı, ama neye inanacağını bilmiyordu.

"Monica, bebeğim, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yemin ederim. Bilseydim, yapardım..." Dudaklarını sıkıştırdı ve boğazından düşük bir sesle homurdandı. "Daisy."

"Onlar Daisy'nin mi?" Monica çığlık attı.

"Hayır!" Andre hemen cevap verdi. "Şey, belki, ama senin düşündüğün şekilde değil. Az önce uğradı, lastiği patlamış dedi. Ben lastiği değiştirirken, tuvaleti kullanmak için daireye girdi."

"Daisy'nin senin yatağında külotunu bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Belki *onun* külotu değildir, ama birine aittir. Onu oraya o koydu. O olmalı."

"Daisy benim çalışanım. Daha da önemlisi, o benim arkadaşım. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Andre yine küfretti. "Bir şey söylemeli miyim emin değildim ama son iki görüşmemizde bana karşı tuhaf davranıyordu. Sanırım benden hoşlanıyor olabilir. Lastik patlaması olayı çok şüpheli. Tam da benim evimin yakınında lastiği mi patladı? Ve giyindiği kıyafetler..." Başını salladı.

"Nasıl giyinmişti?" Monica gözlerini kısarak sordu. "Bunu yapma."

"Nasıl giyinmişti, Andre? Fark ettin, demek ki kıyafeti dikkat çekici olmalı."

Sert, neşesiz bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Tamam, dar kot pantolon ve pek bir şey gizlemeyen bir tişört giyiyordu. Göğüsleri neredeyse tişörtün üstünden taşıyordu."

"Demek kocaman göğüslerini fark ettin, öyle mi?" diye sordu

Monica. "Kör bir adam bile onları görebilirdi."

"Senin için şanslısın ki, 20/20 görme yeteneğin var," diye tersledi Monica.

Gömleğini başından çekip yatağın üzerine attı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum." Komodinın yanındaki sandalyeye attığı kıyafetleri aldı ve giyinmeye başladı.

"Ciddi olamazsın."

"Yatağında başka bir erkeğin iç çamaşırlarını bulsan ne yapardın?" Cevap vermedi. "Aynen öyle. Kızar ve cevap isterdin, ve benim sana verdiğim zayıf, acınası cevapları versem, sen de bunların tatmin edici olmadığını kabul ederdin."

"Monica, burada başka bir kadın olmadığını biliyorsun. Seni aldatmam."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Gördüğüm şeyi biliyorum ve gördüğüm şey iyi değil."

"Sana seni sevdiğimi söylediğim için kaçmak için bir bahane arıyorsun."

"Tabii, kesin öyledir. Yatağında başka bir kadının külotunu bulduğumuz için değil. Kesinlikle öyle olamaz," dedi alaycı bir şekilde.

"Gitmiyorsun." Andre bluzunu kaptı.

Monica onu geri kaptı. "Beni burada tutamazsın." Bluzu başından çıkardı, çantasını aldı ve sürgülü kapıya doğru koştu.

Andre kolunu tuttu. "Monica."

O çekildi. "Bırak beni!" Gözleri yaşlarla doldu. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. *Düşünmek* için zamana ihtiyacım var."

Duygularından titriyordu. Böyle olmamalıydı. İlişkileri mükemmeldi. Neden yine parçalanıyordu?

"Seni seviyorum." Gözleri ona inanması için yalvarıyordu.

Monica gözlerini sımsıkı kapattı. "Sen öyle diyorsun, ama sana güvenebileceğimi nereden bileceğim? Sana inanmak istiyorum, ama senin aptalın olmayacağım Andre."

"Sana söylüyorum, Daisy yaptı. Senin gibi giyindiğini fark etmedin mi? Dikkatimi çekmek için tüm bunları yaptı. *Bu.*" Arkasında yatakta duran tangayı işaret etti. "Bu, bizi ayırmak için attığı son adımdı."

Monica, Daisy'nin tarzının tamamen değiştiğini fark etmişti, ancak bu değişimi olumlu bir gelişme olarak görmüştü, çünkü bu, asistanı üzerinde iyi bir etkisi olduğu anlamına geliyordu.

Bilgi bombardımanı başını ağrıtmıştı ve şakaklarını ovuşturdu. Andre'den uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Gitmem gerek." Kapıyı açtı ve merdivenlere doğru koştu.

Andre onu yine durdurmadı ve Monica bunun rahatlatıcı mı yoksa daha da acı verici mi olduğunu bilemedi.

SUV'sinin içinde, ellerinin titremesini yatıştırmak için bir dakika bekledi. Bu Andre'ydi. Belki Daisy onları sabote etmeye çalışmıştı, ama neden? Andre'yi Monica'dan çalmak için mi? Daisy'nin ona ilgi gösterdiğini hiç görmemişti, ama belki de dikkat etmediği için fark etmemişti.

Aceleci bir karar vermeden önce kesin olarak bilmesi gerekiyordu. Andre'nin yüzündeki ifade aklından çıkmıyordu. Şaşkınlık. Hayal kırıklığı. Neden emin olması gerektiğini kesinlikle anlayabilirdi.

Otoparktan çıkarken Daisy'nin numarasını çevirdi.

"Alo?" Asistanı uykulu sesle cevap verdi.

Monica onu uyandırmış olmasını umursamadı. Daisy'nin yeterince uyumasından çok cevaplara ihtiyacı vardı.

"Evde buluşmamız gerek." "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Önemli bir şey." Duraklama.

"Tamam, oraya gelirim."

Monica başka bir cevap beklemiyordu. Ne zaman arasaydı, Daisy hazır olurdu. Eve giden uzun yolda, olumsuz düşünceler ona işkence ediyordu. İç çamaşırı Belinda'ya mı aitti? Tekrar bir araya mı gelmişlerdi, yoksa dikkatini çeken yeni bir kadın mı bulmuştu?

Dur! diye bağırdı kafasının içinde. Önce cevaplar, sonra spekülasyonlar.

Eve vardığında arabasını park etti ve Andre ile yaptığı konuşmanın heyecanı ile odasına koştu. Roller tersine dönseydi, Andre de kesinlikle üzülürdü.

Her şeyden çok, Daisy ile yüz yüze konuşması gerekiyordu. Şu anda Daisy, güvenilir bir sırdaşıydı ve ona soru sorarken yüzünü görmek istiyordu. Andre'nin söylediklerinin doğru olmasını istemiyordu, ama söyledikleri doğru değilse, o zaman yalan söylemiş olacaktı.

Her halükarda, çok değer verdiği biri onu ihanet etmişti. Telefonu çaldı. Andre'den bir mesaj gelmişti.

Beni tanıyorsun.

Monica boğazındaki düğümü yuttu.

Daisy odaya girdi, adımları tereddütlüydü. "Merhaba. Ne oluyor?"

"Otur," dedi Monica.

Daisy yatağın kenarına oturdu ve azar işitmeyi bekleyen bir çocuk gibi ellerini birleştirdi. "Uzun zaman oldu. Seni görmek güzel."

"Bu konuşmadan sonra böyle hissetmeyebilirsin."

Konunun özüne inmenin en kolay yolu, açık sözlü olmaktır.

"Bu akşam Andre'nin evine gittim ve yatağında bana ait olmayan bir çift külot bulduk. Onu sen mi koydun oraya?"

Daisy'nin ağzı açık kaldı. "Neden böyle korkunç bir şey yapayım ki?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum. O, senin lastiğin patladığı için oraya geldiğini ve bir ara daireye girdiğini söyledi."

"Tuvaleti kullanmak için."

"Onun yatağına mor tanga koymadın, değil mi?"

"Aman Tanrım, kesinlikle hayır! Beni oraya koymakla mı suçladı?"

Gerçekten çok rahatsız görünüyordu.

"Eğer sen o iç çamaşırını koymadıysan..." Monica başka bir olasılığı düşünmek istemiyordu, bu da iç çamaşırının başka birine ait olduğu anlamına geliyordu.

Daisy gözlerini indirdi. "Bu çok garip. Onu ne kadar önemseydiğini biliyorum, bu yüzden bir şey söylemek istemedim..."

Monica'nın kalbi göğsünde hızla atıyordu. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Daisy alt dudağını ısırды. "Seni incitmek istemiyorum. Sen benim işverenimden daha fazlasısın, sen benim arkadaşısın."

"Ben de seni arkadaşım olarak görüyorum. Bana ne söyleyeceksin?" Bilmek zorunda olmanın gerginliğiyle göğsü sıkıştı.

"Andre... sen Miami'deyken elbiseni aldığımda tuhaf davrandı, ama ben önemsemedim. Muhtemelen

onun dairesine uğramamalıydım, ama yardıma ihtiyacım vardı. Sanki... Sanki bu benim hatammış gibi hissediyorum."

Korku Monica'nın kalbini sardı. "Neden bahsediyorsun? Ne... ne senin hatan?"

Daisy yutkundu. "Andre bana asıldı."

"Ne yaptı?" En büyük korkusu. Bu doğru olamazdı.

"Çok üzgünüm Monica. Sana söylemek istemedim, ama beni yatağa külot koymakla suçladığı için... Onun bunu yanına bırakamam."

Monica geri çekildi. "Sana inanmıyorum."

"Ben de senin kadar şaşırdım. Lastik değiştirdikten sonra gitmeye hazırdım, ama o bana biraz içeri girmek isteyip istemediğini sordu. Tereddüt ettim ama bana yardım ettiği için kaba davranmak istemedim, bu yüzden kabul ettim. İçeri girdiğimde, bir şey içmek isteyip istemediğini sordu, ben de hayır, gitmem gerektiğini söyledim. Bu onu durdurmadı. İkimize de birer kadeh şarap doldurdu ve seninle ne kadar benzediğimizi söyledi. Açıkçası, beni rahatsız etti. Gömleğini çıkardığında..."

"Gömleğini çıkardı!" diye bağırdı Monica.

Daisy başını salladı, sanki vücuduna çekilmiş gibi görünüyordu. "Beni öpmeye çalıştığında, olabildiğince hızlı bir şekilde oradan kaçtım."

Monica, sanki biri onu kalın bir ip ile boğuyormuş gibi hissetti. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Hiç mantıklı değil." Akli, çaresizce başka bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

"Onun davranışı bana da mantıklı gelmedi, ama sanırım aramızdaki benzerlikler onu buna itti... Bilmiyorum."

Monica gözlerini Daisy'den ayırmadı. Yalan söylemiyor gibi görünüyordu. "Gömleğini çıkardığını mı söyledin?"

"Evet."

"Göğsündeki dövme ne?" Eğer bu soruya cevap veremezse, Monica onun yalan söylediğini anlayacaktı.

"Büyükbabası Cy yüzünden bir yıldız izi."

The zemin altında Monica'nın ayaklarının yana yanlara doğru ve düşmemek için duvara doğru sendeledi.

Daisy koşarak yanına geldi ve elini omzuna koydu. "Monica, özür dilerim. Bu gece olanları mezara götürecektim.

Umarım bana bunu söylediğim için beni affedebilirsin."

Monica'nın ağzı açık kalmış, kalbi ve tüm varlığı acı ile parçalanmış, ikiye bölünmüştü. Bu lanetli sözler, Andre ile bir gelecek hayallerini paramparça etmişti. "Ben... ona onu sevdiğimi söylemeye hazırdım." Alt dudağı titriyordu.

"O senin sevgini hak etmiyor. Beni baştan çıkarmaya çalıştı ve muhtemelen diğer kadınlara da aynısını yapmıştır, bu da külotları açıklıyor."

Monica gözyaşlarına boğuldu ve Daisy onu teselli etmek için kollarıyla sardı. "Her şey yoluna girecek. Ben buradayım ve senin iyi olmanı sağlayacağım."

Monica omzuna yaslanarak hıçkırarak ağladı ve sonunda Daisy onu yatağa yatırdı. Monica yanına kıvrıldı ve gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları göz kapaklarından sızarak yastığa damladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Daisy nazik bir sesle. "Hayır." Konuşmakta zorlanıyordu. Burnunu çekti.

"Ben gitmiyorum, tamam mı? Sana her zaman yanında olacağımı söylemiştim, bu değişmedi. Biraz dinlen. Bir gecede çok şey yaşadın." Monica'nın koluna hafifçe vurdu.

Monica yorganı başına çekti ve yastığa gözyaşlarını akıttı.

Sonunda, Daisy'nin yanında, yorgunluktan uykuya daldı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Monica yavaşça uyandı. Şişmiş gözlerini zorlukla açtı ve karartma perdeleri odaya güneş ışığının girmesini engellese de, sabahın geç olduğunu hissetti.

Daisy pencerenin yanındaki masada bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. "Günaydın," dedi Monica, ağlamaktan kısılmış sesiyle. "Hey, uyanmışsın." Asistanının yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Monica ona inanamayan gözlerle baktı. "Saçlarını kesmişsin."

"Evet," dedi Daisy, saçlarını tepesinden ensesine doğru düzelterek. "Sana sürpriz yapmak istedim. Bu sabah erken çıktım ve berbere gittim. Berbere Instagram'dan senin bir fotoğrafını gösterdim, senin saç kesimini istediğimi söyledim ve o da işe koyuldu. Ne dersin? Artık gerçekten ikiz olacağız!"

Ne oluyor? Monica'nın kemiklerine bir tedirginlik yayıldı. "Ben, şey... güzel görünüyor," dedi.

"Beğenmedin." Daisy yıkılmış gibiydi.

"Hayır, sadece... Senin pixie kesimini çok seviyordum ve... şaşırdım, hepsi bu." Yatakta doğruldu ve gözlerinden uyku kalıntılarını sildi. "Saat kaç?"

"On buçuk."

"Vay canına, geç uyudum. Bütün gece burada mı kaldın?"

Daisy başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa diye gitmek istemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Monica, az önce olumsuz düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Daisy iyi bir arkadaştı ve onu hak etmiyordu. Monica'nın saç stilini kopyalamışsa ne olmuştu? Elbette biraz tuhaftı, ama arkadaşların stil açısından benzerlikleri olması o kadar da sıra dışı bir şey değildi, değil mi?

"Bana ihtiyacın olduğunda kaçarsam nasıl bir arkadaş olurum? Şimdi, kahvaltıda ne istersin?" Daisy dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı.

"Yiyebileceğimi sanmıyorum."

Bütün varlığı boşlukta gibiydi ve her şeyden çok kalbi acıyordu. Andre'ye inanamıyordu. Yemeğe ihtiyacı yoktu. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bir seyahat yardımcı olabilirdi; ülkenin başka bir yerinde veya yurtdışında bir aile üyesinin evinde kalmak.

"Denemelisin. Meyve ve yoğurt gibi basit bir şey nasıl olur?"

Monica bacaklarını yatağın kenarına salladı ve kıpırdamadan oturdu. Dün gece gerçekten olmuş muydu? "Meyve ve kahve alayım."

"İyi fikir." Daisy yanına gelip ona sarıldı. "Zamanla daha kolay olacak."

"Biliyorum," dedi donuk bir sesle.

Andre ile son ayrıldıklarında da öyle olmuştu. Acıyı atlatmak zaman alacaktı, ama sonunda eski haline dönecekti.

"Telefonum nerede?" Odaya bir göz attı.

"Onda. Andre dün gece geç saatlerde sana mesaj attı, ama dinlenmeni bozmak istemedim."

Güvenilmez olduğunu bildiği halde aptalca kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ne dedi?"

"Konuşmak istedi ve yine beni suçladı, ama ben senin adına cevap verdim ve yalnız kalmak istediğini söyledim. Umarım sorun olmamıştır."

Doğru, Daisy zaman zaman onun adına mesajlara cevap veriyordu, ama bu farklıydı. Bu kişisel bir meseleydi.

"Bundan sonra Andre ile iletişimi ben halledebilirim. Telefonumu istiyorum." Elini uzattı.

"Sorun değil." Daisy masaya gidip telefonu getirdi. "Seni üzmesinler diye mesajları sildim. Bir arkadaş olarak, onunla hiçbir şekilde iletişim kurmamanın senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Birine senin kıyafetlerini ve diğer eşyalarını onun evinden almasını söyleyebiliriz, böylece ikimiz de onu görmek zorunda kalmayız."

Monica başını salladı. "İyi fikir."

"Kahvaltını getirip döndüğümde gerekli ayarlamaları yaparım. Hemen dönerim."

O gittikten sonra Monica yatakta hareketsiz kaldı. Andre, son birkaç ayda bu kadar yakınlaştıkları halde ona bunu nasıl yapabiliyordu?

? Onu ailesiyle tanıştırdıktan hemen sonra! Sadece onu aldatmakla kalmamış, asistanını da baştan çıkarmaya çalışmıştı. Onu hiç tanımıyordu.

Yüzü buruştu. Ellerini yumruk yapıp, ağlamaya başlama isteğiyle mücadele etti. Hayır. O, onun gözyaşlarını hak etmiyordu.

Banyoya gitti, dişlerini fırçaladı ve yüzünü temizledi. Cildine nemlendirici sürerken, dün gece Daisy ile yaptığı konuşmayı tekrar düşündü.

Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Beyninde mantıksız bir ayrıntı takılmıştı. Yavaşça nemlendiriciyi tezgahın üzerine geri koydu.

Kalbi hızla çarparak, konuşmayı tekrar gözden geçirdi. O kadar üzgündü ve duygularına kapılmıştı ki, hikayenin önemli bir noktasını gözden kaçırmıştı.

Daisy yalan söylemişti.

Yatak odasından gelen sesleri duyan Monica, onunla yüzleşmeye hazır olarak banyodan çıktı. Asistanı, pencerenin yanındaki masaya bir tepsi yemek koydu.

"Rodolfo ve ben meyvenin yeterli olmayacağına karar verdik. Meyve salatasına ek olarak, biraz daha yemek istersen diye omlet ve tost da hazırladı."

"Teşekkürler." Monica taktik değiştirdi. Doğrudan yüzleşme işe yaramazdı. Boğazını temizledi. "Andre seni dairesine davet ettikten sonra ne yaptığını bana tekrar anlatır mısın?"

"Neden?" Daisy perdeleri açtı ve parlak güneş ışığı içeri doldu.

"Bana tekrar anlatmanı istiyorum." Monica, sesinin suçlayıcı gelmediğini umdu, ancak öfkesi sakinliğini bozmak üzereydi.

Daisy platformdan indi. "Dediğim gibi, beni içeri davet etti ve ben sağduyuma aykırı davranarak kabul ettim."

"Mhmm. Sonra ne oldu?"

"Bana bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu, ben reddettim ama o ısrar etti. İki kadeh şarap doldurdu, bu bana tuhaf geldi çünkü bana bir şey içmek isteyip istemediğimi sorduğunda su veya meyve suyu ikram edeceğini düşünmüştüm."

"Sence neden şarap seçti?"

"Ortamı yumuşatmak ya da beni sarhoş etmek için mi? Onun gibi birinin davranışlarını mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum."

Konuşmasında bir değişiklik yok. Sahtekarlık belirtisi yok.

"Şaraptan içtin mi? O içti mi?"

"Bir yudum aldım. Biz konuşurken o içkisinin çoğunu içti." "İlginç, çünkü Andre şarap içmez."

Mezar gibi sessizlik her şeyi odayı odayı Kalp atıyordu bir bir tavşan gibi, Monica Daisy'nin cevap vermesini bekledi.

"O... o içmiyor mu?"

"Hayır," diye cevapladı Monica.

"Dün gece içti."

"Hayır, içmedi. Biz yeniden bir araya geldiğimizden beri onun şarap içtiğini hiç görmedim. Ben şarap içtiğimde, o rom ve kola ya da votka ya da başka bir şey içiyor. Bana yalan söyledin."

"Hayır, yalan söylemedim."

Monica, zırhındaki çatlakları gördü ve yüzüne panik hakim oldu. "Onun göğsünün neye benzediğini nasıl bildiğimi nasıl açıklayacaksın?"

diye sordu Daisy.

"Bir açıklamam yok. Onun göğsünü nasıl gördüğünü anlat bana."

"Monica..."

"Bana yalan söyledin!" Monica bağırdı.

Daisy irkildi ve korku gözlerini kocaman açtı.

"Onun peşinden gitmeyi mi planlıyordun? Benimle ayrıldıktan sonra seninle olmak isteyeceğini mi sandın?"

Daisy cevap vermedi, ama gözlerinden taşan yaşlar her şeyi anlatıyordu.

"Cevap ver!" Monica bağırdı.

"Onun için yapmadım. Senin için yaptım," dedi Daisy titrek bir sesle fısıldayarak.

"Benim için yaptım da ne demek?"

"O bizim aramıza giriyordu. Biz en iyi arkadaşız. Artık tüm vaktini orada geçiriyorsun ve seni hiç görmüyorum. Beni dışladın. Artık smoothie almaya gitmiyoruz ve haftalık toplantılarımız da artık yapılmıyor çünkü birdenbire sanal olarak çalışmamız sorun olmaktan çıktı. Onu Bruno'nun partisine götürdün ve *beni* davet etmedin."

Monica, Daisy'ye inanamayan gözlerle baktı. "Andre'yi kıskanıyor musun?"

Daisy başını eğdi ve yanaklarından akan gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Monica.

Asistanını yeni bir bakışla inceledi. Traşlı kafası, yeni kıyafetleri, verdiği kilolar. Kendini Monica'nın klonu haline getirmişti. Andre'yi istediği için değil, takıntılı olduğu ve Monica *olmak* istediği için.

Daisy'nin geçmişteki davranışlarını düşündü: aynı tür arabayı istediğini söylemesi, düzenli olarak smoothie içmeye başlaması ve Monica'nın sevdiği smoothie'leri tercih etmesi. Öfke mi yoksa acıma mı hissetmesi gerektiğini bilemiyordu.

"Kovuldun. Gitmen gerek," dedi Monica.

Daisy başını kaldırdı ve gözleri dehşetle büyüdü. "Hayır! Monica, lütfen beni dışlama. Söz veriyorum, bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

"Yani külotu yerleştirdiğini ve Andre'nin sana asıldığını söylediğin yalanını itiraf ediyorsun."

"E-evet, ama başka ne yapacağımı bilemedim. Beni görmezden geliyordun. Arkadaşlar arkadaşlarına böyle davranmaz."

Monica yutkundu, karnı binlerce düğüm halinde korkuyla doldu. Yıllar önce, Ignacio, onun tek gerçek aşkı olduğunu iddia eden ve doğmamış çocuğunun babası olduğunu söyleyen bir kadın tarafından takip edilme talihsizliğini yaşamıştı. Yaklaşma yasağı çıkarttırdı ve bir gün eve geldiğinde kadını yatağında beklerken bulana kadar onu pek düşünmemişti. Sadece korkmuş olmakla kalmadığını, evinde takıntılı bir hayranının olması dünyanın en ürkütücü hissi olduğunu söyledi.

Monica artık onun yaşadıklarını biraz olsun anlayabiliyordu. O da aynı tüyler ürpertici hissi yaşıyordu, üstelik Daisy ile olan arkadaşlığı nedeniyle bu his daha da kötüleşiyordu. Daisy onun e-postalarına, evine, ailesine, hayatına erişebiliyordu, bu da onun davranışlarını daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

"Beni kesemezsin," diye haykırdı Daisy, yüzü parçalanmış bir halde.

Monica kapıya doğru ilerledi. "Sana bir daha asla güvenemem."

Daisy onu takip etti ve avuçlarını göğsüne vurdu. "Söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Yaptığım hatanın farkındayım

Yanlış yaptığımı anladım ve özür dilerim. Seni incitmek istemedim. Sen benim idolumsun. Seni seviyorum."

Monica'ya uzandı, ama Monica ondan kaçtı ve kapıdan dışarı koştu.

"Monica, bekle. Sana zarar vermeyeceğim. Ben..."

Monica merdivenlerden aşağı koştu. "Rodolfo, yardım et! Rodolfo!" diye bağırdı.

Merdivenlerin altına ulaştığında, şef çoktan oradaydı. "Monica, ne oldu?"

Kalbi panik içinde çarpan Monica, şefin arkasına koştu ve merdivenlerin ortasında duran Daisy'ye baktı.

"O gitmeli," dedi Monica.

Daisy merdivenlere çöktü, yüzünü elleriyle kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Özür dilerim."

Bu sözleri defalarca tekrarladı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Rodolfo güvenlik görevini üstlenip Daisy'yi evden çıkardıktan sonra Monica, avukatı Penelope'yi aradı ve eski asistanıyla ilgili durumu ona bildirdi.

Penelope onu tavsiye ettiği için özür diledi, ama Monica onu suçlayamadı. Uygun bir geçmiş araştırması yaptırıldılar ve gerçek şu ki, Daisy ikisini de kandırmıştı.

Ardından, Daisy'yi tüm sistemlerinden uzaklaştırdı. İşletme müdürüyle birlikte, Daisy'nin her ay çeşitli harcamalar için para aktardığı ve bir banka kartıyla eriştiği gizli fon hesabının şifresini değiştirdiler. Kartı da iptal ettiler.

Sosyal medya hesaplarının şifrelerini değiştirdiler ve Daisy'nin Monica'nın hesaplarına eriştiği her yerden adını sildiler.

Bu işlemler saatler sürdü, ancak öğleden sonra Monica'nın endişeleri azaldı. Ailesi hemen birçok öneride bulundu. Genellikle onların aşırı korumacılığından nefret etse de, geçici bir koruma tutma ihtiyacı da dahil olmak üzere, dikkatli olma konusunda verdikleri tüm tavsiyeleri takdir etti ve kabul etti. Daisy hiçbir zaman şiddet eğilimi göstermedi ve yıkılmış, kırık bir ruhla mülkü terk etti, ancak Monica herhangi bir riske girmek istemedi.

Sonra, Andre'yi görmeye gitmeyi planladı ama hazırlanması gerekiyordu. Dolabını mükemmel kıyafeti bulmak için didik didik aradı. Onu etkileyecek ve tereddüt etmeden özrünü kabul etmesini sağlayacak bir kıyafet. Andre onun bacaklarını beğeniyordu, bu yüzden arkası açık, eteği geniş ve halter yakalı turuncu bir mini elbise seçti. Dolabın boy aynasında son bir kez daha kontrol ettikten sonra, en sevdiği Mignonne topuklu ayakkabılarını giyip kapıdan çıktı.

Son dakika spa randevusu aldı ve tüm vücuduna kese yaptırdı ve şişkin gözlerine çok iyi gelen salatalık tedavisi gördü. Spa'dan çıktığında kendini yeni bir kadın gibi hissediyordu, ama açık bekleme odasına girdiğinde birden durdu ve kalbi göğsünde durdu.

Andre, şoförü ve koruması olan adamdan iki koltuk ötede oturuyordu. Dar bir tişört giymişti, bu tişört dövmelemlerini ortaya çıkarmıştı, ve yıpranmış kot pantolon giymişti, hepsi de özel dikim bir tasarımcı takım elbise kadar ona yakışuyordu. Çok çekici görünüyordu ve kendini onun kollarına atmak için can atıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Ne kadar sıradan bir selamlama. Daha etkileyici bir şey söylemek isterdi, ama prova ettiğı tüm kelimeler beyninden toz gibi dağıldı.

Andre, taş gibi bir yüzle, çenesini sıkı tutarak ayakta duruyordu. "Eve uğradım ve annen sana nerede olduğunu ve artık bir koruman olduğunu söyledi. Ona gitmesini söyle." Kafasını iri sarışına doğru çevirdi. "Benimle geliyorsun. Korktuğun şeyden seni koruyacağım."

Bodyguard yavaşça ayağa kalktı, gözlerini Andre'den ayırmadan. "Hanımefendi, bunu halletmemi ister misiniz?"

"Hayır, halletmenize gerek yok," dedi Monique çabucak. "Gidebilirsiniz."

"Emin misiniz, hanımefendi?"

"Kesinlikle. Lütfen arabamla eve gidin."

Bir an tereddüt ettikten sonra adam başını salladı ve binadan ayrıldı.

Andre ona kızgın bakmaya devam etti. Monica onun kızacağını biliyordu. Yine de kalbi sıkıştı. Onu ikna etmek zor olacaktı. Titrek adımlarla yaklaştı, karnında karışık bir endişe hissediyordu.

Andre ondan uzaklaşarak kapıyı açtı. Monica, onun yaydığı buz gibi soğukluğu kırmak için ne söyleyeceğini bulmaya çalışarak yanından geçti. Akıllı bir türlü çalışmadı.

Escalade'ye bindiler ve Monica ona döndü. "Andre, ben ..."

"Şimdi olmaz," diye tersledi. "Apartmanda konuşuruz." Ona ona bakmadı.

Monica koltuğa çöktü.

Sonunda, onun dairesine vardılar ve içeri girdiler. Andre anahtarlarını mutfak tezgahına attı ve ona döndü.

"Yani bitti," dedi.

Bu bir soru muydu yoksa bir ifade miydi? Monica emin olamadı, ama paniğe kapılarak gerildi. "Tartıştık. Bu ayrıldığımız anlamına gelmez," dedi, ancak onun kendisini aldattığını düşündüğü için ilişkiyi bitirme niyetindeydi.

"Oh, şimdi kuralları mı değiştiriyoruz? Dün gece bana mesaj attığında böyle dememiştin."

Hay aksi. "Sana ne mesaj attım?" "Aptal mı oynuyorsun?"

"Aptal numarası yapmıyorum. Mesajda ne yazdığını gerçekten bilmiyorum. Daisy benim adıma cevap verdi. Tek bildiğim, sana yalnız kalmak istediğimi söylediği."

"Geri gönderilen mesajda bundan çok daha fazlası yazıyordu. Bana siktir git dedi, yalancı dedi ve ilişkimiz bittiği için bir daha benden haber almak istemediğini söyledi. Dün gece buradan kaçtığına, başka bir kadını daireme getirdiğini ve seninle paylaştığımız yatakta onunla yattığımı düşündüğünde böyle hissetmediğini mi söylüyorsun?" Öfkeyle dolmuş bir şekilde yavaşça ona doğru yürüdü.

Normalde topuklu ayakkabı giydiğinde neredeyse göz göze gelirdiler, ama vücudu genişlemiş gibiydi ve en az 7,5 cm uzadığını söyleyebilirdi. Öfke cildini gerdi, yüzündeki kemikleri daha belirgin hale getirdi ve kaşındaki yara izini daha soluklaştırdı.

"Ben... Ben kızgın olduğumu itiraf ediyorum," diye kekeledi Monica. "Ama sana o mesajı hiç yazmadım."

Andre, gözlerini dikerek hoşnutsuzluğunu belli etti.

Vücudu titredi. Andre'nin bu halini sevmiyordu. Onu seven, ona iltifat eden ve ne zaman ortaya çıksa gülümseyen Andre'yi istiyordu.

"Sana gelecektim. Daisy'nin yalan söylediğini biliyorum."

"Oh, biliyorsun. Lütfen, bunu nasıl anladığını söyle?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bekledi.

Derin bir nefes alan Monica, Daisy'nin ona anlattığı hikayeyi tekrarladı. Andre, onun kendisini içeri davet ettiği hikayesini anlatırken hiçbir tepki göstermedi. Tek fiziksel tepki, Daisy'nin onun onu öpmeye çalıştığı için kaçtığını iddia ettiğini anlatırken kaşlarını daha da çatmasıydı.

"Bu oldukça ilginç bir hikaye."

"Ona inanmak istemedim, ama kalbimi korumam gerekiyordu. Üniversitede beni terk ettiğinde ne kadar üzüldüğümü hatırladım. Sonra bu sabah, onun söylediklerinin doğru olamayacağını fark ettim. Sen şarap içmezsin. Eğer bu konuda yalan söylediyse, hikayenin geri kalanı da inandırıcılığını yitirir."

"Onu baştan çıkarmak için kesinlikle gömleğimi çıkarmadım. O senin elbiseni almaya geldiğinde üstümde gömlek yoktu çünkü o gelmeden kısa bir süre önce egzersizimi bitirmiştım."

"Hikayenin o kısmının yalan olduğunu anladım."

"Anlıyorum. Yani, o benim şarap içtiğimi söylediği hatayı yapmasaydı, yalan söylediğime inanmaya devam edecektin. Değil mi?"

"Eninde sonunda gerçeği anlayacaktım," dedi Monica küçük bir sesle.

Gözlerini kısarak onu dikkatle inceledi. "Ne fark ettim biliyor musun? Bana güvenmiyorsun. Bunca zaman ve yaptığım onca şeyden sonra, birlikte geçirdiğimiz son birkaç ay senin için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bu doğru değil. Bir hata yaptım ve özür dilerim. Sana güvenmediğimden değil. Sadece emin değildim."

"Sana değer verdiğimi başka nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum. Benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak için."

"Yapma," diye yalvardı Monica. "Beni önemseydiğine inanıyorum."

"Şimdi inanıyorsun. Birkaç ay sonra başka bir şey çıkarsa ne olacak?"

"Başka bir şey çıkmayacak. Bu kadar. Ben iyiyim," diye söz verdi. "Sen iyisin, ama ben değilim. Belki düşünmem gerek."

Kalbi sıkıştı. "Neyi düşünmelisin?"

"İlişkimizin yürümeyeceği konusunda. Oldukça kırılğan görünüyor."

"Andre, yatağında rastgele bir tanga belirdi. Şüphelenmem için beni suçlayamazsın."

"Hayır, ama sana Daisy'den bahsettiğimde beni dinlemeliydin."

"Dinledim, bu yüzden onunla yüzleştim, ama onun hikayesi şüpheyeye düştüm."

"Evet, şimdi benim de şüphelerim var. Seni almaya neden geldiğimi bilmiyorum."

"Çünkü biz birbirimize aidiz," diye fısıldadı Monica. Duygularını açıkça gösteriyordu. Adam bunu göremiyor muydu? "Beni affetmelisin. Beni affedene kadar buradan ayrılmayacağım. Günlerce sürse de umurumda değil. Beni dışarı atmak zorunda kalacaksın, ama bunu yaptığında, anahtarımı kullanıp hemen geri gireceğim."

Adam ona deliymiş gibi bakmaya devam etti. "Tam olarak ne için savaşıyorsun?" diye sordu.

Cevap basitti. Verilecek başka bir cevap yoktu. "Biz."

Tek kelime. İki harf. İlişkilerinin ve birbirleri için ifade ettiklerinin somutlaşmış hali.

Monica, bileğinin iç kısmındaki dövmeyle ona gösterdi. "Biz hep birlikte olacağız." Duygular, sesini titretmişti.

"Beni sevdiğini bile söyleyemiyorsun," dedi Andre, sesi sert ve boğuktu.

Monica ona ulaşmak için birkaç kısa adım attı. "Bildğini söylemiştin," diye fısıldadı.

Andre yutkundu. "Belki de bunu duymam gerekiyor."

Duyguları hakkında hiçbir şüphe bırakmak istemeyen Monica, onun gözlerinin içine derinlemesine baktı. "Seni seviyorum Andre. *Seni seviyorum.*"

Sadece ona olan aşkını itiraf ederek, omuzlarından hiç farkında olmadığı bir yük kalkmıştı.

"İstersen her gün söyleyeceğim."

Andre'nin zor nefes alıp verişini duydu ve onun bir sonraki hamlesini bekledi. Söylediği her kelimenin arkasında duruyordu. Andre onu affedene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Andre bir adım yaklaştı ve onu sertçe kollarına çekti. Monica rahat bir nefes alarak, ardından gelen yakıcı, ruhunu parçalayan öpücüğe kendini bıraktı.

Bir eli boynunun arkasına gitti ve parmakları daire çizerek sıkılaştı. Andre, onun kendisine ait olduğunu haykıran bir şekilde onu yakaladı ve o da kabul etti.

Onlar birbirlerine aitti.

Otuz Beşinci Bölüm

Şeker gibi lezzetli ve bağımlılık yapan öpücüklerle Andre, Monica'nın ağzını yağmaladı ve ikisi de, onları içine çeken bir arzu girdabı içinde inlediler. Monica'yı duvara itti, sert vücudu onu sıkıştırırken, bir dizini onun uyluklarını ayırdı.

Sertleşmiş penisi kadının karnına bastırdı, tatlı bir vaat onu Andre'ye yapışmasına ve bir bacağına Andre'nin beline kaldırmasına neden oldu, kadın parmak uçlarına basarak kalçalarının mükemmel bir şekilde hizalanmasını sağladı. Andre daha sert bastırdı, kadının ateşli, ağrıyan merkezine süründü. Kadının göğsünü sıkarken, başparmağı sıkı meme ucunu okşadı ve kadın titredi. Yakıcı bir zevk kanını kaynattı ve dizlerini titretti.

Nefes nefese, çılgın ellerle onun kemerini ve fermuarını açtı ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı itti. Onun muhteşem, güzel, sert penisi dik duruyordu, şişmiş başı ön sıvıyla ıslanmıştı - o kadar baştan çıkarıcıydı ki, onu hangi deliğe istediğine karar veremedi.

Andre, sabırsız bir hareketle tangasını yırtarak kararı ondan aldı. Kot pantolonunun bir bacağına tekmeledi ve onu duvara doğru kaldırdı. Elbisesinin eteğini daha yukarı kaldırarak beline topladı ve nemli yarıkla onun penisine süründü.

Omuzlarını ve boynunu öptü. Yüzünü okşadı, gözleri onun yakışıklı, sert hatlarını hayranlıkla seyretti.

"Dünyada benim için başka kimse yok," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Andre."

Acı dolu bir iniltiyle kadının içine girdi.

Elleri onun ince kalçalarını kavradı ve kolları onun güçlü boynuna sıkıca sarıldı. Hızlı bir hareketle ona girdi ve ağızları tekrar birbirine çarptı, ateşli nefesleri birbirlerinin dudaklarına çarptı.

Kalçaları her çarpıştığında, kız inledi. Adam, kızın vücudunu tamamen kontrol altına aldı. Kız, adamın istediği gibi kullanabileceği bir oyuncaktı.

Andre, sabit ve şiddetli vuruşlarla onu zihin uyuşturan bir zirveye doğru gittikçe daha yükseğe çıkardı. O, Andre'nin boynunda beliren teri yaladı ve zevkten başını geriye attı. Andre, kadının kavisli boğazını emdi ve kalçalarını sıktı.

"Çok iyi hissettiriyorsun. İçinde kalabilirim. Bütün gün. Ve bütün gece." Dişlerini sıkarak konuştu, sözlerini pelvik hareketlerle vurguladı.

Kadın şiddetli bir orgazm yaşadı, kollarında titreyerek ve onun etrafında kasılmalarla. Aynı anda, adam başını kadının omzuna düşürdü, kendi güçlü orgazmında inlerken kalçalarını kadının kalçalarına sürttü.

Monica ona sarıldı, yüzünü boynuna gömdü, gözleri rahatlamanın gözyaşlarıyla doldu.

Tanrıya şükür onu affetmişti.

* * *

Memnun bir kedi gibi gerinen Monica, karnının üstüne döndü ve çenesini eline dayayarak Andre'yi izledi.

Kendisi de oldukça tatmin olmuş bir şekilde, bir kolunu başının arkasına koyarak yastıklara yaslandı. Dün geceki ayrılık mesajı onu mahvetmişti. Sonra, özellikle de durum hakkında onunla gerçekten konuşma şansı bulamadığı için, mesajla ayrılmanın duygusuz ve saçma doğası üzerine kafa yordu. Sonunda, acısı öfkeye dönüştü ve bu da onu onu bulup bir açıklama talep etmeye itti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kız.

"O kısa sürede seni ne kadar özlediğimi." Elinin tersiyle kızın yanağını okşadı.

"Artık bana kızgın olmadığına sevindim," dedi kız.

"Kızgın olmadığımı kim söyledi?"

"Bana kızgın kalamazsın."

Hayır, kalamazdı. Monica onun kalbini kontrol ediyordu.

"Sanırım Daisy'yi kovdun?"

"Evet. Olanların yarısını bile bilmiyorsun."

Sabahki olayları özetledi ve bu onu şok etti.

"Annen, neden bir koruma tuttuğunu açıklamana izin vereceğini söyledi, ama milyon yıl düşünsem bile bunun nedeni olduğunu asla tahmin edemezdim. Daisy senden hoşlanıyor muydu?"

"Cinsel anlamda değil, daha çok takıntılı bir hayran olarak." "İyi misin?"

"Bana zarar vermedi."

"Ama hayatını sabote ederek seni kendine saklamak istediğini bilmek travmatik bir durum."

"Evet, çok Single White Female'a benziyor, ama siyahi versiyonu." Monica titredi.

"Mizah anlayışın olmasına sevindim."

Bir an sessiz kaldı. "Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Aslında ona acıyorum. Bence yalnız ve muhtemelen tek arkadaşı bendim."

"Belki, ama ondan kaçabildiğine sevindim. Takıntısı ne kadar kötü bir hal alabilirdi, kim bilir."

"Bir fikrim var. Takıntılı bir hayranı Ignacio'yu aylarca takip etti. Bir gün evine girip yatağına tırmandı. Bu onu çok korkuttu."

"Eminim öyledir. Dikkatli olmalısın Monica. Hayatının büyük bir kısmını internette paylaşıyorsun ve sık sık konumunu belli ediyorsun."

"Merak etme, dikkatli olacağım. Bu yüzden, en azından şimdilik, Daisy'nin bize zarar vermeyeceğinden emin olana kadar, bir koruma tuttum."

"İyi." Andre rahat bir nefes aldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sana bir şeyim var. Bu sabah sana vermem gerekiyordu, ama dün gece kendini rezil ettin."

"Bunu bana hiç unutmayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Seni seviyorum," dedi tatlı bir sesle. "Uh-huh."

Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu ve çıplak olarak yataktan kaydı.

"Bana ne getirdin?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.
Monica hediye almayı severdi. Oturdu.

"Sürpriz."

Andre dolaba gitti ve üst raftaki bir kutudan ipli küçük bir gül altın rengi kese çıkardı. Hediye arkasında saklayarak yatağa yaklaştı.

"Gözlerini kapat ve elini uzat."

Gülümsedi, gözlerini kapattı ve iki elini uzattı. "Bir el. O kadar büyük değil."

Kıkırdadı. "Tamam." Sağ elini uzattı.

Andre küçük çantayı avucunun ortasına koydu ve yatağın kenarına oturdu. "Gözlerini aç."

Kız çantaya baktı. "Bu ne?" "Aç."

"Yıldönümünü falan mı unuttum?" diye sordu, gerçekten endişeli bir ses tonuyla.

"Hayır. Şimdi çantayı aç da içinde ne olduğunu görebilirsin ve endişelenmeyi bırak."

Kız öyle yaptı ve içindekileri avucuna döktüğünde nefesini tuttu. Bir çift elmas küpe cildinde parılıyordu. Yuvarlak tasarımda, ana elmasın etrafını etkileyici bir pavé elmas halka çevreliyordu.

"Bunları hatırlıyor musun?" diye sordu Andre, alçak ve boğuk bir sesle.

Monica gözlerini ona çevirdi. "Tabii ki hatırlıyorum. Onları sakladığınıza inanamıyorum."

Onları sakladığına da inanamıyordu. Masraflarının bir kısmını karşılamak için küpeleri kolayca rehin verebilir veya satabilirdi, ancak hiçbir seçenek doğru gelmiyordu. Tek doğru karar, onları sonsuza kadar saklamaktı. Üniversitedeki birinci yıl dönümlerinde, dövmelerini yaptırdıkları gece ona vermişti. Aylarca para biriktirmiş ve onun küpeleri takması onu gururlandırmıştı.

Ayrıldıklarında kız öfkeli gözyaşları içinde küpeleri ona fırlatmış ve bu davranışı onu derinden yaralamıştı. Küpelerin geldiği kutusu artık onda olmadığı için, onları güvende tutmak için bir kese satın almıştı.

"Tak şunu," dedi.

Monica, taktığı küpeleri çıkarıp yerine elmasları taktı. Mükemmeldi. Küpeler, Monica'nın gözlerini canlandırdı ve kızıl kahverengi teninde parıldadı.

Başını yana eğerek profilini gösterdi. "Nasıl görünüyorum?"

"Güzel. Seksi. Bir milyon dolarlık gibi."

"Onları bana verdiğin ilk günden daha çok seviyorum. Teşekkür ederim." Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü, yumuşak dudakları ve dili erotik bir alay gibiydi.

Adamın vücudu tekrar kıpırdadı ve kadını sırt üstü yatırdı. "Artık kimse aramıza giremez. Ne annen, ne üvey baban, ne arkadaşların, ne ailem, ne de arkadaşlarım... Hiç kimse. Anladın mı?"

"Anladım," dedi. "Beni sevdiğini söyle."

Andre, kızın iki elini başının üstünde kilitledi. "Seni seviyorum. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Kız, gözlerinde hayranlıkla ona baktı, erkeklerin savaşlar ve bar kavgaları başlatmasına neden olan türden bir bakışla.

"Sonsuza kadar seninle olmak yetmez, Andre Campos."

"Benim için de. Sanırım bununla yetinmek zorundayız," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü ve bir tur daha için bacaklarının arasına kaydı.

Otuz Altıncı Bölüm

Andre, Escalade'yi drive-thru'daki hoparlörün yanına çekti. Pencereden dışarı eğilerek, çikolatalı smoothie ve kas geliştirici ile zenginleştirilmiş yeşil smoothie siparişi verdi.

İçecekleri aldıktan sonra, Monica'ya çikolatalı smoothie'sini uzattı ve kendininkinden bir yudum aldı. "Fena değil."

"Söylemiştim. Oraya park et. Fotoğraf çekmek istiyorum." Çıplak ayaklarını torpido gözüne koydu ve sundressinin eteği bacaklarından aşağı kaydı.

"Sürtük." Andre dizinin yanını öptü ve sıcak elini uyluk iç kısmına doğru kaydırarak aç gözlerine daha fazla ten sergiledi.

Dokunuşu cildini ısıttı ve vücudunu titretti, ama Monica elini uyluğundan çekti. "Uslu dur. Fotoğraf çekmeye çalışıyorum."

"Sen ve senin mükemmel fotoğrafların."

"Bir gün seni, senin fotoğrafını paylaşmama ikna edeceğim. Sayfamı takip etmek için oluşturduğun özel IG hesabını ne zaman kullanmaya başlayacaksın?"

"Sayfana takıntılı değildim. Araştırma yapıyordum. Ve asla benim fotoğrafımı yayınlamana izin vermeyeceğim."

"Göreceğiz."

Elbisesini düzeltti ve smoothie'yi kol mesafesinde tutarak ayaklarının gösterge paneline dayandığından emin oldu. Çekimden memnun kalmadı, bu yüzden tekrar denedi. Üç denemeden, güneşi daha iyi kullanmak için aracı başka bir yere götürme isteğinden ve Andre'nin duyulabilir, sinirli iç çekişlerinden sonra, sonunda paylaşmak istediği kaygısız görüntüyü yakaladı.

"Artık gidebilirsin," dedi tatlı bir sesle. "Teşekkürler," diye mırıldandı Andre.

Onu görmezden geldi ve hızlıca bir başlık yazdı: *Şu anki durumum.*

Andre'nin gelecekteki salonunun bulunduğu yere gidiyorlardı. Ethan iki hafta önce Andre'nin hesabına parayı yatırmıştı ve işçiler bugün işe başlamıştı. Çakıl park yerine girdiklerinde, depodan güvenli bir mesafeye park etti.

Güvenlik gözlükleri ve baretleri olan adamlar binaya girip çıkıyorlardı. Ön tarafa iskele kurulmuştu ve iki çöp konteyneri (biri zaten doluydu) adamların iç mekandan çıkardıkları çöp, moloz ve kullanılamaz parçaları topluyordu.

O ve Andre araçtan indiler ve Escalade'nin önünden çalışmaları izlediler. Andre'nin hayali gerçekleşmek üzereydi ve o bundan daha fazla gurur duyamazdı.

"Canlı yayına çıkacağım. Görüntüde olmak ister misin?" "Sence ne dersin?"

Gözlerini devirdi ama onun kararını saygıyla karşıladı.

Sırtını inşaat alanına dönerek kamerayı kaldırdı ve en iyi açıyı ve arkasındaki çalışmaları çekmeye özen gösterdi. Canlı yayına geçerek takipçilerine gülümsedi.

"Ne olduğunu söylemeyeceğim, ama *çok büyük* olacak. Büyük harflerle," dedi komplo teorisi tonuyla. "Biliyorsunuz, her zaman en son haberleri ben veririm. Daha fazla ayrıntı yakında geliyor. Hoşça kalın, kızlar." Sırıttı ve kameraya bir öpücük gönderdi. Sonra videoyu sonlandırdı.

"Büyük, büyük bir şey mi?" dedi Andre.

Monica omuz silkti. "Seninle ilgili her şey büyük."

Onu kendine çekip vücuduna yapıştırdı. "Bir erkeğin egosunu okşamayı iyi biliyorsun."

"Bu gerçek," diye mırıldandı.

Öpüştüler ve Andre dilini Monica'nın ağzına soktu.

"Mmm." Monica, onun kaslı kollarını okşadı ve uyluğunu okşadı.

"Lanet olsun. Bütün bu adamların önünde seni becermeden önce uslu dursan iyi olur."

Elini kadının sırtına kaydırıp sıktı ve kadın, onun dokunuşunu ne kadar sevdiğini belli etmek için inleyen bir ses çıkardı.

Telefonu çaldı ve ikisi de sinirli bir şekilde inlediler.

"Alo?"

Monica, konuşabilmesi için geri çekildi.

"Benim."

Sonra, mhm, iki kez tamam ve ne zaman diye sesler duydu, ama Andre telefonu kapattığı anda ikiye katlandı ve yüzünü ellerine gömdü.

"Bebeğim?" Monica elini onun sırtına koydu. Ne olabilirdi? Hemen koruyucu moduna geçti. Andre doğrulduğunda, onun yüzünü tuttu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her şey mükemmel."

Yüzü, daha önce hiç görülmemiş kadar geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"O annemin avukatıydı. Anneme bir duruşma daha kazandırdılar," dedi kalın sesiyle.

Monica çığlık attı ve kollarıyla onun boynuna sarıldı. "Bu harika bir haber. Çok mutluyum, inanamıyorum!"

"Hayatımda duyduğum en iyi haber. Bunu yapacağım. Onu buradan çıkaracağım." Sesindeki güven, kalbinde bir sevinç dalgası uyandırdı.

"Evet, yapacaksın. Yapabileceğini biliyordum."

Uzun bir nefes verdi ve başını geriye yaslayarak gökyüzüne baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Orada yarım saat daha kaldılar. Ayrılmadan önce Andre, ustabaşı ile birkaç dakika konuştu ve sonra Andre'nin dairesine doğru yola çıktılar.

Monica onun önünden içeri girdi ve içeri girer girmez Andre, elini tutup onu kendine doğru çevirdi.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin. Bunu biliyor musun?"

Monica başını sallayarak ona sarıldı ve kollarını beline doladı.

Gözleri, onun yanağını avuçlayarak yoğun bir ifadeye büründü. "Öylesin. Salon açıldıktan ve ben diplomamı aldıktan sonra evleneceğiz. Her gün bu kadar mutlu olmak istiyorum ve bu ancak hayatımın geri kalanını seninle geçirirsem mümkün olacak."

Florence teyzesiyle yaptığı konuşmayı hatırlayınca duygular boğazını tıkadı. Evlenmek artık modası geçmiş bir şey gibi görünmüyordu

ve tek bir erkeğe bağlı kalmak artık onu korkutmuyordu. Andre'yi kaybetmek başından beri sorun olmuştu. Tek gerçek aşkını bulmuş ve kaybetmişti, diğerleri sadece onun yerine geçebilirdi. Andre onu mutlu, güvende ve sevildiğini hissettiriyordu.

"Hayatımın geri kalanını sadece *seninle* geçirmek istiyorum," diye fısıldadı Monica.

Göz kapakları açgözlülükle ağırlaşırken, alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Şimdi, depoda bahsettiğim o sevişmeye gelelim."

Andre onu kollarına aldı ve Monica sevinçle çığlık attı. Kocaların gelinlerini eşikten geçirdikleri gibi onu taşıyan Andre, merdivenleri çıktı ve Monica kollarını onun boynuna doladı.

Bir gün, yeminlerini ettikten sonra onu evlerinin eşiğinden geçirecekti.

Sabırsızlanıyordu.

Delaney Diamond'ın diğ er eserleri

Family Ties serisinden daha fazlası!

[Ethan](#) (Aile Bağıları #1)

Yedi yıl birlikte olduktan sonra, bir gece Skye evlilik konusunu açar ve yıkıcı gerçeğı öğrenir. Ethan onunla evlenmeye niyetli değildir.

[Monica](#) (Aile Bağıları #2)

Andre, kimse ona şans vermezken ona bir şans veren adamın kızıyla nişanlanmıştır, ancak Monica'yı görmek eski duygularını yeniden canlandırır ve planlarını sorgulamasına neden olur.

* * *

Daha fazla aile serisi mevcut!

Tüm kitaplarım ve Johnson Ailesi hakkında bilgi almak için [Kitaplar](#)

sayfamı ziyaret edin.

Brooks Ailesi Hawthorne

Ailesi

* * *

[Sesli kitap örnekleri](#) ve [ cretsiz kısa hikayeler](#) www.delaneydiamond.com adresinde mevcuttur.

Posta listeme katılın

Bu hikayeyi beğendiniz mi?

Yeni yayınlar, ön izlemeler ve indirimli fiyatlar hakkında bilgi almak için
posta listeme katılın!

[KATILMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Yazar Hakkında

Delaney Diamond, USA Today'in en çok satan şehvetli ve tutkulu aşk romanlarının yazarıdır. Aslen ABD Virgin Adaları'ndan olan yazar, şu anda Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde yaşamaktadır. Aşk romanları, gizem romanları, gerilim romanları ve oldukça fazla sayıda kurgu dışı kitap okumaktadır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda mutfakta yeni tarifler denemekte, en sevdiği restoranlardan birinde yemek yemek veya ilginç yerlere seyahat etmektedir.

Web sitesinde ücretsiz okuma keyfini yaşayın. Mailing listesine katılarak ön izlemeler, indirimli fiyatlar ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi edinebilirsiniz.

[Posta listesine katılın](#)

www.delaneydiamond.com

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Tanıtım	
Telif	
Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Delaney Diamond'ın diğer](#)

[kitapları Posta listeme](#)

[katıl](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

